

๑๑๔๓

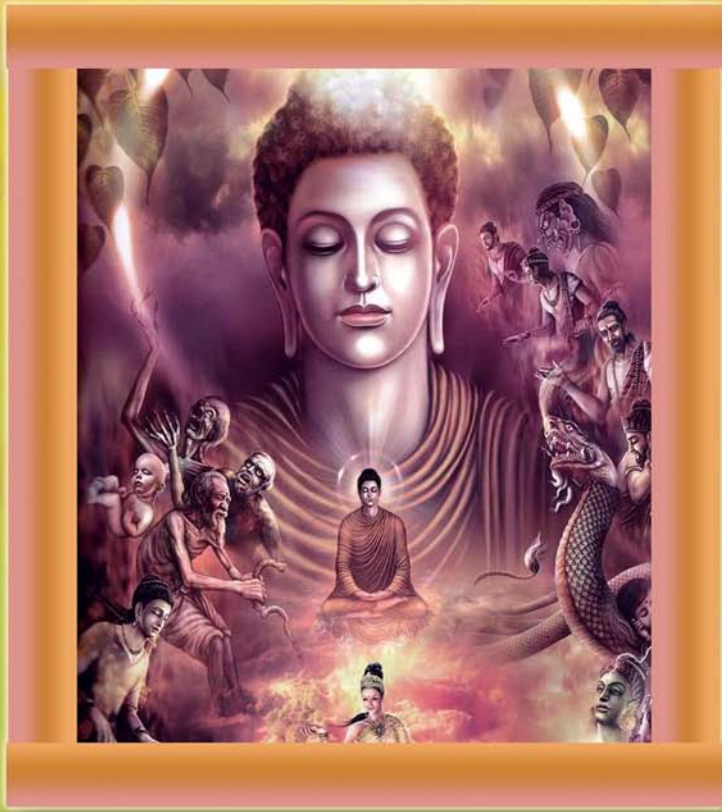
อันดับที่ ๑๕๕

จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ รวมเล่มจำนวนหนึ่งพันเล่ม

ISSN 0857-7587

๑๑๔๓๑๑๔๓๑๑๔๓

เกิดขึ้นตั้งอยู่แล้วดับสูญ
โศกาอาดูรย่อมสูญเปล่า
ชัดเจนความชั่วในตัวเรา
จัดการผลาญเผารู้เท่าทัน

เป้าหมายเป็นคนหวังพันทุกข์
ติดสุขจิตใจยอมไหวหวั่น
รักโลกโกรธหลงพางงงัน
ทั้งหมดนั้นนุควไว้ในโลกีย์

• อิศรา

ดอกหญ้าเล่มนี้เป็นปีที่ ๓๐ อันดับที่ ๑๕๕ ชื่อฉบับ “สละสุขส่วนตัว” ความจริงต้องออกก่อนหน้านี้นานแล้ว แต่ด้วยช่วงจังหวะเวลาที่ไม่ลงตัว ทำให้ล่าช้ามาเรื่อยๆ งานนี้ บก.ขอรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว

บ้านเมืองเราผ่านเรื่องราวมากมายทั้งร้ายและดี จนถึงวันที่คณะ คสช. คำนึงความสุขให้ประเทศชาติและประชาชน พวกเราจึงได้กลับมาใช้ชีวิตอย่างสงบสุข สันติ อีกครั้ง

กราบขอบพระคุณท่านผู้เอภาระแผ่นดินที่เสียสละความสุขส่วนตัว แยก รับสารพัดสารพันปัญหาเพื่อให้ประชาชนได้อยู่เย็นเป็นสุข และหวังว่าท่านจะไม่ด่วนทิ้งประชาชนไปเสียเพราะบ้านเมืองยังปั่นป่วน วุ่นวาย ไม่สงบเรียบร้อย ทั้งบนดิน ใต้ดิน

อยู่ไปนานๆ เกิด ตราบใดที่นักการเมืองยังจ้องจะเอาแต่ผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้อง ประเทศชาติและประชาชนบอบช้ำมามากเกินไปแล้ว

ท่านพุทธทาสเคยพูดไว้ว่า ถ้านักการเมืองเห็นแก่ตัว ประชาชนเห็นแก่ตัว ระบบประชาธิปไตยนี้แหละ

เลวร้ายที่สุด

สารบัญ

ชีวิตและสิ่งแวดล้อม

นิชา หิรัญบุรณะ.....	๒๐
พลเอกกรมเกล้า สุวธรรม.....	๒๙
แก้ปัญหายาเสพติด.....	๖๔

ธรรมะสำราญ

ชาดก/ ผู้กล้าเสียสละ	๙๔
----------------------------	----

รับเชิญ

เธอคือสตรีสากล.....	๑๓
เกษตรินิพพานฯ.....	๓๔
บุญนอกจะจ้อยน้อย.....	๖๔
ศีลยกรรม(สตรี)ฯ.....	๖๖
คิดถึงจุฬา.....	๗๕
ข้อคิดจากตู้เย็น.....	๙๐

บทความและเรื่องสั้น

ธรรมฤทธิ์แห่งนักรบอารยัน.....	๓
ถ้อยคำลึกลับ/Don't worry.....	๑๙
รอบบ้านรอบตัว/สละสุขส่วนตัว.....	๕๑
หน้าต่างความคิด.....	๕๕
สาระคุณค่า/ว่าด้วยชีวิตสมรส.....	๖๐
เด็กไทยไปทางไหน.....	๗๒

๑๑๒๓

ปีที่ ๓๐ อันดับที่ ๑๕๕

มกราคม-มิถุนายน ๒๕๕๓

เจ้าของ : สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๓๓๗๔-๕๖๓๑

www.asoke.info

E-mail: dokya@hotmail.co.uk

บรรณาธิการ : รินธรรม อโศกตระกูล
กองบรรณาธิการ : น้อมคำ สมพงษ์ สุนัย

ฝากตระวัน วิสูตร ปานัน ภูดาว รัศมี

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ

๖๗/๑ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา : เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์

จำนวนพิมพ์ ๒๔,๐๐๐ เล่ม

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

*เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ

และสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก

*เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนักถึง

คุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา

ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

ธรรมฤทธิ แห่งนักรบอารียะ

● ตระกม คมธรรม

ประชาชนตื่นรู้

“ล้มตำช่วงนี้ร่อยน้อยลงไปนิดนึงนะพี่ หนูหาน้ำตาลโตนดไม่ได้ เลยใช้น้ำตาลมะพร้าวแทน แม่ค้าเขาไปชุมนุมที่กรุงเทพฯ ไปหลายวันแล้วยังไม่กลับมาเลย”

“เขาได้ค่าจ้างคุ้มกว่าขายน้ำตาลโตนดหรือ”

“โอ้..โอ้ ไม่มีใครจ้างนะพี่ เขาไปกันเอง แม่ค้าผักก็เอาผักไปที่ชุมนุมหลายแห่งเลย เขาบอกว่าไปช่วยกันเปลี่ยนแปลงบ้านเมือง ให้ของถูกลง พี่ดูซิ อะไรๆ มันแพงไปหมด ชาวบ้านเขาตาสว่างกันแล้วนะพี่”

แม่ค้าล้มตำชายหาดชะอำ จังหวัด เพชรบุรี อธิบายแก่ผู้เขียนซึ่งเป็นลูกค้า ประจำเมื่อต้นเดือนธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๖ ก่อนรัฐสภาประกาศยุบสภา ๙ ธันวาคม ๒๕๕๖ แม่ค้าน้ำตาลโตนดแห่งเมือง เพชรบุรี มีส่วนในการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งนี้

‘นิว’ เด็กสาวผู้เสียขริมจากบ้าน ที่แสนสบาย จากแม่และยายที่เฝ้า ห่วงใย จากสุนัขและแมวแสนรักไป ชุมชุมร่วมกับเครือข่ายนักศึกษา ประชาชนปฏิรูปประเทศไทย (คปท.) ตั้งแต่ก่อนฤดูหนาวปีที่แล้ว จนย่างเข้า ฤดูร้อนเธอยังยืนหยัดพักงานวิ- ยานิพนธ์ระดับปริญญาโทไว้ขณะหนึ่ง

“ไม่ห่วงลูกหรือ”

“ทำอย่างไรได้ล่ะพี่ เขาบอกว่า ถ้าเราคิดแต่ตัวเอง ประเทศชาติจะไป รอดหรือ ก็ถูกของเขา”

‘คุณตี๋ม’ ผู้เป็นแม่ตอบเสียง เรียบๆ แวดตาเป็นประกายสะท้อนการ ต่อสู้ในจิตใจระหว่างความอาทรของแม่ และความรักชาติ เธอเองก็ปลีกเวลา

เมื่อว่างจากการดูแลแม่ซึ่งชรา สามีที่ ป่วยมาทำกิจกรรมเพื่อประเทศชาติ ทั้ง ในท้องถิ่น และที่กรุงเทพฯ เมื่อต้นเดือน พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๖ เธอเป็นกำลัง หลักในการแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธร อำเภอลำทะเมนชัย ในกรณีคณะผู้จัดและผู้แสดงละครหมิ่นสถาบันฯ จังหวัด เพชรบุรีเรื่อง ‘เจ้าสาวหมาป่า’ ที่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อเดือน ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๖

ครอบครัวหนึ่งที่อยู่เชียงใหม่ มา จากทางภาคใต้ แม่ช่วยงานอยู่ที่กอง- ทักษะธรรม พ่ออยู่ที่แจ้งวัฒนะภายใต้การ นำของหลวงปู่พุทธอิสระ ลูกชายวัยรุ่น ช่วยงานการ์ด คปท. ปักหลักปักค้างต่อ เนื่องยาวนานตั้งแต่ปลายฝน ผ่านฤดู หนาวมาจนเข้าหน้าร้อน

ยังมีประชาชนจากทั่วทุกหัว ระแหงเสียสละความสุขส่วนตน ทุ่มเท แรงกาย แรงทรัพย์ที่ได้มีมากมาย พวกเขาต้องการ ‘ประชาธิปไตยที่แท้จริง’ เขาตระหนักรู้ว่า การเลือกตั้งหลายครา ที่ผ่านมานั้น เป็นภาพลวงตาของ ประชาธิปไตย

อุดมการณ์แก่นักรบอารียะ

ข้างเวทีกองทัพธรรม มีป้ายขนาดใหญ่ที่กองทัพอากาศปักไว้บนถนนวิภาวดีรังสิต ความสำคัญของการเป็นสิ่งจำเป็นกว่าขนาดของป้าย

อุดมการณ์ คือ

- ไม่พูดคำหยาบ เราต้องสุภาพสงบและเรียบร้อย
- ไม่มีความรุนแรง
- เล่นอความรู้และความจริง
- ไม่หยาบและไม่ผิด จะกล่าวคำแรงเสียงดังเท่าไรก็ไม่ว่าเลย ถ้าไม่เจ็บคอเอง แต่อย่าผิด อย่าหยาบ

เป้าหมายของการชุมนุม คือ

๑. ไม่มุ่งหาบวิวารเป็นเอก
๒. ต้องให้มีคุณภาพ ความเป็นประชาธิปไตย จิตต้องมีธรรมะ
๓. เพื่อมาแสดงสิทธิร่วมชุมนุม
๔. ไม่มุ่งหมายเอาชนะหรือแพ้ให้ ความรู้ ความจริงเป็นตัวตัดสิน
๕. เอาวิถีชีวิตความเป็นสาธารณโภคีไปแสดง ความเป็นประชาธิปไตย คือสาธารณโภคีสูงกว่าคอมมิวนิสต์ เป็นยอดประชาธิปไตย

ป้ายดังกล่าวนี้ปิดประกาศตั้งแต่ต้นเดือนสิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๖ เพื่อนักรบจากกองทัพธรรมจักได้นำนโยบายไปปฏิบัติ

พายุพัดคลื่นข่มคุกคาม

แม้เจ้าของประเทศตัวจริงจะชุมนุมเพื่อเรียกร้องสิทธิอันชอบธรรมทางการเมืองอย่างถูกต้องตามกฎหมาย แต่หน่วยงานรัฐซึ่งเรียกองค์กรที่ตั้งขึ้นว่า “ศูนย์อำนวยการรักษาความสงบเรียบร้อย” (ศอรส.) ได้พยายามทุกวิถีทางที่จะสลายการชุมนุมด้วยวิธีการที่

ตรงข้ามกับชื่อขององค์กร ตั้งแต่ปลายปี ๒๕๕๖ เป็นต้นมา ปรากฏการณ์อันประจักษ์ชัดสะเทือนไปทั่วโลก คือ ภาพผู้รักษาความสงบเรียบร้อยทุบตีผู้ชุมนุมที่ต่อสู้ด้วยการสวดมนต์

ช่วงเวลา ๑๐.๕๐-๑๒.๓๐ น. วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๗ สถานีโทรทัศน์ FMTV ถ่ายทอดเหตุการณ์ที่ตำรวจปราบจลาจล และหน่วยปฏิบัติการพิเศษจำนวนนับหมื่นพร้อมอาวุธสงครามครบมือ เข้าสลายการชุมนุมที่บริเวณสะพานผ่านฟ้า ถนนราชดำเนินกลางรองรับเลือดผู้เรียกร้องประชาธิปไตยที่ถูกต้องอีกกระยะหนึ่ง ในวันนั้นผู้ชุมนุมเสียชีวิต ๔ ราย เจ้าหน้าที่ตำรวจ ๑ ราย บาดเจ็บร่วม ๗๐ ราย

ไหนว่าผู้ชุมนุมปราศจากอาวุธ แต่ทำไมเจ้าหน้าที่ตำรวจเสียชีวิต? หากฝ่ายปราบปรามผู้ชุมนุมไม่ตัดสินใจถอยร่นแล้ว ตำรวจจะล้มตายมากกว่า ๑ คน เหตุเพราะมี ‘นักรบนิรนาม’ เป็นใคร มาจากไหน ไม่มีใครทราบชัด แต่ด้วยอิทธิฤทธิ์ของนักรบนิรนาม ทำให้ผู้ปราบปรามประชาชนล่าถอยไปใน

บัดดล

๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ บริเวณถนนราชดำเนินยังเจียบเหงา หลังเวทีกองทัพธรรมที่บริเวณสะพานผ่านฟ้า โโล่ป้องกันกระสุน Super safe ของผู้ปราบปรามพึงอยู่ข้างป้ายประกาศอุดมการณ์ของนักรบกองทัพธรรม

ผู้เขียนได้ทักทาย *คุณแก้วใจเพชร* กล้าจน นักรบหญิงที่มีกล้องถ่ายรูปเป็นอาวุธ เธอยิ้มอย่างอ่อนโยน

“มาช่วยอำนวยความสะดวกแก่เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานค่ะ”

ไม่มีใครต่อว่า ก่นดา หรือแสดงกิริยาเป็นปฏิปักษ์ต่อตำรวจหญิง ๒ คนที่มาเก็บข้อมูลไปพิสูจน์หลักฐาน บริเวณที่ตั้งของกองทัพธรรม ตรงกันข้าม มีแต่การให้ความร่วมมืออย่างปราศจากผลที่คาดว่าจะได้รับ

กรรมภาวิวัฒน์-ประชาภาวิวัฒน์

สมณะเพ็ชรिक्ष์ผู้เป็นทั้ง ‘พ่อ’ และ ‘ครู’ ของนักรบแห่งกองทัพธรรมได้ขยายความด้านนามธรรมในเหตุการณ์

วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ว่า นี่คือ ภาพรูปธรรมแห่งกรรมวิวัฒน์ พลัง แห่งสวรรค์ คือพลังสร้างสรรค์ เสริมหนุนได้มาช่วยราชสีห์ผู้สง่างามด้วยความสงบ สยบความรุนแรง

ในที่สุด **‘อึ่งอ่างพองลม’** จะตายเอง ‘ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม’ นี่คือสัจจะ ท่านยอมรับว่า ‘พวกเราก็มีข้อบกพร่องบ้าง แต่โดยรวมแล้วถือว่ายังอยู่ในบรรทัดฐานของการชุมนุมในกรอบของความสงบ ล้นติ อหิงสา’ (แสดงธรรมที่เวทีผ่านฟ้าเมื่อค่ำวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗)

‘พ่อครู’ อธิบายเรื่องอำนาจ อธิปไตยว่า ‘อำนาจที่อยู่ใต้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ คืออำนาจอธิปไตย คือ authority ซึ่งเป็นอำนาจแห่งความถูกต้อง เป็นความสุจริต สงบ ยืนยันความจริง เป็น ‘ประชาธิปไตย’ คือพลังอำนาจของประชาชน ซึ่งมาบอกความถูกต้อง เป็นประสิทธิภาพอันยิ่งใหญ่ เป็นการปฏิบัติประชาชนที่วิเศษ วิสุทธิ์ (บริสุทธิ์) วิศิษฐ์ (เลิศเลอ ยอดเยี่ยม) เป็นความอดทน เสียสละ สงบ เป็นกุศลด้านปรมาตม์ เป็นวิบากอภัพที่แผ่ตายเป็นไปแล้วกุศลนี้ยังติดตัวไป

เมื่อรัฐบาลใช้อำนาจบังคับ (force) ประชาชนคนไทยต้องช่วยกันประกาศสัจธรรม เป็นการพัฒนาองค์ความรู้ด้านความเสียสละ อดทน เป็นนัยของธรรมะที่ลึกซึ้ง เป็นความจำเริญทางด้านกายกรรม วจีกรรม เป็นงานในวาระสำคัญที่จะช่วยเศรษฐกิจสังคมการเมืองของประเทศ (เวทีผ่านฟ้า ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗)

นวัตกรรมทางการเมืองครั้งแรกของโลก

เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๗ ‘พ่อครู’ ได้กล่าวบนเวที กปปส. ที่สวนลุมพินีว่า

‘การปฏิวัติในประเทศอื่น เขามีการปฏิบัติอย่างรุนแรง แต่เราต่อสู้อย่างสงบ อหิงสา ไม่ใช้อาวุธ สู้ด้วยการนั่งสวดมนต์ สู้ด้วยความถูกต้อง จริ่งใจ จริ่งจัง นี่คือนวัตกรรมที่ยิ่งใหญ่ซึ่งคนไทยทำสำเร็จเป็นครั้งแรกของโลก เป็น การต่อสู้ของ ‘ธรรมาธรรมะสงคราม’ เป็นนามธรรม แม้ว่าทราชาทั้งหลายจะ ทำรุนแรงกว่าเก่า แต่เขาแพ้นามธรรม เป็นเรื่องที่ยากยาก เห็นยาก แต่มีจริง เป็นชัยชนะอย่างลึกซึ้ง คือ ชนะด้วยเมตตา ไม่คิดร้าย มีแต่โอหิง อภัย เป็นการแสดงอำนาจสุจริตยุติธรรม คือ authority ของประชาชนจริงๆ สู้กับ force คือ อำนาจบังคับ ใครที่ร่วมรบคราวนี้ สามารถทำใจไมโกรธ ไม่อาฆาต ต่อผู้ที่ทำร้ายเรา ชนะความไม่ดีด้วยความดี ชนะความโกรธด้วยความไม่

โกรธ นั่นคือผลประโยชน์ คือกำไร

ผลประโยชน์คือกำไร คือทรัพย์อันยิ่งใหญ่ ใครทำได้ก็เป็นกุศล เกิดผลในใจ

ศิลปะในสนามรบ

วันที่ ๙ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๗ บริเวณอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย ถนนราชดำเนิน มีการจัดงาน ‘รำลึกวีรชนราชดำเนิน’ ศิลปินทั้งด้านดนตรีและด้านจิตรศิลป์ ได้ร่วมกันแสดงงานศิลปะ สะท้อนวิถีการต่อสู้เพื่อความเป็นธรรมของประชาชน

‘พ่อครู’ อธิบายนัยด้านลึกของ ‘ศิลปะ’ ว่า ‘ศิลปินที่แท้ทำงานศิลปะ

เพื่อโน้มนำสิ่งดีงามออกจากกิเลส ผู้ที่มีศิลปะในการประกอบศาสตร์และศิลป์ที่จะทำให้คนลดทอน พยาบาท โลก โกรธหลงได้ นั่นแหละคือครูของโลก

คนที่ไม่มีศิลปะจะทำให้ศาสตร์กลายเป็นอาวุธ เป็นการนำความรู้มาเป็นศาสตราที่มาประหารตนเองและมนุษยชาติ

เมื่อเรียนรู้เรื่องกรรมจะพบว่ากรรมคือ God คือพระเจ้า เมื่อจิตเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าซึ่งเป็นผู้รักมนุษยชาติ จะหยุดพฤติกรรมที่เลว บาบอกุศล เพราะวิบากเป็นจริง กรรมเป็นจริง ไม่หาย ไม่สูญ ไม่ตก ไม่หล่น ไม่ระเหย ไม่ระเบิด

ดังนั้นศาสตร์และศิลป์อันเป็นความรู้ที่ทำให้ชีวิตเจริญ นั่นคือ จิตพระเจ้า'

'พ่อครู' ได้ยกพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เมื่อ ๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๑๗ ที่เกี่ยวกับการเสียชีวิตของวีรชน ความว่า

“ผู้กล้าตายเพื่อชาติด้วยเจตนาบริสุทธิ์ เป็นตัวอย่างอันเลิศแก่ผู้ที่อยู่ข้างหลัง”

'พ่อครู' ยังได้กล่าวถึงพระปัญญาธิคุณของพระองค์ว่า ทรงรู้เรื่องทวนกระแสอันเป็นโลกุตระเพราะในหลวงฯ ทรงเป็นพระโพธิสัตว์

ภราดรภิบาล

ยุทธวิธีการขับไล่ผู้บริหารบ้านเมืองที่ไร้ศีลธรรม มีรูปแบบหลากหลายในการแสดงออกขององค์กรหน่วยงานต่างๆ เมื่อคลื่นมหาชนจากทั่วประเทศหลั่งไหลเข้ามาปักหลักพักค้างในกรุงเทพฯ หรือการปิดเมืองหลวงที่เรียกว่า Shut down Bangkok การเดิน

ขบวนของประชาชนครั้งแล้วครั้งเล่า ผู้ที่เดือดร้อนจากการนี้ทั้งด้านเศรษฐกิจและการจราจรคือชาวกรุงเทพฯ แต่เป็นที่น่าอัศจรรย์ปฏิกิริยาของคนกรุงกลับกลายเป็นมิตรไมตรี พวกเขาพากันหยิบยื่นเงินเล็กเงินน้อยตามกำลังมามอบให้ ‘ลุงกำนัน’ เพื่อนำไปใช้ในภารกิจการปฏิรูปประเทศ พี่น้องชาวนาที่เดือดร้อนจากการถูกโกงอย่างไม่คาดคิด หลังไหลเข้ากรุงมาทวงสิทธิ์ของตนได้รับน้ำใจไมตรีจากชาวกรุงเทพฯ อย่างสิ้นเหลือ

การชุมนุมเมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๗ ประชาชนทั่วประเทศมารวมตัวกันที่กรุงเทพฯ อีกครั้ง

เอกนัฏ พร้อมพันธุ์ โฆษก กปปส. กล่าวว่า “รัฐบาลทำให้คนสามัคคี ทุกคนทำหน้าที่เอื้อเพื่อเพื่อน...สู้แบบคนดี

มีแต่ความสุข”

เย็นวันนั้น ‘ลุงกำนัน’ กล่าวผ่านสื่อมวลชนด้วยความปีติว่า “เหนื่อยกันทุกคน แต่ความทุกข์ยากแค่นี้เป็นเรื่องเล็ก... ความร้อนของอากาศไม่เป็นอุปสรรค ประชาชนออกมาแสดงพลังอย่างมีดีพ้ามั่ววดิน สงบ สันติ เกื้อกูล แบ่งปัน เบิกบาน แจ่มใส”

เมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๗ ‘ลุงกำนัน’ กล่าวว่า “ภาพความรัก ความสามัคคีของปวงชนชาวไทยเมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม เป็นขวัญกำลังใจในการต่อสู้อย่างยิ่ง”

เขายืนยันว่า “เราไม่ได้ทำด้วยความเกลียดชังกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง และไม่หวังประโยชน์ส่วนตน แต่ทำด้วยความรักชาติ”

เสียงเพลง ‘สู้ไม่ถอย’ และลีลาน่ารักของกลุ่มพี่น้องมุสลิมที่คลุมผ้าฮิญาบสายตรงไตรรงค์ในวันนั้น เป็นที่ประทับใจแก่ผู้ร่วมชุมนุมและผู้ที่ได้ชมคลิปวิดีโอ

เมื่อมีการยกระดับการชุมนุม

ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๗ ด้วยการเดินเข้าพบเจ้าหน้าที่หน่วยราชการที่ศูนย์ราชการแจ้งวัฒนะ บ่ายวันนั้นมวลมหาประชาชนได้สูญเสียเพื่อนร่วมอุดมการณ์ สิบเอกวสันต์ คำวงศ์ การ์ดคปท. ถูกยิงศีรษะด้วยอาวุธสงครามเป็นยาว การข่มขู่คุกคามของ ‘ผู้ร้าย’ กลับสร้างความกล้าแกร่งแก่นักรบผู้กล้า พวกเขาสัญญาต่อหน้ารูปของผู้วายชนม์ว่า จะสืบสานภารกิจนี้ต่อไปอย่างจริงจัง

ในวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๗ บรรยากาศ ‘รักระหว่างรั้ว’ ที่กระทรวงการคลัง ขึ้นมีน ข้าราชการพากันยื่นดอกไม้ ธนบัตรแก่ประชาชนผู้มาเยือน และรับข้าวกล่องจากไมตรีของพี่น้อง

วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๗ ริมนน เทเวศร์ ธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นครั้งแรกที่ข้าราชการและประชาชนนั่งรับประทานอาหารกลางวันด้วยกันอย่างมีความสุขบนท้องถนน

ศาลากลางแห่งชัยชนะปรากฏชัดขึ้น เมื่อประชาชนและข้าราชการเริ่มหลอมรวมใจกัน

คำเตือนด้วยเมตตา

“ผู้ที่ทำงานการเมือง แฝงด้วยโลกธรรม ลาภยศ สรรเสริญ ไม่ใช่ประชาธิปไตยที่สมบูรณ์”

‘พ่อครู’ กล่าวเมื่อ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ที่เวทีผ่านฟ้า

เมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๗ ‘พ่อครู’ ยังเมตตาถึง ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ความว่า

“หากลาออก ประชาชนจะอนุโมทนา แต่ถ้ายังดิ่งตันจะเดือดร้อน ยิ่งนานไปยิ่งเสียแถม”

ในที่นี้ผู้เขียนขอแนะนำข้อมูลเกี่ยวกับชัยชนะร้ายทางของประชาชน

ผู้ต่อสู้เพื่อความเป็นธรรมด้วยสันติวิธี
และ ‘กรรมติตระเบิด’ ของ ‘ผู้ร้าย’ ซึ่ง
ประมวลโดย เสธ.น้ำเงิน ที่เพจ
แฉ...ความลับ@เสธน้ำเงิน วันที่ ๓๑
มีนาคม ๒๕๕๗

[http://www.facebook.com/
topsecretthai](http://www.facebook.com/topsecretthai)

รูปภาพประกอบด้วยจะได้สติ เพิ่ม

พูนความดี ละเว้นความชั่ว

ธรรมฤทธิ์

‘พ่อครู’ กรุณาอธิบายเมื่อวันที่
๒๗ มีนาคม ๒๕๕๗ ว่า ‘ธรรมฤทธิ์ –
ฤทธิ์แห่งธรรม ทุกอย่างไม่มีเรื่อง
บังเอิญ เป็นความศักดิ์สิทธิ์ของเหตุ
ปัจจัย เป็นเรื่องจริงของจิตวิญญาณ
ที่เป็นกุศล เหตุจึงมีพลัง มีอำนาจ’

ในเดือนเมษายน ๒๕๕๗
อุณหภูมิต่ำทางการเมือง ปานจะ
เดือด ผู้ที่ฝึกฝนจิตใจให้สงบเย็น
ย่อมได้รับชัยชนะ ไม่ว่าสถาน-
การณ์ภายนอกจะเป็นเช่นใด

๔ เมษายน ๒๕๕๗

ขอขอบคุณ :

คุณรัชนิพร จันทรอารี

คุณศศิธร ตั้งโคโณบล

คุณแก้วใจเพชร กล้าจน

และผู้เอื้อเพื่อภาพประกอบ

บทความทุกท่าน

เธอ...คือ สตรีสากล

ปฐมเหตุตามแนวตะวันตก

วันที่ ๘ มีนาคม ค.ศ.๑๘๕๗ หรือ พ.ศ.๒๔๐๐ กรรมการสตรีโรงงานทอผ้า รัฐนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ลุกฮือขึ้นเดินขบวนประท้วงนายจ้าง ต่อมา ใน ค.ศ.๑๙๐๗ และ ค.ศ.๑๙๐๘ กรรมการสตรีของประเทศนี้ได้ชุมนุมประท้วง นายจ้างในวันที่ ๘ มีนาคม เช่นเดิม ด้วยสาเหตุเดียวกัน คือ นายจ้างเอาเปรียบ กดขี่ ขูดรีด ทารุณคนงานหญิง โดยเห็นผลผลิตสำคัญกว่าชีวิตคน

ต่อมาวันที่ ๘ มีนาคม ค.ศ.๑๙๑๐ ตัวแทนสตรีจาก ๑๗ ประเทศ ได้ร่วม ประชุมสมัชชาสตรีสังคมนิยม ครั้งที่ ๒ ณ เมืองโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก และประกาศให้วันที่ ๘ มีนาคม ของทุกปีเป็น**วันสตรีสากล**

รหัสลับของวันที่ ๘ มีนาคมนั้น อาจลากเข้าความได้ว่า เหล่ากรรมการสตรี เรียกร้องให้หารชั่วโมงใน ๑ วัน คือ ๒๔ ชั่วโมง ดังนี้ ๘ ชั่วโมง เป็นเวลาทำงาน

รับจ้าง ๘ ชั่วโมงเป็นเวลาของครอบครัว หรือเวลาทำงานส่วนตัว และ ๘ ชั่วโมงหลังของวันเป็นเวลาพักผ่อนหลับนอน การแบ่งเวลา ๒๔ ชั่วโมงเป็น ๓ ช่วง เข้าเค้ากับเดือนมีนาคม คือเดือนที่ ๓ ของปี นี่เป็นการคาดเดาของเหตุแห่งการนับวันที่ ๘ มีนาคม เป็นวันสำคัญของสตรีในระดับสากล

องค์การสหประชาชาติได้ร่วมเฉลิมฉลอง ถือเป็นวันที่ระลึกถึงการต่อสู้อันยาวนานของสตรีเพื่อให้ได้มาซึ่งความเสมอภาค ยุติธรรม สันติภาพ และการพัฒนา ประเทศไทยในฐานะประเทศสมาชิกองค์การสหประชาชาติ ได้แสดงเจตนารมณ์ที่ให้ความสำคัญแก่บทบาทสตรีในด้านสังคม การเมือง และการพัฒนาประเทศ

สตรีจิตสากลแห่งประเทศไทย

ในประวัติศาสตร์แห่งชนชาติไทย ผู้นำสตรีหลายท่านมีบทบาทสำคัญในการปกป้องบ้านเมือง ได้แก่ สมเด็จพระศรีสุริเยทศ พระศรีสวรินทิพย์ ท้าวสุรนารี ท้าวเทพกษัตรีฯ ท้าวศรีสุนทร ความเสีย-

สละของท่านเป็นเพราะจิตสากลที่ปรารถนาจะให้พี่น้องร่วมชาติพ้นจากภัยที่ถูกคุกคามโดยผู้รุกราน

ปรากฏการณ์ทางการเมืองของประเทศในปัจจุบัน เป็นที่ประจักษ์ว่าสตรีสามัญได้มีบทบาทอย่างยิ่งในการปกป้องประเทศ แม้บทบาทนั้นดูเหมือนจะไม่สำคัญ

แม่ผู้เข้มแข็ง

วันปีใหม่ของพุทธศักราช ๒๕๕๓ หลายครอบครัวแต่งตัวสวยงาม ตอนเช้าทำบุญ ตอนค่ำจัดงานเลี้ยงรื่นเริง แต่ *ทิพอาภา สุธันท์บุตร* ต้องตระเตรียมการนำร่างของลูกชายคนเดียว *วสุ สุธันท์บุตร* ออกจากโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า วสุคือผู้ชุมนุมเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมทางการเมือง เขาเสียชีวิตเมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ จากเหตุการณ์ปะทะระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจกับผู้ชุมนุมที่บริเวณสนามกีฬาไทย-ญี่ปุ่น ดินแดง กรุงเทพฯ เมื่อ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

เมียผู้อดทนและหาญกล้า

ผู้ใช้เฟซบุ๊กชื่อ Wason Wanichakorn โปสต์ภาพแม่ที่กำลังสัมผัสสร้างไว้วิญญาณของลูกในห้วงเวลาเตรียมรดน้ำศพที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน เมื่อบ่ายวันที่ ๒ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๗

“ลูกได้ทำตามอุดมการณ์ของลูกดีแล้ว แม่ภูมิใจในตัวลูก ไม่ต้องเป็นห่วงแม่นะ แม่อยู่ได้”

ผู้ที่ไปงานสวดพระอภิธรรม หรืองานพิธีฌาปนกิจวีรชนคนกล้าของแผ่นดินท่านนี้ เห็นชัดว่า เขามีแม่ผู้เข้มแข็ง จึงไม่น่าแปลกใจว่า ทำไมพอลูกรับราชการแล้วแม่ก็กล้าแกร่ง

วันที่ ๑๗ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๖ ณ เวทีชุมนุมเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยที่สมบูรณ อัมมิพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ที่บริเวณอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย นิชา หิรัญบุรณะ ฐวธรรม ภรรยาของพลเอกร่มเกล้า ฐวธรรม ซึ่งเสียชีวิตในหน้าที่ เมื่อ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓ ที่สี่แยกคอกวัว ไม่ไกลนักจากเวทีที่เธอกล่าวปราศรัยในคำวันนั้น

‘พี่ร่มเกล้าสอนดิฉันว่า เป็นธรรมดาที่ทุกคนต้องตาย แต่ความตายอย่างสง่างามเป็นอย่างไร เราทำความดีพอแล้วหรือยัง’

เธอนำเสนอคลิปวิดีโอเกี่ยวกับสามีในชื่อเรื่อง ‘อยู่อย่างจงรัก ตายอย่างภักดี’ เธอสรุปจากภาพเคลื่อนไหวบางตอน พลเอกร่มเกล้าใช้มือเปล่าฟันอิฐหักกระจุย ใช้หน้าผากโขกอิฐที่เรียงซ้อนกันร้อนกระจาย เขาเป็นนักต่อสู้ชั้นเลิศในการประลองยุทธทั้งการใช้อาวุธและใช้มือเปล่า

‘หากพี่ต้องการจะสู้ พี่ก็สู้ได้ แต่พี่

ไม่สู้ พี่ไม่ต้องการทำร้ายคนไทยด้วยกัน
พี่จึงเสียชีวิต' เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่ม
กังวาน ในท่าที่สงบ ถ้อยคำสุภาพ

เธอเรียกผู้หญิงที่มีส่วนสำคัญให้
เธอ रहंतใจว่า

‘ท่านนายกรัฐมนตรี’

คดีของพลเอกกรมเกล้ากลับ
ตาลปัตร เมื่อนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร
ขึ้นเป็นผู้บริหารประเทศ จนบัดนี้ยัง
หาพยานหลักฐานผู้ทำร้ายสามีของเธอ
ไม่ได้ แม้ว่าอธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ
กล่าวถึงเค้าของฆาตกรในรัฐบาลก่อน
หน้านั้น

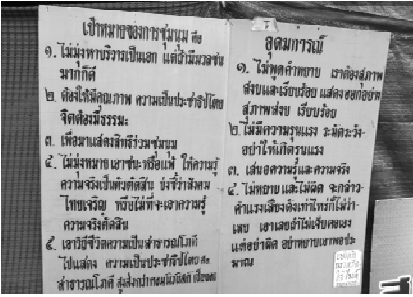
“การเรียกร้องความเป็นธรรมคดี

พลเอกกรมเกล้า นั้น มิใช่เพื่อประโยชน์
ส่วนตัว แต่เป็นการรักษาบรรทัดฐาน
ถ่วงดุลสังคมไม่ให้พี่น้องร่วมชาติถูก
รังแก”

“ดิฉันจะร่วมสู้ให้ประเทศไทยเป็น
ประเทศแรกในโลกที่ประชาชนจะได้
ชัยชนะด้วยการต่อสู้ที่สงบสันติ”

การนำเสนอความจริงทางการ
เมืองของเธอทุกครั้ง เป็นไปด้วยที่ท่า
ของ ‘ผู้ดี’ แต่ทุกถ้อยกระทงความนั้น
เฉียบคมนัก

“เราเคารพในหลักประชาธิปไตย
แต่เราไม่พร้อมให้คนโกงจัดการ
เลือกตั้ง”

“จากวันที่ดิฉันเคยเกลียดสีแดง
บัดนี้ดิฉันยอมรับที่จะเข้าใจ และยินดีที่
จะให้ภัย”

การให้อภัยของนิชามีได้หมายถึง
ยอมจำนนให้คนชั่วลยอนวล เธอยังเดิน
หน้าปฏิบัติการเพื่อความยุติธรรม มิใช่
เพียงเพื่อเธอเองเท่านั้น กำลังใจของ
เธอยังแผ่ไปยังเพื่อนร่วมชะตากรรมที่
สูญเสียลูกและสามีในสนามรบ ที่ผู้เสีย
ชีวิตลี้ด้วยมือเปล่า

กนิษฐา ด้วงอินทร์ ภรรยาของ
สุทิน ธราทิน จำเป็นต้องฝึกฝนความ
กล้าเผชิญกับชะตากรรมเมื่อสิ้นสามี
เพื่อน้องลูกแก้ว ลูกสาวผู้เป็นดจดวงใจ
ของพ่อแม่

ทิพเยาว์ ชูจันทร์ ภรรยาของ
ประคอง ชูจันทร์ ให้กำลังใจลูกชายคน

เล็กวัยเยาว์ ที่เคยร้องไห้หาพ่ออยู่ร่ำไป

เมื่อเดือนมีนาคม ศกนี้ หนูน้อย
ยืนแถวหน้าเคียงคู่คุณตากำนัน ร้อง
เพลง ‘สู้ไม่ถอย’ พร้อมชูกำปั้นน้อยๆ

ลูกผู้ยืนหยัด

ชฎานิน บุญรุ่ง ลูกสาวของ สุพจน์ บุญรุ่ง ผู้เสียชีวิตที่บริเวณสะพานผ่านฟ้า เมื่อ ๑๘ กุมภาพันธ์ ศกนี้ เธอมาร่วมชุมนุมกับพ่อ เดิมอยู่บริเวณทำเนียบรัฐบาล แต่เมื่อทราบว่า เจ้าหน้าที่มาสลายการชุมนุมที่บริเวณสะพานผ่านฟ้า พ่อลูกจึงพากันมาสมทบด้วยหมายจะผนึกกำลังมวลชนให้หนาแน่นขึ้น พ่อบอกให้ลูกสาวอยู่ในที่ปลอดภัย พ่อจะเข้าขวางเจ้าหน้าที่ด้วยมือเปล่า และแล้วพ่อก็ล้ม และจากไป

วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พิธีฝังศพพ่อของเธอตามประเพณีของพี่น้องมุสลิม ชฎานินพร้อมแม่และพี่สาวสวมผ้าคลุมศีรษะ ‘ฮิญาบ’ (hijab) ลายธงไตรรงค์ แม่จะอยู่ในห้วงแห่งความเศร้า เธอก้าวอย่างหนักแน่นว่า “พ่อจะต้องไม่ตายฟรี”

มาลัยหลากสี สตรีหลากหลาย

นอกจากสตรีจิตสากลที่กล่าวแล้วข้างต้น จำเป็นต้องนับแม่ เมีย ลูกของผู้บาดเจ็บจากการชุมนุมเพื่อเรียกร้องสังคมที่เคยอยู่เย็นเป็นสุขให้กลับคืนมา อีกทั้ง แม่ เมีย ลูกที่ปฏิบัติภารกิจอยู่ที่บ้านเพื่อให้ผู้ชายของครอบครัวก้าวออกมาทำหน้าที่ดูแลบ้านเมือง

สตรีสามัญนกรบมือเปล่าเหล่านั้น แม้จะไม่มีหน่วยงานใดมอบรางวัลประกาศเกียรติคุณให้ ทว่าเธอยิ่งใหญ่เกินกว่าที่จะได้รับการเชิดชูแบบปลอมๆ ในวันที่ชาวตะวันตกเขาสมมุติให้ว่าเป็น ‘วันสตรีสากล’

Don't worry...
Be happy

คำบางคำเกิดจากความคิดรวบยอด

เมื่อเอ่ยถึงก็เห็นเส้นทางทันที

บางที...เมื่อเอ่ยอธิบาย...ก็อาจเสียเวลา ชักช้า

ตูมออกไป คำเดียว ชัดแจ๋วแจ่มแจ้ง!

มัวรอคนปลอม เตือนสติ ก็อาจไม่ทันการณ์

ตนเตือนตน เตือนบ่อยๆ ก็จะไม่คล่องแคล่ว เกิดความชำนาญ

“ให้กำลังใจ” หมายถึง ปลอบใจ มองให้เป็นเรื่องเล็ก อย่ามองเป็นเรื่องใหญ่โต คอขาดบาดตาย!

“Don't worry ...Be happy” เพลงฝรั่งเก่าแก่ร้องเตือนสติ อย่าตื่นเต้น อย่าตกใจ

“อย่ากังวลเลย...สบายใจเถอะ” คำศักดิ์สิทธิ์ คำมีอิทธิฤทธิ์

เมื่อเอ่ย! หมอกควันม่านดำก็เบาบางจางคลาย

บางทีกำลังจะเสียดสี บางทีสติใกล้ขาด แต่หากมีคำปลอบใจเพียงนิดๆ

นรกก็กลายเป็นสวรรค์ได้เหลือเชื่อ!

อย่าตื่นเต้น อย่าตื่นตูมอย่างกระต่าย

ตั้งสติ ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ไม่ใช่เรื่องน่ากังวล ไม่ใช่เรื่องน่าเครียด...

“Don’t worry ...Be happy”

ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป เต็มใจก็ดีเอง เต็มใจก็คลี่คลาย

จิตบอบช้ำ รันทด เจ็บแสบ ก็เจ้าของชีวิตตัวการ ตัวมารร้าย ชอบซ้ำเติม

ชอบไว้วาง

ทุกข์ หม่นหมอง

เศร้าโศกเหมือนผีเข้า

การเตือนสติด้วยบางคำก็สว่างโร่ สว่างใจ ก็เป็นได้

นี่แหละอานุภาพแห่งถ้อยคำ

จิตใจก็เหมือนทารก

ยามตกใจย่อมขาดสติ เราคือแม่ เราต้องควบคุมสถานการณ์

ผ่อนคลายลูกน้อย กอดลูกน้อยไว้แนบอก

“โอ้อ้อๆๆ” ปลอบโยน ปลอบประโลม

“Don’t worry ...Be happy”

เหตุการณ์เปลี่ยนไม่ได้ แต่เปลี่ยนวิธีคิด ย่อมเปลี่ยนได้

คิดไม่ออก คิดไม่ทัน ปลอบใจไว้ก่อน

“เถอะน่า...อย่างกังวล อย่างวิตกเลย ทำให้ให้สบายก่อน นะๆๆๆ”

ดีต่อเท่านั้นครองโลก

ปลอบบ่่อยๆ จิตใจย่อมผ่อนคลาย

แม้จะเป็นเมฆหมอกดำทะมึนก็เถอะ

อานิสงส์แห่งถ้อยคำย่อมมีอิทธิฤทธิ์ในตัวของมัน

ไม่เชื่ออย่าลบหลู่

ฝึกฝนบ่่อยๆ

วิชาปลอบใจจะเป็นยันต์กันทุกข์ให้กับชีวิต

เป็นเกราะป้องกันตัว ใช้ได้เลยจริงๆ

นิชา หิรัญบุรณะ ฐวธรรม ดาบคู่ใจทหารกล้า

เธอคือดาบคู่ใจทหารกล้า-พลเอกร่มเกล้า ฐวธรรม
เป็นดาบบุญญาญต่อสู้อุบัติธรรมคำมีค้อย่างองอาจ
เพื่อเป็นบรรทัดฐาน บรรทัดธรรมในสังคม เพราะระบอบประชาธิปไตย...
ต้องอยู่ภายใต้กรอบกฎหมายและศีลธรรม

ประวัติ

นินชา ทิรัญบุรณะ-ธวัชรธรรม หรือ เอ เกิดเมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๑๑ เป็นธิดาของพันเอกพิเศษสุรินทร์-ร้อยตรีหญิงนาฏอนงค์ ทิรัญบุรณะ เป็นศิษย์เก่าโรงเรียนราชินีบน และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ก่อนที่จะสำเร็จการศึกษาปริญญาตรี รัฐศาสตร-บัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ ๒) ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และปริญญาโท สาขา International Affairs, Ohio University ประเทศสหรัฐอเมริกา

นินชา ทิรัญบุรณะ สมรสกับ พันโทรมเกล้า ธวัชรธรรม (ยศขณะนั้น) เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

นิชา ทิรัญบุรณะ ฐวธธรรม เล่าความทรงจำ ณ เวทีราชดำเนิน (ตัดตอนบางส่วน)

ที่ร่วมเกล้าบอกว่าความตายเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับทหาร สำคัญว่าเราทำ ความดีมากพอที่จะตายแล้วหรือยัง เขาสอนด้วยชีวิตของเขาว่า ความตายอย่าง สง่างามเป็นอย่างไร การตายโดยคนรัก กับตายแล้วคนเกลียด มันต่างกันอย่างไร คนเป็นทหารถ้าคิดจะสู้ - ไม่แพ้ แต่เพราะเขาไม่เคยคิดจะสู้กับคนไทยด้วยกัน เขาไม่เคยเห็นคนไทยเป็นศัตรู วันนั้นเขาจึงต้องเสียชีวิต ณ อนุสาวรีย์ประชา- นิปไตยแห่งนี้ เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๓

หลังจากนั้น ครอบครัวทหารที่เสียชีวิตก็ยังคงถูกระทำถูกรังแกตลอดมา ดิฉันต้องเผชิญกับความอยุติธรรม ต้องลุกขึ้นมาต่อสู้ และมันสะท้อนว่า**รัฐบาลที่ไม่เป็นธรรมก็ไม่สามารถที่จะนำความปรองดองมาได้**

ดิฉันพึ่งใครไม่ได้ ต้องพึ่งตนเอง ถ้าลำพังต่อสู้เพื่อความยุติธรรมใน ครอบครัวเรา เพื่อสามีเรา คงไม่ต้องเหนื่อยยากเท่ากับการต่อสู้เพื่อรักษา บรรทัดฐาน โดยใช้คดีของพลเอกกรมเกล้าในการถ่วงดุลสังคม ไม่ให้เขาทำลายรังแก พี่น้องประชาชนผู้ร่วมชาติที่บริสุทธิ์ต่อไปอีกได้

กรณีบิดเบือนคดีของพลเอกกรมเกล้า

หลังจากเหตุการณ์วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๓ ขณะนั้นยังอยู่ภายใต้รัฐบาล นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ อธิบดีดีเอสไอขณะนั้นจับผู้ต้องหาได้ ออกมาแถลง ข่าวนในปลายปี ๒๕๕๓ ว่าพลเอกกรมเกล้าและทหารที่เสียชีวิตในเหตุการณ์นั้น เสียชีวิตจากการกระทำของ นปช. เขาตั้งโต๊ะแถลงข่าวอย่างภาคภูมิใจว่า ไม่จับผิดแน่นอน มีหลักฐานซึ่งใช้เครื่องมือเทคนิคพิเศษ และมั่นใจว่าไม่จับผิด มีเอกสาร พยาน หลักฐานหนาเป็นปึก ๆ

ต่อจากนั้นเมื่อเปลี่ยนรัฐบาล เป็นสม้ยนายกรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ ชินวัตร จาก

เดิมที่เคยมีหลักฐานว่าเสียชีวิตจากการกระทำของ นปช. อธิปัตติเอสโอ เปลี่ยนคำพูดว่า ไม่ใช่ นปช. แต่เป็นชายชุดดำ ไม่ว่าจะดิฉันจะตั้งคำถามอย่างไรก็ไม่เคยมีคำอธิบาย

หลังจากนั้น ดิฉันไปยื่นหนังสือถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ขอทราบความคืบหน้าของคดี สิ่งที่ได้คือกรมสอบสวนคดีพิเศษเปลี่ยนจากหลักฐานทั้งหมดที่เคยมี เป็นไม่มีพยานหลักฐาน ไม่สามารถระบุตัวคนร้ายในคดีนี้ได้ ดิฉันไม่ทราบว่ามีหลักฐานจำนวนมากมายที่อธิปัตติเอสโอเคยแถลงไว้ในปลายปี ๒๕๕๓ นั้นอยู่ที่ไหน จนถึงปี พ.ศ.๒๕๕๕ ถึงได้เหลือข้อความ ๑ บรรทัดเท่านั้นว่า **ขณะนี้ไม่มี**

พยานหลักฐานระบุคนร้ายในคดีนี้ได้ ในขณะที่เขาไม่ทำคดีให้ทหารตายเลย ไม่มีคดีทหารเสียชีวิตเข้าสู่ศาลเลยสักคดีจนถึงบัดนี้

ภาพเหตุการณ์เมื่อปี พ.ศ.๒๕๕๓

นายกรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ ชินวัตร และแกนนำ นปช. ไม่เคยยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่เคยมีใครในรัฐบาลนี้แสดงความรับผิดชอบ หรือยอมรับว่ามันเป็นการชุมนุมที่ละเมิดกฎหมาย แตกต่างกับการชุมนุมปี ๒๕๕๖ ในขณะนี้ เพราะฉะนั้นในวันนี้ ทุกครั้งทุกคราวที่ คอ.รล. หรือคนในรัฐบาลนี้ออกมามีคำสั่งห้ามปรามการชุมนุมจึงหมดความศักดิ์สิทธิ์ คำสั่ง คอ.รล. หรือของรัฐบาลนี้จึงดูเหมือนตัวตลก น่าสมเพช ดูเหมือนคนที่

ออกมาอ้างว่าตัวเอง ออกมาห้ามในสิ่งที่ตัวเองเคยทำทั้งหมด รัฐบาลจึงไม่มีความชอบธรรม และไม่มีวันจะเข้าใจการชุมนุมอย่างสงบที่เป็นอยู่ในขณะนี้

ความปรองดอง

ทั้งที่รู้แต่ดิฉันไม่สามารถพูดได้ ไม่เคยปรักปรำใครว่าเป็นผู้ล่าสมาชิกของดิฉัน หวังที่จะให้เกิดความปรองดองอย่างแท้จริง แต่นายกรัฐมนตรีซึ่งตั้งความหวังไว้ให้กับคนไทย เมื่อวันทีสมัครเข้ารับเลือกตั้งว่า จะสร้างความปรองดองให้พี่น้องประชาชน แต่ท่านไม่เคยสร้างความปรองดอง ไม่เคยสร้างความปรองดองจริงอย่างที่ท่านบอก นายกรัฐมนตรีไม่เคยเสียใจ ไม่เคยขอโทษในสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่เคยยอมรับว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายในการชุมนุมปี ๒๕๕๓ ทั้งที่วันนั้น นายกรัฐมนตรีสวมเสื้อแดงนั่งอยู่ในที่ชุมนุมที่ไม่สงบ ละเมิดกฎหมาย นั่นคือสิ่งที่ดิฉันเจ็บ แต่ก็ต้องทน เพื่อความปรองดองของชาติ

ดิฉันยังได้เห็นนายกรัฐมนตรีสวมชุดราตรีสีแดงไปในงานกองทัพไทย ดิฉันทำอะไรไม่ได้ไปกว่าแต่งชุดดำตลอดสามปีที่ผ่านมา เพื่อจะย้ำเตือนสำนึก ย้ำเตือนเหตุการณ์ ย้ำเตือนให้นายกรัฐมนตรีและรัฐบาลชุดนี้ได้สำนึกในสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่รู้จะมีความหมายหรือเปล่า แต่ก็ก็เป็นหน้าที่ที่ดิฉันต้องต่อสู้เพื่อไม่ให้ใครต้องมาเสียใจเสียน้ำตาเหมือนดิฉันอีก

คนที่ไม่เคยสูญเสียไม่มีวันรู้ว่ากว่าเราจะผ่านเวลานั้นมาได้ มันแทบเอาตัวไม่รอด ดิฉันอยากจะบอกว่าก่อนนี้เคยเกลียดสีแดง เพราะรู้สึกว่าเป็นสัญลักษณ์ของความรุนแรง สีแดงเป็นสัญลักษณ์ที่ทำให้สามีดิฉันต้องตายถ้าไม่ใช่เพราะสีแดงที่ปลุกปั่นความเกลียดชังในหมู่พี่น้องประชาชนวันนั้น ลานอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยตรงนี้ก็คงไม่เต็มไปด้วยเลือด

การให้อภัยด้วยหัวใจที่อ่อนโยน

ดิฉันเริ่มเข้าใจ เห็นใจพี่น้องเสื้อแดง เขากับเราก็ไม่ต่างกัน ดิฉันเป็น

ผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งที่ไม่ต้องการอะไร
มากไปกว่ามีสามีผู้เป็นที่รัก เป็นที่พึ่ง
เป็นหลักชัยในชีวิต คงไม่ต่างกับพี่น้อง
เลือดแดงซึ่งชีวิตเขาก็คงไม่ต้องการอะไร
มากกว่าชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นเป็นสุข
อยู่พร้อมหน้าพร้อมตา พ้นจากความ
ยากจน มีเงินให้ลูกเรียนหนังสือ มีเงิน
กินข้าว มีเงินที่จะใช้ชีวิตอย่างเป็นสุข
เหมือนเราทุกคน

คนไทยไม่ได้ต้องการอะไรมากไป
กว่านี้ เราแค่ต้องการชีวิตที่สงบสุข
เหมือนเดิมคืนมา แต่พี่น้องเลือดแดงที่
บริสุทธิ์ถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการ
เมืองของคนที่ใช้ความบริสุทธิ์ของ
พี่น้องเลือดแดงซึ่งไม่นำให้อภัยอย่างยิ่ง
ดิฉันเริ่มเข้าใจเหตุผลของพี่น้องเลือดแดง
นับวันที่ล้มผัสเขามากขึ้น เขาไม่ได้
ต้องการอะไรมากไปกว่ายามเขาเดือด-
ร้อน เขาต้องการข้าราชการที่จะเปิด
ใจรับฟังเขา ไม่ต้องเดินทางไกลมาถึง
ทำเนียบ ไม่ต้องมากินมานอนข้างถนน
ดิฉันสะท้อนใจที่เห็นภาพพี่น้องนับครั้ง
ไม่ถ้วนเดินทางมากินนอนหน้าทำเนียบ
รัฐบาล อายบน้ำในคุคลองที่สกปรก

ทำไมเขาถึงต้องมาใช้ชีวิตแบบนี้ อยากร
ให้เขาฉุกใจสักนิดว่า สองปีที่ผ่านมาก็คือ
คำตอบที่เขาต้องการหรือไม่

รัฐบาลนี้โชคดี ได้โอกาสในการทำ
งานอย่างเต็มที่ ฝ่ายต่อต้านรัฐบาลเอง
ก็ใช้ความอดทน ใช้ขันติ ไม่เคยก่อกบฏ
ไปราวี้ หรือไปทำให้รัฐบาลทำงานไม่ได้
**แต่ในที่สุดรัฐบาลฆ่าตัวตายเองด้วย
การเสนอ “ร่างพระราชบัญญัติ
นิรโทษกรรม” ด้วยการลุแก่อำนาจ
ใช้เผด็จการรัฐสภา จนพี่น้องประชาชน
ทนไม่ได้ และเหนือสิ่งใด ไม่ว่าพวกเขา
จะเป็นสีไหนก็ตาม ลองฉุกคิดสักนิดว่า
สองปีที่ผ่านมารามีความสุขสบายมาก
ขึ้นหรือไม่ หรือเราลำบากยากจนไปกว่า
เดิม ปัญหาต่าง ๆ ในช่วงสองปีที่ผ่าน
มา ต่อให้ไม่มีพี่น้องที่มาชุมนุมในขณะนี้
ถามว่าประเทศไทยเดินไปอย่างเป็นสุข
สงบ สันติหรือไม่ เราต้องเจอกับปัญหา
อาชญากรรม ปัญหาข้าวยากหมากแพง
ไม่เว้นแต่ละวัน และนี่คือผลงานสองปี
ที่รัฐบาลหยิบยื่นให้แก่ประชาชน
ผู้บริสุทธิ์อย่างนั้นหรือ**

ดิฉันขอเป็นตัวแทนประชาชนส่วนหนึ่ง ที่จะส่งเสียงถึงรัฐบาลนี้ดัง ๆ ว่าประชาชนพร้อมเลือกตั้ง เราเคารพในหลักการประชาธิปไตย แต่เราไม่พร้อมจะให้คนโกงจัดการเลือกตั้ง เราต้องการเลือกตั้ง ที่ผลการเลือกตั้งจะนำความสุขกลับมาสู่เรา ไม่ใช่กลับไปสู่วงจรชีวิตที่นำความลำบากยากเข็ญมาให้เราอย่างที่เป็นมาอีก

เปิดใจถึงพี่น้องเสื้อแดง

จากวันที่ดิฉันเคยเกลียดสีแดง และวันนี้ที่เปิดใจยอมรับพี่น้องสีแดง ทั้งที่เขาได้ทำลายทหารที่บาดเจ็บและเสียชีวิต ถึงแม้วันนี้จะยังจับคนที่ฆ่าสามิ ดิฉันไม่ได้ ดิฉันต้องให้อภัย แล้วก็ยินดี

ที่จะให้อภัย ถ้าการให้อภัยนั้นจะแลกมาซึ่งความเข้าใจในเจตนาของเราที่มีต่อพี่น้องเสื้อแดง เราเป็นคนไทยด้วยกัน อนุสาวรีย์ประชาธิปไตยแห่งนี้ พราวชีวิตของพลเอกกรมเกล้า ธุวธรรมสามิดิฉันไป แต่ดิฉันก็ยังมีหวังว่า ณ ที่แห่งนี้จะนำมาซึ่งชัยชนะและความสุขสงบคืนสู่ประชาชนทุกคน ไม่ว่าจะ เป็นสีใดก็ตาม

ขอคารวะหัวใจพี่น้องทุกคน

ดิฉันขอกราบขอบพระคุณ พี่น้องทุกท่านจากใจไม่ว่าอยู่ ณ ที่นี้หรือ เวทีไหน ดิฉันอยากจะบอกว่า ดิฉันต้องออกมายืนอยู่ตรงนี้ เพราะโชคชะตาบังคับ ผลักให้ต้องออกมายืนตรงนี้ แต่

สำหรับทุกท่านที่ยืนอยู่ตรงนี้ ท่านเลือกที่จะให้มโนธรรมในใจชนะ ท่านเลือกที่จะไม่ให้อธรรมชนะท่าน ท่านมีสิทธิ์เลือกมากกว่าดิฉัน ในขณะที่ดิฉันไม่มีสิทธิ์เลือก แต่ท่านเลือกได้อย่างสง่างาม เลือกที่จะไม่ให้อธรรมะพ่ายแพ้ต่ออธรรม นี่คือนิ่งที่ดิฉันขอคารวะหัวใจพี่น้องทุกคนในที่นี้

ดิฉันหวังว่าเราจะร่วมสู้ เพื่อให้ประเทศไทยเป็นประเทศแรกในประวัติศาสตร์โลก ที่ประชาชนสามารถปฏิวัติทวงคืนอำนาจจากรัฐบาลได้อย่างสงบ สันติ เราจะได้ชัยชนะครั้งนี้โดยปราศจากความรุนแรง เป็นชัยชนะที่น่าภาคภูมิใจร่วมกันของเราชาวไทย ดิฉันรู้ว่าพี่น้องเหนื่อย ต้องมานั่งตากแดดตากฝน นอนกลางแจ้ง

ดิน กินกลางถนน ผ่านร้อนผ่านหนาว ผ่านฝน แต่อยากจะบอกว่า เราเดินมาไกล ไกล ชัยชนะอยู่แค่เอื้อม เราเดินมาไกล เกินกว่าที่จะหยุด เราเดินมาไกล เกินกว่าที่จะถอยหลังกลับ ไกลเกินกว่าที่จะตั้งต้นใหม่ ไม่ว่าจะต่อสู้ด้วยยหิงสา นี้ จะต้องใช้เวลาชั้นดินนานแค่ไหน ดิฉันขอร่วมให้กำลังใจ รวมต่อสู้กับพี่น้องทุกคน ที่นี่ จนกว่าจะถึงวันที่ฟ้าสีทองผ่องอำไพ ประชาชนเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

**(หมายเหตุ พลเอกกรมเกล้าฯ เคยวาดภาพดาบคู่ มอบเป็นของขวัญวันเกิดแก่ภรรยา เขียนได้ภาพว่า “เมียเหมือนดาบคู่ใจ สุขสันต์วันเกิดปีที่ ๔๑ แต่เมียรัก”)*

พลเอกร่มเกล้า ชูธรรม

อยู่อย่างจงรัก ตายอย่างภักดี

เขาเป็นผู้เชื่อว่า ความรักเป็นสิ่งสวยงาม “ถ้าโลกเราเต็มไปด้วยความรัก คงจะดี..มอบความรักให้ผู้อื่น ก็เหมือนกับมอบให้ตัวเอง” ตลอดชีวิตของเขาจึงทำทุกอย่างด้วยความรักอันยิ่งใหญ่และบริสุทธิ์ โดยไม่แบ่งแยกชนชั้น ศาสนา ฐานะ หรืออุดมการณ์ สิ่งเดียวที่เขาแบ่งแยกคือ ความชั่วกับความดี และหากในวันนี้เขายังมีชีวิตอยู่ เขาจะทุ่มเทความรักของเขาเพื่อสร้างประโยชน์แก่ประเทศชาติ และประชาชนที่เขารักได้อีกมากนัก

(คัดลอกบางตอนจากหนังสือ “ในความรัก In the memory of love พลเอก ร่มเกล้า ชูธรรม”

ต้นกำเนิดแห่งร่มเกล้าที่เรารัก

วันเสาร์ที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๙ ครอบครัวคุณพ่อพิงพีงษ์-คุณแม่วัชรวิฑูรธรรม ให้กำเนิดบุตรชายคนเล็ก ตั้งชื่อว่า “ร่มเกล้า” น้องก้อง ให้คล้องกับชื่อพี่สาว “รัตเกล้า” พี่โก้ เขาพูดเสมอว่าเติบโตมีชีวิตที่ประสบความสำเร็จ มีสติปัญญาที่จะทำงานรับใช้แผ่นดินเฉกเช่นวันนี้ได้ ก็เพราะพ่อกับแม่ผู้ให้ชีวิต และเลี้ยงดูด้วยความรักจนมีความเต็ม ไม่ขาดไม่พร่อง

แม่เลี้ยงดูตามทฤษฎี คือ การเติมความรักให้เต็ม การสอนให้คิดเชิงบวก การสร้างค่านิยมรักศักดิ์ศรีในตน ถ้าอยากเลี้ยงลูกให้มีความเป็นผู้นำ ต้องเลี้ยงลูกแบบชนชั้นกลาง ซึ่งก็ประสบความสำเร็จเพราะบุคลิกตัวตนของเขามีภาวะ

ผู้นำสูง

ความทรงจำวัยเด็ก

เขามักเล่าด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข ทุกวันอาทิตย์ ครอบครัวจะไปโบสถ์พร้อมกัน มีเคียวขาด กลับจากโบสถ์ พ่อต้องแวะร้านหนังสือ ทำให้มีนิสัยรักการอ่านมาแต่เด็ก เขาติดการอ่านหนังสือมากที่สุด อ่านมากรู้มาก ทำให้มีมุมมองแนวคิดที่ค่อนข้างแตกต่างจากคนอื่น โดยเฉพาะคนในวัยเดียวกัน ซึ่งเขาเองก็รู้ตัวว่าไม่ค่อยเหมือนชาวบ้าน เขาไม่ค่อยชอบสังคม ไม่ชอบเสียเวลาทำอะไรโดยไม่เกิดประโยชน์ ชอบอยู่คนเดียว อ่านหนังสือมากกว่าที่จะไปเข้าวงกินเหล้า

พ่อผู้ให้ชีวิตทหาร

แม่ลูกชายจะสอบเข้าบัญชีธรรมศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรได้พร้อมกัน แต่พ่อเห็นว่าลูกมีบุคลิกเป็นทหาร ชอบเล่นการต่อสู้มามาก เด็ก ดวงเสาร์ ๕ เหมาะจะเป็นทหารมากกว่าเป็นพ่อค้า ที่สำคัญพ่อให้เหตุผล

ว่า ด้วยความเฉลียวฉลาดที่ฉายแววมาแต่เด็ก เขาอาจเป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวย แต่เกรงจะไปสร้างควมร่ำรวยให้ตนเองบนการเอาวัดเอาเปรียบคนจนที่พ่อแม่ไม่ชอบ พ่อเล่าถึงเหตุการณ์ในวัยเด็กของเขา ตอนอยู่ชั้นประถม ๔ ได้เงินค่าขนมไปโรงเรียนเซนต์คาเบรียล แต่หัวใสยอมอดข้าวเพื่อเอาเงินให้เพื่อนกู้ และคิดดอกเบี้ยยในอัตราแพงลิบ ยืม ๑ บาท วันรุ่งขึ้นจ่ายคืน ๒ บาท พอลูกกลับมาเล่าให้ฟัง โดนพ่อกับแม่ดูว่า ทำให้คนอื่นเดือดร้อนเช่นนั้นไม่ได้

แม่ไม่อยากให้ลูกเป็นทหาร

ด้วยสัญชาตญาณความเป็นห่วงในวันสมัครสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร แม่ถึงกับไปต่างจังหวัด เพื่อไม่ต้องการรับรู้การสมัครสอบเข้าเป็นทหารของลูกชาย ในขณะที่พ่อพยายามผลักดันสนับสนุนทุกหนทาง แม้กระทั่งไปบนบานขอพระพุทธรเจ้าหลวงที่พระบรมรูปทรงม้า “หากลูกจะเป็นทหารที่ดี ช่วยประเทศชาติได้ ก็ขอให้ลูกเข้าโรงเรียนเตรียมทหารได้ด้วยเทอญ”

พ่อภาคภูมิใจในชีวิตการรับราชการทหารของเขาตลอดมา แม้ไม่ได้เป็นพ่อค้าวานิชที่ร่ำรวยก็ตาม ข้าราชการเลื่อนยศ เลื่อนตำแหน่ง ความก้าวหน้าในชีวิตราชการ อันเกิดจากสติปัญญาและความสามารถของลูกชายก็เป็นข่าวดี ที่ทำให้หัวใจพ่อแม่พองโตด้วยความชื่นใจยิ่งกว่าได้ทรัพย์สินมีค่าใด

เขาคัดสินใจไม่มีลูก

เขาให้เหตุผลว่า ทั้งเขาและภรรยาแต่งงานตอนอายุมากแล้ว ไม่นับใจว่าเราจะตายก่อนลูกจะโตพอที่จะเอาตัวรอดในโลกใบนี้ได้โดยลำพังหรือเปล่า อีกประการ การมีลูกทำให้เราต้องสะสมทรัพย์ จะไม่สามารถอุทิศตนทำงานให้แผ่นดินได้เต็มที่ เมื่อเหตุผลประกอบกัน เขาและภรรยาจึงได้ตัดสินใจว่า จะเอาเวลาที่เหลืออยู่มาทำงานรับใช้แผ่นดินให้เต็มที่ดีกว่า และจะอุทิศชีวิตบั้นปลายให้ศาสนา

คำอำลาจากพี่ถึงน้องก้อง

แม่ไม่ยอมให้ก้องฟุ่มเฟือย และเสียสตางค์ซื้อมาฝากแม่มากมาย เขาแก้ปัญหาด้วยการบอกราคาแค่ครึ่งหนึ่ง แม่เลยเอาไปแจกคนอื่น และบอกให้ซื้อมาให้แม่เพิ่มอีก

ก้องมีความตั้งใจเป็นทหาร และรักการเป็นทหารมาก ก้องภูมิใจที่ได้ออกปฏิบัติงานแนวหน้า ก้องไม่อิดออดเมื่อได้รับมอบหมายให้ไปภาคใต้หรือที่ใด ๆ ที่มีอันตราย แต่เขาจะเป็นห่วงว่า

แม่จะกังวลมากเท่านั้น ถ้ารู้ว่าจะลงได้ เขารีบไปวัด เพื่อขอพระมามอบให้ลูกน้องเป็นขวัญกำลังใจ

ก้องมองโลกในแง่ดี คุยสนุก-สนาน และเป็นห่วงคนอื่นเสมอ เขาชอบศึกษาเรียนรู้ และถ้าสนใจเรื่องอะไรเขาจะศึกษาอย่างละเอียด ความสนใจของเขามีหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นคอมพิวเตอร์ เครื่องเสียง ระบบไฟฟ้า ธรรมชาติ วิทยาศาสตร์และฟังเพลง

จากพี่เขย (ศรีศักดิ์ วิชญชาติ) ถึงน้องก้อง

ก้องเคร่งเครียดเรื่องความซื่อสัตย์ ในหน้าที่การงานมาก เขาเล่าอย่าง

อี๊ดอัด เวลามีคนมาให้เขาทำหน้าที่ นอกกลุ่มนอกทาง เขาพร้อมจะเสียไมตรีที่ติดต่อกัน แต่จะไม่ยอมทรยศต่อหน้าที่หรือความซื่อสัตย์เด็ดขาด เขาบอกว่า “หากวันใดที่ต้องถวายเป็นชีวิตต่อ ล้นเกล้าแล้ว ชีวิตนี้จะต้องไม่มี คำครหาให้เป็นมลทินแปดเปื้อนต่อ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท” เขาเตรียมพร้อมในเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา

จากเพื่อนเขนค้ำ

พงศ์กิตต์ อรุณภักคีสกุล

ความรุนแรงจากการชุมนุมได้พรากเพื่อนไป ทั้ง ๆ ที่นายตั้งใจจะรักษาชาติเอาไว้ มันได้พรากนายไปพร้อม ๆ กับพรากความสงบสุขไปจากสังคมไทย ถ้าทุกคนไม่ช่วยกันแก้ไขหรือปล่อยไป เห็นว่าเป็นเรื่องไกลตัว ก็ไม่รู้ ว่าวันข้างหน้าจะเป็นอย่างไร อนาคตของชาติไทยจะเดินไปทางไหน แต่เชื่อว่าความตายของนายได้ทำให้เราและอีกหลายคนได้คิด หลับให้สบายเถิดเพื่อน นายได้จุดประกายความคิดและสติให้กับสังคมแล้ว ที่เหลือปล่อยให้มันเป็นหน้าที่

ของสังคม

เตรียมทหาร ๒๕ - จปร.๓๖

“..ลาแล้วจักรดาว..ด้วยเราถึงคราวจ้กาลา..” บทเพลงเปิดงานเกียรติยศจักรดาวประจำปี ๒๕๕๔ ซึ่งพลเอกธรมเกล้า ฐวธธรรม เป็นหนึ่งในศิษย์เก่าโรงเรียนเตรียมทหารที่ได้รับรางวัลจักรดาวสุดดีในปีนั้น เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงแม้เขาจะไม่มีโอกาสได้ขึ้นมารับรางวัลอันทรงเกียรตินี้ด้วยตนเอง แต่บทเพลงนี้เป็นเสมือนคำอ้อลาจากเขา ในฐานะศิษย์เก่าคนหนึ่งซึ่งอลาครู รุ่นพี่และรุ่นน้อง ขอลาจากกัน...ชั่วชีวิต

ทหารของพระราชา

ทหารเสือราชินี

ในปี ๒๕๓๒ ร้อยโทธรมเกล้าได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่นายทหารเสริมกำลังพิเศษ (ทหารเสือ) ประจำพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน มีหน้าที่ถวายงานและถวายอารักขาวงรอบชั้นในแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และ

สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ได้ตามเสด็จพระราชดำเนินไปในทุกภูมิภาค และต่อมาในช่วงปี ๒๕๓๖-๒๕๓๗ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้า นายทหารเสริมกำลังพิเศษ (ทหารเสือ) ประจำพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน มีโอกาสได้ตามเสด็จพระราชดำเนิน เยือนสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาวเมื่อปี ๒๕๓๗ ซึ่งเป็นการเสด็จพระราชดำเนินเยือนต่างประเทศ ครั้งสุดท้ายของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวด้วย เขาเล่าว่าได้ปฏิบัติหน้าที่อารักขาสองพระองค์ ณ ที่ประทับ หอคำตตลอดทั้งคืน

ในการทำงานภาวะปกติ เขาพยายามสนองพระราชดำริในทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นหลักเศรษฐกิจพอเพียงที่นำมาประยุกต์ใช้ในกองพันเมื่อครั้งเป็นผู้บังคับกองพัน พระราชาบายงานพัฒนาภาคใต้ ซึ่งเขายึดถือเป็นหัวใจในการปฏิบัติภารกิจที่ภาคใต้จนประสบความสำเร็จในพื้นที่ การอนุรักษ์ป่าซึ่งเขาเพียงพยายามจะใช้แผนที่ภาพถ่ายดาวเทียมมาใช้ในการปฏิบัติงานในพื้นที่

ตั้งแต่ครั้งทำงานกองกำลังบูรพา ฯลฯ

บูรพาพยัคฆ์: ทหารของประชาชน

แม้เขาจะมีจุดกำเนิดจากทหาร เสือราชินี แต่ด้วยประสบการณ์โหดแล่น เป็นนักรบบูรพายาวนานติดต่อกันถึง ๑๒ ปี ทำให้ตัวตนความเป็น “บูรพาพยัคฆ์” ผสมกับสายเลือด “ทหารเสือราชินี” เพิ่มเติกรความเข้มข้นของอุดมการณ์รักชาติรักสถาบัน จนเป็นที่รู้จัก กิตติศัพท์กันดีในหลายวงการ โดยเฉพาะในวงการทหารเท่านั้น

เขาเคยบอกว่า ทหารถูกฝึกให้ คู้้นเคยกับความลำบาก กว่าจะเติบโต เป็นใหญ่ได้ ชีวิตผ่านความลำบาก เคย ผ่านความเป็นความตายมาแล้ว จึง จะเข้าใจคุณค่าของการมีชีวิตของผู้อื่น และนี่เป็นอีกจุดเริ่มต้นที่ให้โอกาสเขา ได้ทำงานที่เป็นประโยชน์กับประเทศชาติอย่างเต็มที่ สร้างชื่อเสียงและผลงานให้กับหน่วยงาน เขาเคยบอกว่า การทำงานชายแดนนั้น ทำให้ดูแลทุกข์ สุข ปกป้องผลประโยชน์ให้กับพี่น้อง ประชาชนโดยตรง จนสามารถบอกได้

อย่างภาคภูมิใจว่า บุรพาพัยค์ม์เป็นทหาร
ของประชาชน

คำสอนจากพี่เปา ถึงภรรยาผู้เป็นที่รัก

“..จดหมายหรือข้อเขียนจากพี่ถึง
เอ ไมเคมีใครได้เห็น เพราะเป็นสิ่ง
หวงแหนที่สุด แต่วันนี้เอดคิดว่าข้อความ
ที่พี่ฝากไว้ แม้พี่เกิดในครอบครัว
คาทอลิก แต่มีความรู้ความสนใจในพุทธ
ศาสนาอย่างลึกซึ้ง คำสอนและแนว-
ทางในการดำเนินชีวิตจากธรรมะที่พี่
เคยบอกวากลับมาให้แล้ว อาจมีใครที่
อ่านแล้วได้ประโยชน์บ้าง ก็จะได้เกิด
เป็นบุญกุศล และขออุทิศอานิสงส์แห่ง
บุญกุศลนั้นให้กับพี่ เอดรู้ว่าหากพี่ยังมี
ชีวิตอยู่ พี่ก็จะช่วยทุกคนที่ช่วยได้ มนุษย์
ต้องแบ่งปันกัน ต้องช่วยเหลือกันในยาม
ทุกข์ยาก

หวังว่าคำสอนของพี่จะช่วยใครก็
ตามที่กำลังเผชิญทุกข์ ใครก็ตามที่กำลัง
ท้อแท้ให้กำลังใจ และมีแรงบันดาลใจ
ที่จะทำงานเพื่อประโยชน์แก่บ้านเมือง
อันเป็นที่รักของเราต่อไป..*

(เพื่อนๆ เรียกกรมเกล้าว่า “เปา”
ซึ่งมาจาก “เปาบุ๋นจิ้น” ผู้ซื่อสัตย์ และ
เขาก็ดำรงตนเช่นนั้นตลอดชีวิต)

ประวัติ พลเอกร่มเกล้า ฐวธรรม

วัน/เดือน/ปีเกิด ๒๓ เมษายน ๒๕๐๙

หมายเลขประจำตัว ๑๒๗๓๓๑๒๑๐๓๖

นักเรียนนายร้อย (เหล่าทหารราบ)

บรรจุเมื่อ ๒๕ มกราคม ๒๕๓๒

ประวัติการศึกษา

- โรงเรียนเซนต์คาเบรียล
- โรงเรียนเตรียมทหาร รุ่นที่ ๒๕
- โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า
รุ่นที่ ๓๖ วิทยาศาสตร์บัณฑิต
(วิศวกรรมศาสตร์ไฟฟ้า) พ.ศ.๒๕๒๗
- รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
พ.ศ.๒๕๔๖
- ก่อนเสียชีวิต กำลังศึกษาหลักสูตร
รัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- เสียชีวิตเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๓

ขอมอบคำสอนของพลเอก ร่มเกล้า ฐวธธรรม ให้เป็นพรปีใหม่ ๒๕๕๗ นี้
แต่พี่น้องคนไทยทุกคน

ปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ที่เข้ามาในชีวิตก็เพื่อพิสูจน์คุณธรรม มโนธรรมในใจ
เราว่าในยามที่ต้องการเผชิญปัญหาความทุกข์ยากนั้น เราตัดสินใจที่จะฝ่าฟันไป
ด้วยธรรมะหรืออธรรม สีดำหรือสีขาว เลือกทางซ้ายหรือทางขวา และแม้ว่าผล
ของการตัดสินใจนั้นอาจนำมาซึ่งความทุกข์ยากเจ็บปวด แต่เราต้องยึดมั่นยืนหยัด
ที่จะเลือกฝ่ายธรรมะ เลือกความถูกต้องดีงาม

ชีวิตคนเราเปรียบเหมือนกับการว่ายน้ำก็ได้ แต่เป็นการว่ายน้ำข้ามแม่น้ำ
และทะเลแห่งทุกข์ จวบจนสิ้นชีวิตก็ยังไม่สามารถข้ามพ้นได้ ความสุขที่คนเราเห็น
ว่าเป็นความสุขนั้น ความจริงแล้วก็คือความทุกข์อย่างละเอียดนั่นเอง ชีวิตคน
ประสบทุกข์อย่างหยาบ ทุกข์อย่างกลาง และทุกข์อย่างละเอียด ขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่
อย่างนี้

ผู้ที่มีปัญญาจึงจะหันเข้าสู่ความสงบ ซึ่งจะเป็นได้ชั่วคราวชั่วครว และเป็น
ได้ตลอดไป (อรหัตผล) ก็แล้วแต่ความพยายามรวมทั้งผลกรรมในอดีต พระพุทธเจ้า
ทรงค้นพบทางนี้ก่อน แล้วเขียนแผนที่ไว้ให้เราปฏิบัติตาม ถ้าคนเชื่อและเดินตาม
แผนที่ที่ท่านเขียนไว้ ก็จะเข้าสู่บั้นปลาย คือความสงบที่จะเกิดขึ้น เป็นความสงบ
ที่เกิดขึ้นในจิตใจ เกิดจากปัญญาซึ่งพิจารณาเห็นโลกตามความเป็นจริงอย่างที่มีน
เป็น ไม่ได้เห็นโลกตามกระแสแห่งกิเลสที่ห่อหุ้มอยู่

เมื่อมีความทุกข์ ความโกรธ อารมณ์ใด ๆ ก็ตาม พยายามให้มีสติกับตัว เปรียบเหมือนจิตเป็นใยแมงมุม อารมณ์โกรธ อารมณ์ที่ไม่ชอบเหมือนเหยื่อที่มากกระทบ ใย ทำให้ใยสั้นไหว สติคือแมงมุมที่จะรอดเหยื่อที่มากกระทบ เมื่อดูรู้แล้วก็กลับมาอยู่ที่เก่า ไม่สั้นไหวไปตามการสั้นของใยแมงมุม แต่โดยทั่วไป จิตของคนจะสั้นไหวไปตามอารมณ์นั้น คล้อยตามไปโดยขาดสติ ทำให้ตกอยู่ในห้วงทุกข์

ไม่มีผู้ใดช่วยให้เราพ้นจากความทุกข์ได้ ไม่ว่าพระสงฆ์องค์ใดก็ตาม ผู้ที่จะช่วยได้คือปัญญาของเราเอง ปัญญาที่เห็นโลกตามความเป็นจริง โดยมีสติควบคุมจิต ไม่หวั่นไหวไปตามกระแสแห่งอารมณ์รัก อารมณ์โกรธที่เกิดขึ้น ทำแต่เพียงเฝ้ามองดูอย่างสงบ ดูตั้งแต่อารมณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น จนกระทั่งอารมณ์นั้นดับไป และมีอารมณ์ตัวใหม่มากระทบอีก โดยไม่หวั่นไหวไปตามกระแสของอารมณ์นั้น

คนทุกคนเกิดมาโดยมีกรรมเป็นผู้ติดตามมาทั้งสิ้น เราลบกรรมไม่ได้ แต่เราประกอบกรรมดีเพิ่มได้ และละเว้นกรรมชั่วทั้งปวงได้ เบื้องต้นของการกระทำนี้คือ การถือศีล ๕ ให้ครบ จะทำให้เราไม่เบียดเบียนผู้อื่น จิตใจและร่างกายที่บริสุทธิ์สะอาดขึ้น เป็นเบื้องต้นของธรรมะระดับฆราวาส

ความทุกข์ที่เกิดไม่ต้องอดทน เพียงแต่พิจารณาตามสภาพความเป็นจริงของมัน แยกจิตกับสติให้ออก ไม่ปล่อยให้กระแสแห่งความทุกข์ทำให้จิตใจของเราเศร้าหมอง ค่อย ๆ ชัดเกลากิเลสที่เกิดขึ้น ความอยากสารพัดภยากที่จะเกิดขึ้น จิตใจจะค่อย ๆ สงบขึ้นเอง โดยพยายามให้จิตใจควบคุมสติ รู้ตัวตลอด ไม่ปล่อยให้ไปตามกระแสอารมณ์

รับเชิญ

บุญลอย ไตรอุดม

เกษตรนิพพาน

พี่น้องเกษตรกรเอ๋ย...ป้าบุญลอยอยากบอก ป้าพบเกษตรนิพพานแล้วจะ
ชานาไม่มีข้าวกิน ชานาจังหวัดพิษณุโลกต้องไปเรียไร้วัวมาแบ่งกันกิน
เป็นไปได้อย่างไร

ลองฟังชีวิตจริงของป้าบุญลอยดู!!...

๑) เศรษฐกิจพอเพียงโดยไม่รู้ตัว

ตั้งแต่จำความได้ ครอบครัวของเรามีแต่ความอบอุ่นและความสุข พ่อกับแม่
ย้ายมาจากรังสิต ได้ที่ดินจากรัฐที่จัดให้ที่บ้านนิคมสร้างตนเอง จังหวัดลพบุรี พ่อ
กับแม่ปลูกทุกอย่างเอาไว้ให้ลูกๆ กินโดยไม่ใช้ยาฆ่าแมลงหรือปุ๋ยเคมีเลย เริ่มแรก
ก็ปลูกกล้วยก่อน แล้วจึงแซมด้วยต้นอื่นๆ น้อยหน่า พุทรา ไข่เน่า ฝรั่งขึ้นก
มะขาม มะพร้าว มะม่วง ขนุน ข้าวโพด ถั่วทุกชนิด แตงโม ฟักทอง มะละกอ และ
ผัก ต้นประดู่ ต้นสะเดา ไม้เนื้อแข็งต่างๆ ก็ปล่อยให้มันขึ้นเองเป็นป่า พอโตก็เอา
มาปลูกบ้าน ทำสิ่งก่อสร้างต่างๆ โดยไม่ต้องซื้อไม้ ทุกอย่างเหลือกินและแจกกัน
แล้วก็ขายได้ทุกอย่างแม้กระทั่งใบตอง เก็บขายทุกวัน

แม่ไปขายของที่ตลาดแทบทุกวัน กลัวที่ขายไม่ทันสักก่อนก็ทำเป็นกลัว ตาก เอาไปขายและเอาไว้กินตอนหน้าแล้ง มะขามแคะเมล็ด บั๊นเป็นก้อน พุทรา ขายทั้งแห้งและสด พริก หอม กระเทียมก็เก็บถนอมอาหารไว้กินหน้าแล้ง ถั่วต่างๆ ข้าวโพด ทำเป็นขนมกินตอนหน้าแล้ง ตอนที่พ่ออยู่รังสิต น้ำท่วมทุกปี พ่อบอกว่าพ่อก็สร้างโคก (เอาดินไปถมให้สูง) ไว้เพื่อปลูกผักทุกชนิดไว้กิน

ไม่มีคำว่าหน้าแล้งหรือหน้าว่างงานสำหรับพวกเรา พ่อแม่ไม่เคยทิ้งพวกเรา เข้าไปทำงานในเมือง พอสิ้นฤดูเก็บเกี่ยว ประมาณเดือนธันวาคม ก็จะเก็บพุทรา ขาย มกราคม กุมภาพันธ์ เก็บมะขามขาย มีนาคม เมษายน เก็บมะม่วงขาย พฤษภาคม เก็บขนุนขาย

พอฝนตกมาก็เริ่มฤดูเพาะปลูกใหม่ ที่ทุกแปลงพ่อจะปลูกถั่วบำรุงดิน กิ่งไม้ ใบหญ้า ซากวัสดุต่างๆ พ่อไม่เคยเผา เอามาทำปุ๋ยบำรุงดินจนดินดีมาก ปลูกอะไร ก็งาม ได้ผลผลิตดี ทำเกษตรตอนนั้นแทบไม่ต้องจ่ายเงินซื้ออะไรเลย เมล็ดพันธุ์ ก็เก็บเอาไว้เอง ช่วงนั้นมีแต่รายได้ พอสิ้นปีพ่อแม่และพี่ๆ ก็จะปรึกษากันว่าปีนี้จะซื้อที่แปลงไหนดี จนสามารถซื้อที่ดินเพิ่มได้เป็นร้อยไร่

๒) ขาวนาจ้อย้าร้องไห้ อย่าฆ่าตัวตาย แม่เหลือบ แม้กระสือจะมากมาย

เห็นขาวนาร้องไห้หรือฆ่าตัวตาย เราจะต้องร้องไห้ตามไปด้วยทุกครั้ง คิดถึงครอบครัวตัวเองในอดีต ซึ่งมีสภาพไม่ผิดอะไรกับขาวนาสมัยนี้ ทำไมขาวนาจะต้องถูกเอาเปรียบ ถูกหลอก ถูกกระทำร้าย ทั้งๆ ที่อาชีพของเราเป็นอาชีพที่ผลิตอาหารให้มนุษย์กิน หรือเขาคิดว่า เขาเอาเงินมาซื้อ แลกเปลี่ยนแล้วก็จบ!

จริงๆ แล้ว มันไม่ใช่แค่นั้น ข้าวแต่ละเมล็ด ผักผลไม้แต่ละอย่างกว่าจะได้ แลกเป็นเงิน มันจะต้องแลกด้วยหยาดเหงื่อแรงกายเท่าไร พวกเราจะต้องอยู่กลางแดด ให้แดดเผาวันละกี่ชั่วโมง จะต้องอดทนต่อความเหนื่อยเมื่อยล้าเท่าไร พวก

เราถูกประณามว่าโง่ ขอยืนยันว่าเราไม่ได้โง่ เพียงแต่เราเชื่อและไม่รู้ทัน ดังเช่นครอบครัวของเราที่ผ่านมา

เหตุที่พ่อแม่เป็นคนดี ขยันและเก่ง จึงเป็นที่รู้จักของผู้ใหญ่บ้าน กำนัน และชาวบ้านในละแวกนั้น มีนักวิชาการของกรมวิชาการเกษตร และบริษัทไบเออร์ เข้ามาพบ ด้วยการแนะนำของผู้ใหญ่บ้านและกำนัน เขามาขอแบ่งที่ดินจากพ่อทดลองปลูกพืชเศรษฐกิจ

เพื่อทดลองการใช้ปุ๋ยเคมีและยาฆ่าแมลง แล้วผลผลิตในแปลงก็จะมอบให้พ่อขายเป็นของตัวเอง เขาก็จะเก็บเอาเพียงตัวเลขและสถิติทางวิชาของเขาเท่านั้น โดยมาทำการทดลองพืชเชิงเดี่ยว เช่น ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ ข้าวฟ่าง ถั่วเหลือง ฝ้าย ปรากฏว่าได้ผลผลิตดีมากมาย พ่อก็เห็นว่าเขานักวิชาการของรัฐ และเขาก็แนะนำให้พ่อทำตาม โดยต้องตัดต้นไม้ใหญ่ เพื่อไม่ให้ที่ดินร่ม ต้นพุทรา ต้นไซเน่า ต้นมะขาม มะขามเทศ บางส่วนต้องโดนตัดไป

พ่อกู้เงินธนาคารมาเช่าที่ดิน ซื้อรถไถ จ้างคนมาทำงาน แรกๆ ผลผลิตก็ยังดีอยู่ แต่พอทำไปดินเริ่มเสื่อม ผลผลิตลดลง ต้นทุนก็ยังสูงเหมือนเดิม โดยเฉพาะช่วงฝนแล้งติดต่อกัน ๔ ปีหนี้สินของครอบครัวก็เลยอึ้งตึ้งนั่งสิ้นปีเหมือนจะสิ้นใจ พ่อแม่ทะเลาะกันเป็นประจำ

พอสิ้นปีฤดูเก็บเกี่ยวพนักงานธกส. เขาก็จะเข้ามาทวงหนี้ บางคนก็พูดแบบเห็นใจ เข้าใจ แต่บางคนก็ใช้คำ

พูดเชือดเฉือน ดูถูกให้ต้องซ้ำใจ (แบบหลังชะส่วนใหญ่) ต้องยืมเงินชาวบ้าน ดอกเบี้ยแพงๆ ไปใช้หนี้ ธนาคาร กรุงเทพฯ และ ธกส. พอ ธกส. ได้ก็เอาไปใช้หนี้ชาวบ้านที่ดอกเบี้ยแพง บางปีก็ใช้หนี้ได้แค่ดอกเบี้ย เงินต้นไม่ยุบเลย ช่วงนั้นครอบครัวไม่มีความสุขเลย อยากจะกินอะไรก็ไม่ได้กิน เพราะต้องอดออมไว้ใช้หนี้ กลัวย พุทรา ฝรั่ง เพื่อนยาก ตอนนั้นก็โดนตัดทิ้งไปซะแล้ว ชายที่เดินไป ๕๐ ไร่ รถโต ๒ คัน ก็ยังใช้หนี้ไม่หมด

จากนั้นรัฐบาลก็มาส่งเสริมให้เลี้ยงโคนม โดย ธกส. ให้กู้เงิน และกำหนดว่าจะต้องมีโรงเรียนที่ดีๆ ก่อนเงินที่กู้มาก็ร่อยหรอ ชื่อวันมได้เพียง ๓ ตัว และก็บังคับให้ซื้อแม่โคนมจาก อ.ส.ค. จากการที่ครอบครัวเรายังไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน ก็เลยได้แม่โคนมที่แก่และน้ำนมแห้ง ตัวที่ ๒ เต้านมอักเสบ ตัวที่ ๓ ก็ไม่คั่นกับคน เวลาเข้าไปรีดนมมันจะติด สรุปลแล้วกลายเป็นภาระหนี้สินเพิ่ม พ่อแม่ก็ไม่เคยย่อท้อและคิดเสมอว่าต้องใช้หนี้เขาให้หมด

ไม่คิดจะโกงใคร

ต่อมาบริษัทซีพีมาแนะนำให้เลี้ยงหมู พูดถึงข้อดีอย่างนั้นอย่างนี้ จนพ่อเชื่อตามที่เขาโฆษณา หนี้สินก็ยิ่งเหมือนเดิม มีอยู่ครั้งหนึ่ง แม่ร้องไห้ แล้วต่อว่าพ่อว่าทำไมใครมาให้ทำอะไรก็ต้องทำหมด พ่อตอบว่ารัฐบาลเขามาสันนิษฐาน รัฐต้องเห็นดีแล้ว รัฐเขาก็หวังดีกับประชาชน อยากให้ประชาชนของเขาได้ดี

๓) ชาวนาไม่อยากให้ลูกหลานเป็นชาวนาเพราะรันทต ไร่ยศ ไร่ศักดิ์ศรี

เบื้องต้นเลยที่ชาวนาคิดไม่อยากให้ลูกเป็นชาวนานั้น เพราะอาชีพการทำนามันลำบาก ไม่มีเกียรติ หลายคนมองเป็นคนอีกชั้นหนึ่ง ไม่เทียบเท่าอาชีพอื่น ไม่สวย มอมแมม เวลาไปสถานที่ราชการก็โดนขู่ โดนตะคอก ชาวไร่ชาวนาจึงไม่ อยากให้ลูกทำอาชีพเหมือนตัวเอง แต่เราลูกหลานชาวไร่ชาวนาต้องไม่เป็น อย่างนั้น

เราเรียนมาแทบตาย พ่อแม่เจียดเงินให้เราไปเรียน แต่สุดท้ายเราก็ไป

ทำงานให้กับนายทุน ซึ่งมองดูดีๆ แล้วคนเหล่านั้นเขาเปรียบชาวไร่ชาวนาอยู่ตลอดเวลา ถ้าลูกหลานชาวไร่ชาวนาไม่กลับมาทำ แล้วต่อไปใครจะทำ เรียนจบมาแล้ว เราไม่กลับไปพัฒนาครอบครัวของเรา แล้วจะปล่อยให้พ่อแม่เรา ยังต้องลำบากอยู่อย่างนั้นหรือ ชีวิตทั้งชีวิตของพ่อแม่เราจะปล่อยให้อยู่กับนี้ตลอดเลยหรือ ขอเรียกร้องให้ลูกชาวไร่ชาวนาจงกลับมาพัฒนาอาชีพของเรา ให้เกษตรกรรมศักดิ์ศรี อย่งที่เราได้ตัดสินใจมาแล้ว

แม้จะมาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ แต่เป็นคนที่ยรักครอบครัวเป็นทุนเดิม จึงรู้เรื่องราวของที่บ้านหมด เดิมเราไฝฝืนที่จะเป็นบัณฑิตอาสาหรือพัฒนากรเพื่อ

ช่วยเหลือผู้ยากไร้ พอเรียนจบกลับมาอยู่บ้านเพื่อจะทำงานต่อ แต่พอเห็นสภาพครอบครัวก็คิดหนักและสับสน พ่อแม่และพี่ๆ อยู่กันอย่างลำบากยากจน เนื้อตัวมอมแมมตั้งแต่เข้าจรถเย็น ดากแดดกันจนหน้าดำเกรียม จึงตัดสินใจว่า

เราน่าจะลงมาช่วยเหลือครอบครัว เข้ามาร่วมทุกข์กับเขาดีกว่า ท่ามกลางความไม่เห็นด้วยของเพื่อนๆ เพื่อนบอกว่าจะเรียนมาแล้ว เธอก็ไปทำงานเอาเงินเดือนมาช่วยซี แต่เรามองดูแล้ว แม้จะเอาเงินเดือนมาช่วยก็ไม่สามารถที่จะช่วยครอบครัวเราได้ ในที่สุดเราก็ตัดสินใจเองคนเดียวจริงๆ ขอเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้องมากกว่าถูกใจ พอตัดสินใจแล้วเราก็ลุยทำงานเลย

วันแรกของการทำงานยังจำได้ดี ตอนนั้นเรียนจบมาใหม่ๆ อายุ ๒๐ กว่าๆ แม้จะผิวดำแต่มันยังนวลสวยอยู่ เกิดอาการเสียชีวิตยิว เสียตายความงามก็เลยแต่งตัวเต็มยศ ใส่ถุงมือ ถุงเท้า โปกผ้ามัดซิด เพื่อไม่ให้โดนแดด ทำงาน

ไปร้อนแทบเป็นลม ก็คิดเลยว่าถ้ามีวรัท
สวยรักงามอยู่ เราจะช่วยครอบครัวได้
อย่างไร ความสวยมันอยู่กับเราได้ไม่
นานหรอก ความดีต่างหากที่จะอยู่กับ
เราตลอดไป จากนั้นก็ไม่เคยสนใจความ
งามอีกเลย ลุยทำงานอย่างเดียว

เริ่มศึกษาว่า ปัญหาอยู่ตรงไหน
จะทำอะไรให้หมดหนี้ เพื่อให้พ่อแม่
และพี่ๆ ได้สบายบ้าง เราก็เอาอาชีพที่
มีตอนนั้นมารวมกัน เอามาบริหารอย่าง
ประหยัดและอดูรูรั้วต่างๆ ทำบัญชีราย
รับ-รายจ่าย เงินตรงไหนที่ดอกเบี้ยยแพง
ก็ใช้หนี้ก่อน ที่ดอกเบี้ยยถูกก็เอาไว้ที่หลัง
งานไหนบวกลบคูณหารแล้วไม่คุ้มก็
ยกเลิกไป

ช่วงนั้นงานหนักมากทำทั้งกลาง-
วันและกลางคืน เราทำด้วยมือของพวกเขา
เราเอง ตอนนั้นมีพี่สาว ๓ คนช่วยกัน
ไม่จ้างใครเลย ทำทุกอย่างที่เป็นรายได้
ถ้ามีใครมาจ้างก็ออกไปรับจ้าง เก็บข้าว
ตก เผาถ่าน เก็บฟืนขาย ทำมกลางการ
ดูถูกดูแคลนของชาวบ้านแถวนั้น หาวว่า
เอาปริญญามาคลุกฝุ่น ถ้าจะทำนาทำ
ไร่ไม่ต้องไปเรียนหรอก เพื่อนบางคนทำ
เป็นไม่รู้จักรักก็มี แต่สิ่งต่างๆไม่ทำให้เรา
ย่อท้อ เรามั่นคงในความคิดนี้เสมอ ไม่
เคยหวั่นไหว ทำอย่างนี้มาเป็นเวลา ๑๕
ปี หนี้ ๘ แสนก็หมดลง!

๔) ชิงไหวชิงพริบกับนายทุน

พอหมดหนี้ก็นึก
ย้อนไปดูด้วยความ
เหนียวใจ ทุกอาชีพที่ทำ
ต้องชิงไหวชิงพริบกับ
นายทุน จะโดนเอา
เปรียบตลอดเวลา!

๑. เลี้ยงโคนม พอ
เลี้ยงไปหลายๆ ปี พอ
น้ำนมดิบของเรามีมาก

แหล่งซื้อน้ำมันดิบก็จะเริ่มตุงตึก ปกติ น้ำมันดิบตัดเกรดเป็นเกรด A แพงสุด เกรด B รองลงมา เกรด C ราคาต่ำสุด ทั้ง ๆ ที่น้ำมันดิบของเราสะอาดและมีคุณภาพ เขาก็จะตัดเกรดเป็น B หรือ C เราจะไปเรียกร้องอะไรก็ได้ มีอยู่ปีหนึ่งเขารับน้ำมันดิบมาจากต่างประเทศ ถ้าเขาเคยซื้อเรา ๑๐๐ กก. เขาจะซื้อเรา ๖๐ กก. เหลือจากนั้นเขาก็ไม่ซื้อ เราจะเอาไปเททิ้งหรือเอาไปให้หมากิน เขาก็ไม่รู้!

๒. อาชีพเลี้ยงหมูให้บริษัท ตอนแรกก็บอกให้เราเลี้ยงอยู่กับดินนั่นแหละ โดยให้เราถู๋เงินมาทำคอก พอเราใช้หนี้หมดเขาก็ให้ทำคอกใหม่ โดยให้ยกพื้นให้หมูมันอยู่บนพื้นยกสูง พอจะหมดหนี้ เขาก็ให้ตัดพดลมให้หมู มีพดลมไอน้ำ ซึ่งเสียค่าไฟจนแทบจะขาดทุน!

๓. อาชีพทำไร่กับบริษัท เขาก็จะมาส่งเสริมให้ทำไร่ข้าวโพดพันธุ์ (ที่ทำแล้วเขาจะเป็นเจ้าของพันธุ์เพียงผู้เดียวจะไปขยายพันธุ์ไม่ได้) ก็มาชวนให้ทำ มีรายได้ดีเพราะราคาแพง (พอชาวไร่ทำกันมากๆ เขาก็จะเอาพันธุ์ที่ทำยากๆ

มาให้ทำ บางครั้งทำแล้วมีแต่ชั่ง ไม่มีเมล็ด ชาวไร่ก็ต้องขาดทุนเพราะการลงทุนแพงกว่าปกติ แต่ทางบริษัทก็ไม่มีค่าชดเชยอะไรให้ เรียกร้องอะไรไม่ได้!

๔. มะม่วงหิมพานต์ ดาวเรือง ฝ้าย และอีกหลายๆ อย่าง พี่เขล่านี้นาง ธกส. ก็มาพูดให้ชาวบ้านปลูกกัน มีรายได้ดี แต่ปรากฏว่าถ้าไม่ตรงสเปก เขาก็จะไม่รับซื้อเลย ค่านุ้ย ค่ายา ใช้หนี้กันเอาเอง!

เราจึงตัดสินใจเลิกทำทุกอาชีพ ทำแบบที่พ่อแม่ทำตั้งแต่เราเป็นเด็ก ดีกว่า จะเลิกไม่ใช้จะเลิกง่าย ๆ นะคะ บริษัทจะใช้กลอุบายให้เรากินใช้ตามสบาย ไม่พอใช้ก็สามารถกู้มาใช้ได้ จะซื้ออะไรก็มีทุนก้อนหนึ่งให้กู้ไม่ต้องรีบใช้หนี้ เพราะถ้าเป็นหนี้เขา เราก็ต้องผลิตให้เขาตลอด ครอบครัวยุอาอาศัยรีบเก็บเงิน ใช้อย่างประหยัดเพื่อให้หนี้หมดโดยเร็ว พอหมดหนี้เราก็บอกเลิกเลย โดยที่เขายังไม่ทันตั้งตัว เขาก็ต้องยอมให้เราเลิกโดยบังคับเราไม่ได้ แต่ก็ให้ผู้จัดการที่ฝึปากดีๆ มาพูดโน้มน้าวว่าอย่าเลิกเลย แต่ครอบครัวของเราจบ!

๕. กลุ่มเศรษฐกิจพอเพียง

ก่อนจะเข้าสู่เศรษฐกิจพอเพียงก็ต้องต่อสู้กับความคิดของคนในครอบครัว ก็เลยทดลองให้ดูระหว่าง สมัยแบบพ่อแม่ทำกับการปลูกพืชเชิงเดี่ยว ทดลองทำ ๒๕ ไร่ ไม่ใส่ยาฆ่าแมลง ไม่ใส่ปุ๋ยเคมี ปลูกฟักทอง ข้าวโพดสำลี ข้าวโพดสวีท พริก กระจับปี่ ตะไคร้ ลงทุนทั้งหมด ๑๔,๒๐๐ บาท รายได้ ๑๑๖,๐๐๐ บาท ของพี่ชาย น้องชาย ๒๕ ไร่เท่ากัน ทำแบบใส่ปุ๋ยเคมีและยาฆ่าแมลง (ทำไร่ข้าวโพด) ลงทุนไป ๓๕,๒๐๐ บาท รายรับ ๕๔,๐๐๐ บาท นี่ขนาดฝนดี ผลผลิตราคาดีพอสมควร เปรียบเทียบแล้วทั้งการลงทุนและรายได้จะต่างกัน อย่างแรกเหนื่อยและจุกจิก แต่ลงทุน

น้อย ไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพทั้งคนทำและคนบริโภค อย่างหลังลงทุนมากแต่ไม่เหนื่อย ถ้าพลาดไปก็เป็นหนี้ทันที มีฝนแล้งอยู่ช่วงหนึ่ง ตะไคร้ของเราก็แค่เหี่ยว แต่ข้าวโพดกำลังออกดอกตายหมดเลย พอฝนตกลงมาตะไคร้เราก็ฟื้นขึ้นมาเก็บขายได้ ในที่สุดพวกพี่ๆ ก็ยอมรับ

๖. วิธีการบริหารจัดการ

เราจะต้องทำจากเล็กไปหาใหญ่ ทำแบบง่ายๆ ไม่ต้องลงทุนอะไรมาก ทำด้วยมือของเรา ศึกษาเรียนรู้อดทน รอคอย ที่สำคัญต้องไม่ท้อ ถ้าทำแล้วมีปัญหาอย่าเลิก ตั้งสติใหม่ ทำใหม่

ส่วนที่ ๑ รอบๆ บ้านระบบน้ำดี

รดน้ำได้ตลอด เราจะปลูกพืช ผสมผสาน ตะไคร้ มะกรูด มะเขือพวง มะเขือเปราะ ชะอม ขี้เหล็ก ใบยอ ผักหวาน บ้าน ผักหวานป่า โส้ม กล้วยฝรั่ง มะละกอ มะขามเทศ และชมพู ส่วนที่เราไม่ได้ไถเลย พอรดน้ำไป ดำลึง พริกขี้หนู

สวน ขึ้นเองเก็บขายได้ทุกวันโดยไม่ต้องลงทุน

ส่วนที่ ๒ แปลงสำหรับปลูกผักหน้าหนาว ปลูกเป็นแปลงๆ

ส่วนที่ ๓ สวนผลไม้

ส่วนที่ ๔ ปลูกพืชไร่ อาศัยน้ำฝน

ส่วนที่ ๕ ป่าที่ปล่อยให้ป้าโดยธรรมชาติ มีไม้ยืนต้นและแซมด้วยผักหวานป่าและสมุนไพรวานาง ดอกสลิด ขึ้นเองโดยไม่ได้ลงทุนอะไร

๗. ขอสรุปรูปร่างของพืชเพียงในความหมายของพวกเขา

๑. ต้องมีใจพอ เพื่อแม่ และมีเมตตา เห็นอกเห็นใจคนอื่น อย่างที่บ้านทำปุ๋ยอินทรีย์ใช้เอง และปุ๋ยของเราก็มีคุณภาพดี ใครลองเอาไปใช้ก็จะบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าปุ๋ยดีมาก หลายคนสนับสนุนให้ครอบครัวเราทำปุ๋ยขาย ต้องรวยเร็วแน่นอน แต่ครอบครัวเราปรึกษากันว่า เราทำเกษตรไร้สารพิษ เราไม่ได้เอาเงินเป็นหลัก ถ้าเราไปขายปุ๋ย ใครจะปลูกผักไร้สารพิษให้คนกิน?

เจตนาที่ทำเพราะคิดว่า อาชีพนี้เป็นอาชีพบุญ ปลูกผักที่สะอาดและมีคุณภาพให้คนกิน คนเป็นมะเร็งเขาจะต้องดิ้นรนมาซื้อผักของเรากิน เรารู้สึกภูมิใจที่ได้เป็นที่พึ่งให้กับผู้คนที่หวังจะให้สุขภาพที่ดีขึ้น เขามาซื้อผักของเราแล้วยังต้องขอบคุณเรา ที่บ้านเราจะเป็นตัวของตัวเอง จะไปวิ่งตามกระแสสังคม มีโน่น มีนี่ มีนั่น จะซื้ออะไรต้องพิจารณาแล้วว่าคุ้มหรือไม่ ฟุ่มเฟือยหรือเปล่า จำเป็นมั้ย เช่น รถ แแทบทุกบ้านในหมู่บ้านมีรถใช้กัน ไม่จำเป็นอะไรเลย ขับวิ่งไปวิ่งมา ไปเที่ยวเตร่ อย่างที่บ้านเมื่อก่อนเอาผักไปขายก็ไปรถเมล์ พอจะมีทุนขึ้นบ้างก็เป็นชาแล้ง พอมีรายได้เพิ่มขึ้นจึงซื้อรถกระบะ เอามาขนผักขนปุ๋ย

๒. ต้องขยัน เราจะตื่นกันตั้งแต่ตี ๔ หุงข้าว ทำกับข้าว ทำความสะอาดบ้าน พอสว่างมองเห็นทาง เราก็ออกไปทำงานนอกบ้าน เริ่มทำงานแต่เช้าจะได้งานเยอะ

ทำงานทุกอย่างด้วยมือของเราเอง ไม่จ้างใคร พอลงมือทำงานเราก็จะแว่วไว มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ตลอดเวลา คิดปลูกโน่นปลูกนี่ไม่ได้หยุด ฝนตกก็ปลูกต้นไม้ ฝนแล้งก็ตายหญ้า บางงานเอาไว้ทำกลางคืน ๓-๔ ทุ่ม จึงจะเลิก

๓. ประหยัด ครอบครัวของเราไม่มีอบายมุข ไม่เล่นหวย แถวบ้านเล่นหวยกันแทบทุกบ้าน แต่ไม่เห็นใครรวย แต่คนไม่เล่น กลัฐฐานะ ดี ไม่เคยไปกินข้าวนอกบ้าน ปลูกผักกินเอง เรียกว่า แกงเขียว-หวาน ได้โดยไม่ต้องไปจ่ายตลาด อยากกินอะไรก็มาทำกินกัน เลือเสื้อผ้าใส่ทำงานก็เอาที่น้อยๆ หรือเพื่อนๆ ให้มา ถ้าแขนสั้น

ก็เอาเศษผ้าต่อเป็นแขนยาว ไม่ต้องซื้อ

๔. ซื่อสัตย์ ครอบครัวเราไม่ชอบเอาของของคนอื่น เพราะพ่อแม่ทำให้ดูเป็นตัวอย่างมาตั้งแต่เด็กๆ จะไม่ขอของใคร มีแต่ให้คนอื่น ฟังตนเสมอ เวลาไม่เลือกตั้ง ครอบครัวของเราไม่รับเงินจากนักเลือกตั้ง เวลาขายของเราไม่ซั่งขาดกิโล อย่างขายตะไคร้ ไม่ว่าจะกี่กิโล เราจะซั่งเกินทุกกิโล ของเราก็จะไม่หมกเม็ด หน้าตะกร้าอย่างไร ในตะกร้าก็อย่างนั้น ผักที่ทำขายก็ทำด้วยมือตัวเอง ไม่รับจากคนอื่น แม้ว่าจะการันตีว่าไร้สารพิษ

๕. อดทน การทำอาชีพเกษตรกรต้องอดทนสูง ต้องอดทนต่อแดดต่อฝน

วันทั้งวันอยู่กลางแจ้ง ผักบางอย่าง
ปลูกไปแล้ว พอถึงเวลาเก็บผลผลิต
เปลี้ยหรือแมลงลง ต้องไถทิ้งทั้งแปลง
ไม่ท้อ ไม่ถอย ลองผิดลองถูก ผักตัวนี้
ต้องปลูกหน้าหนาว ผักตัวนี้ต้องปลูก
หน้าฝน ผักบุงแพ้น้ำหนาว ต้องเรียน
รู้ ต้องอดทน รอคอยความสำเร็จ!

๘. ปัจจุบันของบ้านบุญลอย... ค้นพบนิพพานในเกษตร!

ในเนื้อที่ ๕๐ ไร่ ปลูกผักกว่า ๖๐
ชนิด เป็นเกษตรอินทรีย์ไร้สารพิษเป็น
เวลา ๒๐ กว่าปี ผ่านการลองผิดลอง
ถูกมาแล้ว มีนักวิชาการมาศึกษาดูงาน
โดยจะมาดูที่บ้าน ไม่รับไปบรรยาย
ที่ไหน ได้รับรางวัลจากเกษตรอินทรีย์
ทุกปี บริษัทห้างร้านต่างๆ จะมาขอซื้อ
ผัก แต่เราขายให้กับ “กองทัพธรรม”
เพราะกองทัพธรรมมีศีล และทำ
ประโยชน์เพื่อมวลมนุษยชาติ

จากครอบครัวที่เคยเป็นหนี้ ตอน
นี้ก็หมดหนี้แล้ว มีเงินฝาก เราอยู่กัน
อย่างมีความสุข สุขภาพดี รายได้เฉลี่ย
อาทิตย์ละ ๑ หมื่นบาท ความสุขความ

ภูมิใจของเราคือได้เป็นหนึ่งในอาชีพบุญ
และได้เป็นเศษเสี้ยวเล็กๆ เศษเสี้ยวหนึ่ง
ของโครงการในหลวงคือ “เศรษฐกิจ
พอเพียง” ช่วยยืนยันยืนยันว่า แนว
พระราชดำริของท่านสามารถทำให้
ประชาชนของท่านอยู่ดีมีสุข

๙. ผากให้คิดก่อนจาก

ในฐานะที่เป็นเกษตรกรและมองเห็นปัญหาของเกษตรกรอย่างมากคือ
เกษตรกรเอาเงินเป็นตัวตั้ง ใช้ชีวิตตาม
กระแสสังคม (ของคนเมือง) ที่ซบเซา
มาจากละครทีวี จากที่เล่าปัญหาของ
ครอบครัวตัวเองมา ครอบครัวเราหลง
ไปเอาเงินมาเป็นหลัก ทำให้เราต้อง

ทุกข์ทรมานยาวนานกว่าจะถูกกลับมาได้ พ่อเสียชีวิตไปในขณะที่เรายังเป็นหน่ออยู่มากมาย ยังดีที่แม่จากไปหลังจากเราหมดหน่อแล้ว ทั้งชีวิตของพ่อมีแต่ความเป็นหนี้ เราไม่

อยากเห็นเกษตรกรเพื่อนของเราเป็นอย่างที่เราเป็นมาก่อน จริงๆ แล้ว เกษตรกรเป็นอาชีพที่มีเกียรติมีศักดิ์ศรี เป็นอาชีพบุญซึ่งอาชีพบุญมีอยู่ ๕ อาชีพเท่านั้น (๑.พระ ๒.ครู ๓.หมอ พยาบาล ๔.เกษตรกร ๕.งานบริการประชาชน) อาหารเป็นหนึ่งในโลก ทุกคนเกิดมาต้องกินอาหาร ดังที่กล่าวมาแล้ว ปัญหาของเกษตรกรคือ เอาเงินเป็นตัวตั้งและใช้ชีวิตตามกระแสสังคม (คนเมือง) คนเมืองเขาหาเงินได้ง่าย ไม่ต้องหนักต้องเหนื่อย แต่เกษตรกรเรากว่าจะผลิตอาหารไปแลกกับเงินไม่ใช่ง่าย

๑๐. เรื่องใกล้ๆ ตัว อย่าดูแคลน อย่าละเลย

๑. เรื่องอาหาร ทำไมเราไม่ปลูกกินเอง หลายคนคิดว่า ไม่ต้องปลูกหรือซื้อเขาก็แล้วกัน เต็มที่ที่บ้านเกษตรกรบางคนแม่แต่ ข่า ตะไคร้ ยังไม่ปลูกเลย จะแกงก็ต้องซื้อเครื่องแกง กะเพรา โหระพาก็ต้องซื้อหมด อาหารแทนที่จะทำกินเอง ก็ต้องไปซื้อกับข้าวจากร้านค้า ทำไมเราไม่ทำอาหารเอง แม่แต่ส้มตำง่ายๆ ก็ยังต้องไปซื้อกิน เช้าขึ้นมาทำไมถึงไม่กินข้าว ต้องกินกาแฟก่อน (แล้วก็ทำให้เป็นโรคมากมายตามมา) ทำไมต้องไปกินอาหารนอกบ้าน หมูจุ่ม หมูกระทะ

๒. เลือเสื้อผ้า ลูกหลานชาวนาทำไมถึงต้องแต่งตัวสวยเหมือนในละคร ซื้อเสื้อผ้าแพงๆ ตามแฟชั่นทันสมัย

๓. ข้าวของเครื่องใช้ ทำไมต้องซื้อรถทั้งๆ ที่ไม่จำเป็นเลย ทำไมต้องปลูกบ้านใหม่ใหญ่ๆ สวยๆ การเอาเงินมาปลูกบ้านเป็นการลงทุนที่จม ทำไมต้องมีโทรศัพท์ โทรทัศน์ที่ทันสมัย

๔. การเรียน ให้เรียนหนังสือนะ ดิอยู่แล้ว แต่ทำไมต้องเรียนที่แพงๆ ทั้งๆ ที่มีมหาวิทยาลัยเปิดให้เรียน คนจะเป็นคนดี เรียนที่ไหนก็เป็นคนดีได้!

บางคนอาจจะน้อยใจ ทำไมไม่ละเป็นเกษตรกรไม่มีลืทธิใช้ชีวิตแบบนั้น

เลยหรือ ขอบอกเลยนะ เราไม่มีลืทธิหรือ ไม่มีลืทธิจริงๆ ชาวขายได้เกี่ยวนละเท่าไร ปีหนึ่งได้เท่าไร ต้องขายข้าวโพดเท่าไร ตอนที่ดิฉันเรียนรามฯ แม่เก็บน้อยหน้าทั้งวัน พ่อนั่งสานแข่งขายจนเมื่อยเนื้อเมื่อยตัวไปหมด ยังต้องจ่ายค่าหอพักอีกต่างหาก เกษตรกรได้เงินแสนยาก จะมีลืทธิอีกทีก็ตอนที่ฐานะดีแล้ว

เชื่อเถอะนะ ใช้ชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงเรา ไม่มีใครรักเราเท่าในหลวงของเรา เชื่อท่านเถอะ แล้วชีวิตพวกเราจะดีขึ้น!

สละสุขส่วนตัว : ตอบโศกข์ชีวิต

มีคำถามมากมายที่จะค้นหาคำตอบของชีวิต

“เกิดมาทำไม?”

“คุณค่าของชีวิตคืออะไร?”

“หน้าที่ของมนุษย์?”

“ชีวิตคืออะไร?”...

“ทำไมต้องเกิด?”... ฯลฯ

หากจะตอบว่า “ก็สละสุขส่วนตัว” นั้นแหละคือคำตอบของคำถามทั้งหลาย!

เสียงไม่ยอมคงแข็งแรงแหว่า เป็นคำตอบแบบกำปั้นทุบดิน!

แต่จริงๆ แล้ว ตรงเป้าน่าอัศจรรย์!

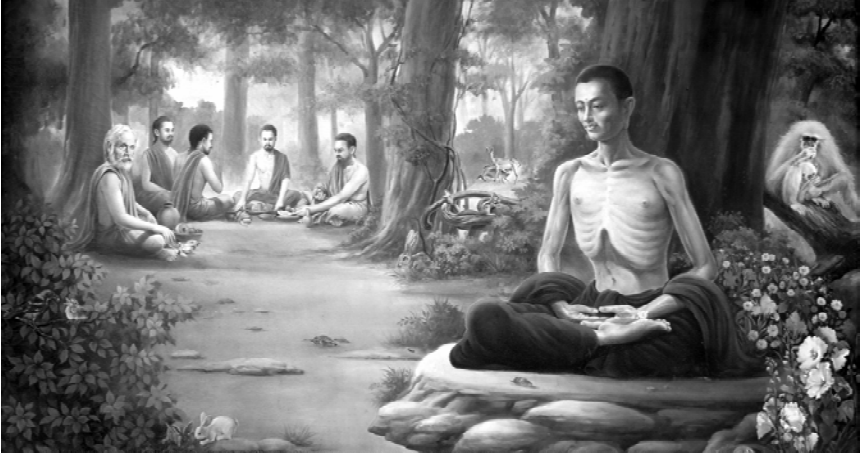
ย้อนกลับไปสมัยพุทธกาล พระสูตรบทแรกที่พระพุทธเจ้าทรงนำมาสอนมนุษย์ชุดแรกในโลก จนกระทั่งเกิดผู้มีดวงตาเห็นธรรม

เป็นพระอริยบุคคลคนแรก

เกิดพระรัตนตรัยครบพร้อม

นั่นคือพระสูตร “ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร” เป็นพระสูตรที่ว่าด้วยความสุดโต่งของมนุษย์

๑) การทรมานตน (อัตถิกลมถานุโยค)

๒) การเสพสุข (กามสุขัลลิกานุโยค)

โดยบารมีธรรม สมัยพุทธกาล ผู้บำเพ็ญพรตมีมากมาย เมื่อฟังพระสูตร
เปิดโลกบพนี้ ย่อมประจักษ์แจ้งแห่งทางชีวิต

พบแล้วหนอ! ปริศนาชีวิตถูกเปิดเผยแล้วหนอ!

แต่สำหรับฆราวาสครองเรือนทั่วๆ ไป

พระพุทธองค์ย่อมตรัสเตือนชี้แนะว่าด้วย “การเสพสุข”

“ฆราวาสเป็นทางแห่งภูลี...”

ย่อมเป็นธรรมดา ยากหลุดพ้น ยากบรรลุมรรค!

“เลิกเสพสุข เรือนร่างของสุขเหล่านี้ แล้วเอาชนะให้ได้...”

นี่คือคำชี้แนะของพระพุทธองค์ ผู้มีปัญญาญาณเสมอหน้าในมหาสมุทร!

“ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร” ถือเป็นคำสอนที่จะเตือนสติ-อุกคิต ให้มนุษย์
ทั้ง ๒ โลก ได้รู้เท่าทันและเอาชนะให้ได้

สมัยพุทธกาล นักพรตผู้บำเพ็ญจึงขอมาบวชมากมาย

ขณะเดียวกัน ฆราวาสก็ตามมาบวชมิใช่น้อย

ความสุขส่วนตัวเป็นไหน?

คือ สิ่งที่เราจะต้องได้-จะต้องมี-จะต้องเป็นนั่นเอง

ข้อสังเกตที่ ๑ รูป-รส-กลิ่น-เสียงทั้งหลาย

มันได้กลายเป็นตัวตนของเราตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ได้

อายตนะของเราเป็นทาสความสุขจนใจหัวไม่ขึ้น

หลงอร่อย-หลงรสชาติ

ยามไม่มีก็เศร้าหมอง-โหยหา

ยามได้มากก็ชื่นมื่น-สุขจริงหนอ

ชีวิตเช่นนี้ ฉายซ้ำแล้วซ้ำเล่า เบื่อๆ อายากๆ ไม่จบสิ้น

เป็นวัฏสงสารเขียวแหละ

“โลกมนุษย์” ลูกนี่จึงมี “โลกกามคุณ” ทับซ้อนลงไปจนแยกจากกันไม่ออก

เกิดมาแล้วก็ต้องแสวงหา ต้องมี-ต้องเป็นให้ได้

ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย – ไม่รู้ทุกข์!

สำคัญว่าเป็นแก่นสารของชีวิต!

โลกแห่งกามคุณจึงเป็น “สັกกายะ” ที่เราเห็นว่าเป็น...ขาดไม่ได้!

ผู้หลุดพ้น ผู้เริ่มมีสติ ก็จะเริ่มถอดถอน ปลดใช้ตรวนพันธนาการที่ยากแสน
ยากที่มีมนุษย์ธรรมดาจะมองเห็น!

โซ่ตรวนหรือดอกไม้?

ผู้เข้าถึงธรรมย่อมรู้ชัด

เมื่อเข้ากระแสแห่งชีวิตอาริยะ

เขาผู้นั้นก็จะเป็นผู้กินง่าย-นอนง่าย-อยู่ง่าย

เล็กวุ่นวายงานบริการตัวเอง ประนเปรอตัวเอง!

ชีวิตที่เหลือคือการบำเพ็ญประโยชน์จริงๆ

ข้อสังเกตที่ ๒ การสละสุขส่วนตัวย่อมหมายถึง การเห็นประโยชน์ในการ
ช่วยเหลือผู้อื่น เห็นทุกข์ของคนอื่นเป็นเรื่องที่ต้องช่วยเหลือ

จึงเป็นน้ำใจ

จึงเป็นการเสียสละ

“ทานบารมี” เริ่มหมუნกงล้อ แผ้วศมี

ยินดีช่วยด้วยแรงงาน

ยินดีช่วยด้วยทรัพย์สิน

ยินดีช่วยด้วยการให้เวลา ให้โอกาส

คุณค่าของชีวิต คือ การได้ช่วยเหลือผู้อื่นในทุกๆ มิติดังนั้นเอง

ข้อสังเกตที่ ๓ ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน จึงมักเดินทางไปด้วยกันโดย
ไม่ต้องเสียเวลามากมาย

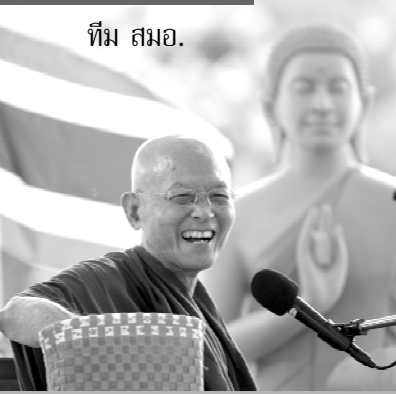
คนหัวช้าอาจจะเลือกทีละประโยชน์ ทีละเรื่อง

แต่ข้อเท็จจริงกลับได้ผลช้ากว่าคนที่เลือก ๒ ทาง พร้อมกันเสียอีก

“สละสุขส่วนตัว” จึงมีนัยลึกซึ้ง ไม่ธรรมดาจริงๆ

ทีม สมอ.

“ส่วนลัทธิแบ่งบุญแบ่ง
บาปกันได้นั้นเป็นพวกนอก
พุทธ เป็นเหตุปัจจัยที่ต้อง
การขายบุญของสำนักที่
ล่อลวง”

ถาม ช่วงสถานการณ์บ้านเมืองจืดจาง เรากลับสู้อันธกาศครอบ
เมือง เราจะต่อสู้อย่างไร นังได้แค่นี้

ตอบ เราไม่รอ ไม่หวัง แต่เราทำ อาตมาออกโคลงนี้มาหลายปีแล้ว เพราะ
ประเมินสังคมอย่างนี้จริงๆ พระพุทธเจ้าสอนให้พึ่งตัวเอง เมื่อพึ่งตนได้ดีก็ช่วย
ผู้อื่นได้ ขณะนี้เราก็ทำอย่างไม่รอ ไม่หวัง แต่เราทำตามเหตุปัจจัย ขอให้เรา
ยึดถือ ปรัชญาเอกของพระมหาชนก แม้ไม่เห็นฝั่งก็ยังว่ายเข้าไปๆ ในหลวง
ทรงทำยืนยันให้พวกเราดูอยู่นะ ลักวันก็จะเห็นผลดี

ถาม ท่านสอนว่าบุญใครทำได้ แบ่งกันไม่ได้ เวลาเราอุทิศส่วนกุศล
แก่ญาติผู้ใหญ่ท่านจะได้รับไหม

ตอบ เรื่องบุญบาปแบ่งกันไม่ได้ ในคำสอนของพระพุทธเจ้า ใครทำดีทำชั่ว
ก็เป็นผลวิบากของตนเอง จะทำอย่างแก้อย่างอ่อนอย่างไรก็รับเท่านั้น ส่วนลัทธิ
แบ่งบุญแบ่งบาปกันได้นั้นเป็นพวกนอกพุทธ เป็นเหตุปัจจัยที่ต้องการขายบุญของ
สำนักที่ล่อลวง การเอาบุญมาแบ่งแจกนั้นเป็นกลเม็ดหลอกคน เพราะบุญบาปแบ่ง
กันไม่ได้ กรรมของใครก็ต้องรับของตน กัมมสโกมทมิ กัมมทายาโท กัมมโยนิ กัมม-

ปฏิสรโณ คนที่อ้างตัวว่าแบ่งบุญแบ่งบาปได้ แก่กรรมกันได้ คนนี้เก่งกว่าพระ
พุทธเจ้า คนนี้น่ากลัวที่สุด

บุญบาปคือกรรมดีชั่ว ถูกผิด ถ้าเข้าใจไม่ถูกฝาลูกตัวก็สอนกันเลอะ ศาสนา
ก็เพี้ยนกลายเป็นศาสนาหลอกกิน บุญคือการชำระกิเลส คือการเอาออก ซึ่งมีนัย
ลึกคือคุณควรสละออก ไม่ใช่เรื่องได้มาให้แก่ตัวเอง แต่เขาก็ไปแปลว่าของควรได้มา

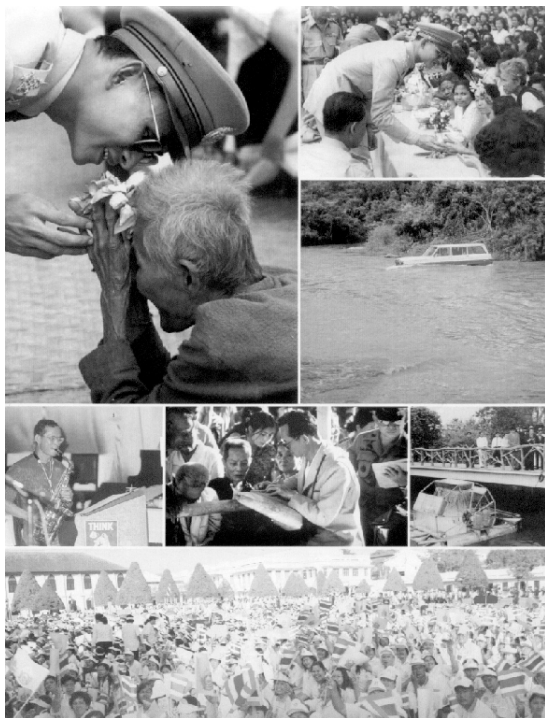
ดาม คนทั้งบ้านตำกระบสภกันสูงสุดในฟ้า ดิฉันเดี๋ยวดูๆ
ทำอย่างไรวะ

ตอบ มาปฏิบัติธรรมเถอะ จะารู้จักเวทนา จะได้ควบคุมอารมณ์ตัวเองได้
รู้จักเวทนาในเวทนา จะได้ทั้งล้างได้อย่างไม่ต้องกดข่ม ต้องหัดวางใจ อย่าเอาใจ
ใส่เขาเลย

ดาม การดับกิเลสกับการ
ดับจิตเนี่ยนะหรือต่างกัน
อย่างไร

ตอบ ผู้นั่งสมาธิส่วนใหญ่
ไปดับจิตทั้งนั้น และเรียกวิธีการ
ดับจิตว่านิโรธ และยึดถือว่านี้คือ
นิโรธของพระพุทธเจ้าซึ่งผิดการ
ดับจิตแบบนี้เป็นนิโรธแบบฤาษี

ส่วนการดับกิเลสของพุทธ
ต้องเรียนรู้กิเลส เอาเฉพาะกิเลส
เรียกว่า อุกุศลจิต ซึ่งจะรู้ได้ก็ต้อง
มีการกระทบทวารห้าชั้ตที่สุด
แล้วเรียนรู้กิเลสตามภพ ต้องทำ

สมาธิลืมนตา ดับกิเลสในระหว่างมีผัสสะตลอดเวลา ดับกิเลสไม่ได้ดับจิต ต้อง ลืมนตาปฏิบัติ เอาตั้งแต่ดับอบายเป็นโสตาบัน แล้วฆ่ากิเลสระดับกามภพหมดเป็น สกิทาคามี เหลือแต่รูปภพ เป็นอนาคามีก็ดับกิเลส รูปภพ อรูปภพหมด จนเป็น ออรหันต์ ทำอย่างครบทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย

ถาม พ่อแม่ปู่ย่าตายายเสียชีวิต ผมฝันเห็นบ่อยๆ แสดงว่า วิญญาณเหล่านั้นจะวนเวียน ไม่ไปเกิดใช่ไหม

ตอบ ไม่ใช่..คุณเองติดยึดและปั้นเอาเป็นฝันของคุณ จิตวิญญาณเมื่อตาย ไปก็อยู่กับกรรมวิบากของตน เป็นเตี้ยๆ เตี้ยๆ ไปหาใครก็ได้ ยกตัวอย่างตอน เกิดภัยวิบัติสิ้นนามิ คนตายเป็นหมื่น ญาติก็ตามหากันให้ควักไปหมด ถ้าวิญญาณ ไปหากันได้ก็ต้องมาบอกแล้วว่าศพอยู่ที่นี้ หรือคนที่ตายไป เคยเป็นคู่พยาบาลกัน พอตายแล้วหากไปหากันได้ก็เอาไม่ไปจี้มลูกตา ตายกันไปแล้ว คู่พยาบาลกันตอน เป็นๆ ถ้าฆ่ากันจะติดคุก แต่ตายไปก็ฆ่ากันได้เลยสิ ไม่ต้องติดคุก หรือคนรักกัน ตายจากกันก็ต้องไปหากันสิ

อาตมาเคยใช้โศลกว่า เลี้ยงลูกให้รู้จักโต เลี้ยงพ่อแม่ให้รู้จักตาย ตอนเป็นๆ นี้แหละเลี้ยงพ่อแม่ให้ดี โดยให้พ่อแม่รู้จักโลกุตระธรรม พระพุทธเจ้าตรัสว่า แม้จะ เลี้ยงพ่อแม่อย่างหาสมบัติ หาแว่น หารัฐให้พ่อแม่ก็ไม่ถือว่าได้กตัญญูกตเวที หรือ เลี้ยงพ่อแม่ให้ซื่อสัตย์อยู่บนบ่า ขนาดนั้นพระพุทธเจ้ายังไม่ถือว่าได้ทดแทนคุณ พ่อแม่

การทดแทนคุณคือทำให้ท่านเกิดศรัทธา เกิดศีล จาคะ ปัญญา นั่นจึงจะได้ ชื่อว่าการได้ทดแทนคุณพ่อแม่ แต่การให้วัตถุก็ควรทำ ต้องเลี้ยงดูด้วย ไม่ทำ เบื้องต้นก็บาบได้ พระพุทธเจ้าทรงสอนเรื่องกตัญญูอย่างลึกซึ้ง ทดแทนคุณพ่อแม่ คือทำดี คุณอยู่ในสกุลไหน ก็ต้องทำดี อย่าทำลายสกุล ถือเป็นการทำลาย พ่อแม่ปู่ย่าตายาย

ถาม การศึกษากับปัญหาสังคมได้หรือไม่

ตอบ ใช้...เราต้องแก้ด้วยการศึกษา บ้านเมืองเสื่อมเพราะการศึกษาทั่วไปที่ให้กับตอนนี้ส่วนใหญ่เป็นเตร็ดเตร่จนวิเศษ ยิ่งเรียนรู้อะไรยิ่งเอาเปรียบมาก โกงมาก ถ้าจะให้ความรู้กันก็ขอเถอะ ขอให้มีการศึกษาพุทธให้มีมรรคผล

ทุกวันนี้การศึกษาไปหลงตำราเมืองนอก ถ้าเราเอาแบบพระพุทธเจ้าที่มีไตรสิกขา มีศีล สมาธิ ปัญญา จะดีมาก ส่วนความรู้เทคนิคทางโลก เราก็ไม่ทิ้งเหมือนชาวอโศกมีโรงเรียนสัมมาสิกขาที่มีปรัชญา ศิลปะเด่น เป็นงาน ชาญวิชา ซึ่งข้างนอกเขาก็ท้วงกันว่านักเรียนเราจะด้อยทางด้านความรู้ แต่นักเรียนเราจบไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยก็ได้เกียรติยศกันนะ

ถาม ท่านบรรลอรหันต์หรือยัง และท่านเป็นโพธิสัตว์ ท่านจะนิพพานไหม? และท่านระลึกชาติได้หรือไม่

ตอบ อตมาเลयरหันต์ อตมาเป็นโพธิสัตว์ระดับ ๗ เป็นโพธิสัตว์ก็ต้อง

มีนิพพาน แล้วก็รู้จักกิเลส เอาความจริงของตนมาอธิบาย คำว่าโพธิสัตว์ อธิบายแล้ว ระลึกชาติได้ไหม? ก็ได้ พระพุทธเจ้าหรืออตมาก็มีตามบารมี หากรู้อดีตกับปัจจุบันก็รู้อนาคต เข็มมาเหตุ

ปีพพา ทุกอย่างมาแต่เหตุ ไม่ใช่ว่าพูดโดยไม่มีหลักฐาน แต่อดีตของใครก็ของใคร มาบอกยืนยันยาก

ในชาตินี้เอาตมาไม่มีครูบาอาจารย์
เอาตมาเอาของเก่าตนเองมีแล้วมาสอน
ใหม่ๆ ยืนยันก็ไม่มีใครเชื่อ แต่ตอนนี้มี
สิ่งยืนยันว่าทำได้จริงจนเป็นหมู่กลุ่ม
เอาอะไรยืนยัน ก็เอาอดีตกับปัจจุบัน
ยืนยันได้ ผ่านมา ๔๐ ปี มีสิ่งที่ปรากฏ
จริงเป็นหมู่กลุ่มโศก เอาธรรมวินัย ๘
มาตรวจสอบได้ เอาภาววัตถุ ๑๐
วรรณะ ๙ มาตรวจได้

๔๐ ปีมาแล้วเอาตมาก็น่าจะพูดได้
แล้วนะ ถ้าเป็นแต่ก่อนพูดไปจะไม่ดี
ตอนนี้มีสิ่งยืนยันแล้ว

ถาม “ชีวิตนั้นสั้นนัก แม่อายุ
๘ หมื่นปีก็ไม่ขาลเลย” **นมางความ
ว่าอย่างไร**

ตอบ ตามอัตราการวัดเวลาของ
โลก ซึ่งตอนนี้อายุคนส่วนใหญ่ไม่ถึง
๑๐๐ ปี สั้นมากเลย ใครจะพยายามให้
อยู่เกินร้อยปีอย่างเอาตมาบ้าง ก็ต้องทำ
ให้ดี ทำไม่ดีก็ไม่ถึงนะ ชาวอโศกก็จะเป็น
คนตระกูลอายุยืนยาว เป็นตระกูลทาง
จิตวิญญาณในอนาคต ตอนนี้มีวิบาก
เก่าบ้าง แต่ถ้าพัฒนาขึ้นก็ได้อายุยาว
ขึ้นได้ เพราะจิตวิญญาณไม่หาพิษใส่ตัว

ไม่มีมลพิษทางจิตวิญญาณคือกิเลส เป็น
มลพิษร้ายให้อายุสั้น ยกตัวอย่างคนที่
ชอบตีรันฟันแทง นักเลงหัวไม้ เดี่ยวก็
อายุสั้น เกิดจากจิตวิญญาณทั้งนั้น

ในชีวิตนี้อาตมาเคยยิงปืนตอน
เป็นนักศึกษารักชาติดินแดน ไปกดไม้กึ่งที่
ลูกรมั่นด้นมันถีบ ไม่สนุกเลย ส่วนปืนสั้น
ไม่เคยจับเลย จับแต่ปืนเด็กเล่น

เอาตมาขอบอกว่า คนที่ซื้อปืนไว้
สำหรับป้องกันตัว เพื่อยิงศัตรูหรือโจร
คือคนโง่ ซื้อปืนไว้แล้วส่วนมากจะใช้ยิง
ตัวตาย หรือยิงคนในครอบครัว มิตร
สหายมากกว่า ทั้งเจตนาและไม่เจตนา
โกรธจัดก็ยิงตัวเองทั้งที่ตอนซื้อมา
ไม่ได้เจตนาทำอย่างนั้น บางทียิงคน
ที่ตัวเองรัก

เอาตมาจึงบอกว่า คนที่ซื้อปืนมา
เพื่อป้องกันตนเองนั้นโง่ ยิ่งไปหัดยิงปืน
ยิ่งเก่งก็อยากจะไปก่อเรื่องก่อราว

สาระคุณค่า

น้อมนบ

ว่าด้วยชีวิตสมรส

คนเราเกิดมาแล้วต้องตาย ไม่มีใครรอดพ้นจากกฎธรรมชาติข้อนี้ได้ แต่บางคนจากไปอย่างสงบเหมือนนอนหลับ บางคนจากไปอย่างเจ็บปวดทรมาน บางคนถึงกับตายตาไม่หลับ

คุณกว๋อถึงแก่กรรมไปสิบเดือน คุณนายกว๋อก็ตายตามไปด้วย ดวงวิญญาณของคุณนายกว๋อล่องลอยมาถึงประตูสวรรค์ แต่ถูกยามประตูสวรรค์สกัดไว้

“รู้ไหมว่า แฟนของฉันอยู่ไหน” คุณนายกว๋อถาม

“แฟนของเธอชื่ออะไร” ยามเฝ้าประตูสวรรค์ซัก

“แฟนของฉันแซ่กว๋อ ชื่อ กว๋อเนียนไท่”

“ที่นี่มีคนชื่อกว๋อเนียนไท่เจ็ดแปดคน ฉันไม่รู้ว่าจะหมายถึงคนไหน ทางที่ดีเธอบรรยายให้ละเอียดกว่านี้ จริงซิ เธอจำคำสั่งเสียก่อนตายของเขาได้ไหม บนสวรรค์แห่งนี้เก็บข้อมูลสั่งเสีย จัดแบ่งประเภทหมวดหมู่เอาไว้...”

“คำสั่งเสีย? ฉันนึกดูก่อน...” คุณนายกว๋อพยายามนึก “ฉันนึกออกแล้ว ก่อนที่เขาจะหมดลม สั่งฉันว่า อย่าใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย ไม่อย่างนั้นเขาอยู่ในโลงคงตายตาไม่หลับ...”

“ฉันรู้แล้ว” ยามเฝ้าประตูแจ่งต่อ
คุณนายกว๋อ “แฟนของเธอต้องเป็นเฒ่า
กว๋อที่เป็นโรคนอนไม่หลับคนนั้นแน่...”

ความจริงแล้ว แต่ละคนมีทัศนคติต่อ
การจับจ่ายใช้สอยเงินทองไม่เหมือนกัน
บางคนยอมควักกระเป๋าแต่งงานแต่ง-
ตาตัวเองจนสวยเว็ด บางคนซื้อรถเก๋ง
คันงามเพื่อเน้นฐานะความร่ำรวยของ
ตัวเอง แต่ก็มีคนที่อดออม มัธยัสถ์
ไม่ยอมควักเงินแม้สักสลึง

โดยพื้นฐานแล้ว นิสัยใจคอ สิ่งแวดล้อม
วัยเด็กและรูปแบบการศึกษาที่แต่ละ
คนได้รับไม่เหมือนกัน สภาพสังคม
ที่เป็นอยู่ก็ผิดเพี้ยนไป ฉะนั้นลักษณะ
ท่าทีของการจับจ่ายใช้สอยเงินทองจึง
มีข้อแตกต่าง ซึ่งตรงนี้ก็ก่อให้เกิดการ
ประเมินค่า (value) ที่ไม่เหมือนกัน

นักจิตวิทยาบอกว่า การประเมินค่า
ถือตามลักษณะเฉพาะตัว ซึ่งส่งผลถึง
พฤติกรรมของแต่ละคน ยกตัวอย่าง
คุณนายสูงอายุวัย ๙๐ อดมือกินมือ ไม่
เคยใช้จ่ายฟุ่มเฟือย แต่บริจาคที่ดิน

มูลค่านับร้อยล้านเหรียญใต้หวันให้แก่
เทศบาลเมืองซินจู๋ เพื่อสร้างสถานเลี้ยง
เด็กกำพร้า

คุณนายเฒ่าผู้นี้ประเมินค่าของ
เงินว่าตัวเองต้องประหยัด ใช้จ่ายง่าย
พำร้าเพรื่อ แต่ยอมบริจาคที่ดินเพื่อช่วย
เด็กกำพร้าไร้ที่พึ่ง ในพิธีรับมอบที่ดิน
มูลค่าร้อยล้านเหรียญ เธอแต่งตัวด้วย
เสื้อผ้าธรรมดา ให้หลานสะใภ้จูงเข้ามา
ในงานเป็นภาน่าตื่นตันทนอย่างมาก

อันที่จริงผู้หญิงที่ประหยัดจนสร้าง
เนื้อสร้างตัวได้ น่าจะมีมากกว่าผู้หญิงที่
ใช้เงินอย่างสุรุ่ยสุร่าย ผู้หญิงเป็นแกน
หลักของครอบครัว ถ้าหากเปรียบเทียบ
กัน ผู้ชายจะผลาญเงินผลาญทองมาก
กว่าผู้หญิง ผู้หญิงรู้จักอดออม มัธยัสถ์
เมื่อครอบครัวเกิดปัญหาเศรษฐกิจจึง
ผ่านวิกฤตไปได้ แต่ในสายตาผู้ชาย บาง
ครั้งเห็นว่าผู้หญิง “ซีเหินยว” เกินไป

มีสามีภรรยาซึ่งเพิ่งแต่งงานใหม่
คู่หนึ่งทำความตกลงว่า หลังแต่งงานจะ
ดำเนินนโยบายประหยัด

อยู่มาวันหนึ่ง สามีพอเลิกงาน สามี
วิ่งตามหลังรถเมล์ตลอดทาง กลับมาถึง
บ้าน วิ่งจนเหนื่อยหอม

“ที่รัก วันนี้ผมประหยัดเงินลิปสอง
เหรียญ เพราะผมไม่ได้ขึ้นรถเมล์
หากแต่วิ่งตามหลังรถเมล์กลับมา ทั้ง
ประหยัดเงิน ทั้งได้ออกกำลัง เยี่ยมมาก
ใช่ไหม สามีพูดอวดภรรยา

“คุณโง่ต่างหาก แค่ประหยัดได้
ลิปสองเหรียญก็ตอกใจถึงเพียงนี้”
ภรรยาพูดตำหนิ “ทำไมคุณไม่วิ่งตาม
หลังแท็กซี่กลับมา ถ้าอย่างนั้นจะ
ประหยัดเงินได้ตั้งร้อยสองร้อยเหรียญ”

ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งมั่งคั่ง มีเงินทอง
จึงว่าจ้างแม่บ้านมาดูแลงานบ้าน

วันนี้เศรษฐีตื่นขึ้นมาพบว่า สามีที่
นอนอยู่ข้างตัวหัวใจวายตายไปแล้ว

เศรษฐีนี้ตกตะลึง แล้วจึงกระหืด-
กระหอบลงจากชั้นบนร้องเรียกแม่บ้าน
ว่า “ป่าหวัง ป่าหวัง”

แม่บ้านพอได้ยินเสียงเศรษฐีรีบวิ่ง
หน้าตาตื่นออกมาจากห้องครัว ถามว่า

“คุณนาย เกิดเรื่องอะไร”

เศรษฐีนี้หอบหายใจพลางพูดว่า
“นมสด ขนมปัง และไข่ดาว เช้าวันนี้
จัดแค่ชุดเดียวก็พอ ไม่ต้องจัดสองชุด”

ผลที่ได้รับ

อารมณ์ขันเป็น “พลังงาน” ชนิด
หนึ่ง สามารถกระชับความสัมพันธ์
ระหว่างบุคคลให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ชีวิตสมรสที่แฝงอารมณ์ขันช่วยให้
ชายหญิงอยู่กินกันด้วยความสบายใจ
เกิดเสียงหัวเราะที่เบิกบานแจ่มใส ไม่ใช่
ทุกวันเอาแต่อมทุกข์ หม่นหมอง
เคร่งเครียด จริงจัง จวนเจียนเป็นโรค
ประสาท

มีผู้ชายคนหนึ่งเจอขอลานที่อุโมงค์
ใต้ดิน ขอลานแบมือขอเงิน ผู้ชายคนนั้น
พูดว่า

“ฉันเลี้ยงบุหรีเธอเอง”

“ผมไม่สู้บุหรี” ขอลานพูด

“ถ้าฉันเลี้ยงเหล่าวิสกี้เธอเป๊ก
หนึ่ง”

“ผมไม่ดื่มเหล้า”

“ถ้าฉัน...ฉันขอยกล็อตเตอรี่ที่ซื้อไว้

ให้เธอ”

“ขอบคุณ ผมไม่เล่นการพนัน”
ขอทานพูด

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นฉันจะพาเธอกลับบ้านไปทานข้าว ให้เมียของฉันดูว่า คนไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า ไม่เล่นการพนัน นั้นมีผลบั้นปลายในชีวิตอย่างไร”

❖ขอขอบคุณ หนังสือโคตรซ่า โดย
ไบไฟเขียว

“อยู่อย่างไรให้เพื่อนรัก”

สำหรับคนอายุ ๔๕ ปีขึ้นไป

๑. ฟังเพื่อนคุยให้มากกว่าคุยให้เพื่อนฟัง
๒. จงพูดถึงปมเด่นของเพื่อนมากกว่าพูดปมด้อยของเพื่อน
๓. ต้องจำในสิ่งที่เพื่อนช่วยมากกว่าจำในสิ่งที่ช่วยเพื่อน
๔. จงมองเพื่อนที่ความเป็นเพื่อนมากกว่ามองที่สถานะที่เพื่อนดำรงอยู่
๕. อย่าพูดแต่เรื่องของตัวเอง
๖. อย่ารักเพื่อนด้วยปาก
๗. อย่าคุยเรื่องการเมืองกับเพื่อนๆ
๘. ทบทวนผลลัพธ์ที่สะท้อนจากเพื่อนๆ เพื่อปรับปรุงตัวเอง

ความเก่ง ๑๐ ประการ ของคนประสบความสำเร็จ

๑. เก่งในการชื่นชมผู้อื่น
๒. เก่งในการหาข้อดี จุดเด่นของผู้คนได้ แม้จุดเล็กๆ ก็ยังเห็น
๓. เก่งในการให้กำลังใจคนอื่น
๔. เก่งในการเติมพลังให้ตัวเองทุกวัน
๕. เก่งในการเชื่อมั่นลงไปในทุกการกระทำ
๕. เก่งในการแอบชื่นชมตัวเอง และคิดแต่เรื่องดีๆ
๖. เก่งที่มีอะไรต้องทำก็ทำทันที ไม่เป็นโรค “เดี๋ยวก่อน”
๗. เก่งในการมองหาคุณค่าของทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัว มองเห็นแต่เรื่องดี
๘. เก่งในการมองหาข้อดีในตัวเอง ยินดีกับสิ่งที่มี และเอาออกมาเป็นจุดเด่นเพื่อช่วยคนอื่นและสังคม
๙. เก่งในการเห็นจุดบกพร่องของตนเอง ปรับปรุงตัวเอง และมองหาเรื่องที่ต้องแก้ไข
๑๐. เก่งในการขอบคุณคนให้เป็นนิสัย เป็นที่รักใคร่ของผู้พบเห็น

บุญนอ กะ จอน้อย

ฉันกลับบ้านต่างจังหวัดราวเดือนละครึ่ง และมักหาโอกาสไปเดินออกกำลังกายพร้อมชมวิวพระอาทิตย์ขึ้นและตก ทั้งยามเช้าและยามเย็นริมทะเล ครั้งหนึ่งขณะเดินเลียบเลาะน้ำทะเลไปเรื่อยๆ ฉันกับเพื่อนก็พบปูตัวหนึ่งโดนเอ็นพันขา มันวิ่งไปไหนไม่ได้ เพราะยังตื่นก็ยังไม่ตื่น จากขาเดียวก็ติดพันกันหลายขา เหมือนคนถูกมัดมือมัดเท้า เราพยายามช่วยกันแกะ กลัวปูหนีไปด้วย แต่ก็สงสารมัน ช่วยกันจนเหงื่อตกก็ยังไม่แกะเอ็นออกจากตัวและขามันไม่ได้เพราะเอ็นเหนียวมาก

เราพยายามสาวเอ็นไปเรื่อยๆ เพื่อจะพบด้านปลายและช่วยให้หลุดง่ายขึ้น ก็ปรากฏว่ามีปูอีกตัวโผล่ออกมาและโดนเอ็นพันอยู่เช่นกัน เป็นอันว่าปู ๒ ตัว ๑ ขา ถูกเอ็นเส้นเดียวพันยุ่งเหยิงไปหมด มีอาจตื่นหลุดได้เลย ยิ่งหนีก็ยิ่งพันแน่น ดูน่าสงสารมาก เราพยายามไปหามัดมาตัดก็ไม่ได้เพราะเอ็นที่แสนเหนียว ขาปูก็เล็กจืดเดียว แถมแบบบางมาก เวลาเราจับ มันก็จะหนีเพราะไม่รู้ว่าเราหวังดี จะช่วยมัน ปล้ำกับปูอยู่นานจนที่สุดช่วยได้ตัวหนึ่ง ขณะที่อีกตัวยังตื่นรนให้พันขวงจนถูกเอ็นตัดขาขาดไปต่อหน้าต่อตาเรา กลายเป็นปูขาเก แต่มันก็รอดชีวิต ดึกว่าตื่นจนเหนื่อยตาย ไม่ก็โดนแดดจนกลายเป็นปูเผาตาย เมื่อได้รับอิสรภาพ ปูทั้งสองตัวก็วิ่งลงน้ำทะเลหายวับไปกับเกลียวคลื่น ดีใจจังที่ได้ช่วยชีวิตมันไว้ เพื่อนบอกสงสัยจะเลิกกินปูได้ก็คราวนี้เอง คนที่ชอบทิ้งขยะพลาสติก เชือก แห อวน เอ็นลงทะเล ถ้าได้มาเห็นภาพนี้คงสังวรขึ้นอีกมาก เพราะความมั่งง่ายของมนุษย์ ทำให้สัตว์น้อยใหญ่ต้องเสียชีวิตมานักต่อนักแล้ว

ใกล้ทะเลมีเขาซึ่งสูงลิ้นโง่งใหญ่อาศัย
อยู่ ครั้งป่าดก ลิงก็สุขสบายเพราะมี
อาหารอุดมสมบูรณ์ ต่อมาป่าค่อยๆ หด
ไป ลิงต้องลงมาขโมยและแย่งชิงอาหาร
จากมนุษย์ที่มันพบเจอ เพราะมันหิวจน
ล้มก้นตาย หลายครั้งที่มันเข้ามาถึงตัว
เมืองก็เพราะความหิวไม่เคยปราณีใคร
คนและสัตว์ก็เหมือนกัน

วันนั้นเราไปเดินออกกำลังกาย
ยามเย็น ใกล้จะค่ำจึงเตรียมกลับไปเห็น
คนมุงดูอะไรกันอยู่ ปรากฏว่าเป็นจ๋อ
น้อยนั่งซิมหงอยอยู่ คนแถวนั้นบอกมัน
ถูกกัดมา ผลเหวอะหะวะที่ขาหนีบสอง
ข้าง ดูท่าว่าอายุยังน้อยและไม่กลัวคน
ไม่ดู ไม่หนี อาจเพราะเป็นลิงบ้านที่คน
เลี้ยงเอามาทิ้งไว้ แล้วมันพยายามเข้า
กลุ่ม แต่พวกที่อยู่เดิมไม่รับและรุมกัด
มัน มันอ่อนแรงมาก แต่รื้อนเปรี้ยวมัน
ก็ไม่หลบ จนคุณป้าคนหนึ่งต้องเอาร่ม
มากาง นั่งคุย ปลอดภัยและเอายาแก้
ปวดมาละลายน้ำให้มัน แก้วว่าสงสารมัน
มากแต่ไม่รู้จะทำยังไง คินนี้ถ้ายังอยู่ตรง
นี้ มันอาจโดนหมาอีกฝูงมารุมฟัดจนตาย
เราเลยคิดว่าน่าจะเอามันไปหา

สัตว์แพทย์ แต่จะจับลิงยังไงดีหนอ ป้า
ไปหาลุงบุญมาให้เรา เพื่อนเอาครอบครัว
มันจากด้านหลัง แล้วอุ้มขึ้นรถไปหาหมอ
โดยไม่ลืมเจาะรูที่ถุงให้มันหายใจ ขณะ
อยู่ในรถมันดิ้นขลุกๆ และเอามือลอดรู
ออกมา ลักพิกก็ไหลหัวน้อยๆ ออกมาทั้ง
หัว มองเราตาปริบๆ ประมาณขอฝาก
เนื้อฝากตัว ไม่มีที่ท่าดูร้ายแต่อย่างใด

ครั้นถึงมือหมอก็สบายใจ เพราะ
หมอฉีดยาและดูอาการแล้ว คิดว่า
ปลอดภัย ใส่กรงฝากไว้ดูแลอีกที เพียง
๒ วัน แผลก็ดูแห้งดี เราไปเยี่ยมจ๋อน้อย
พร้อมกล้วย บางวันที่คลินิกก็ให้แตงโม
และข้าวโพดต้มมันกิน จนมันหายดี แต่
เราไม่อาจเอามันไปปล่อย ณ ที่ที่เราเจอ
มันเพราะสังคมตั้งเดิมแถบนั้นไม่
ต้อนรับแขกแปลกหน้า หมอบอกต้องไป
ปล่อยในป่า เพื่อนจึงเอาไปฝากที่สวน
สัตว์ และจะมีคนนำมันไปปล่อยที่เขา
น้ำค้างต่อไป ชะรอยเรากับจ๋อน้อยคง
ทำบุญกันมา จึงมีโอกาสมานพบเจอและ
เกื้อกูลกันในยามยากเช่นนี้

โชคดีนะจะ ปูหนอกจะจ๋อน้อย

ศัลยกรรม (ศตริ) ที่แพงที่สุด

ความงามเป็นยอดปรารถนาของสตรี อัตราค่าเสริมความงาม

๑. ดึงหน้าท้อง เมื่อทำแล้วผิวหนัง ตรงหน้าท้องจะหด กระชับขึ้น	ราคา	๖๐,๐๐๐ บาท
๒. ผ่าตัดดึงหน้าดึงแก้ม	“	๔๕,๐๐๐ บาท
๓. ฉีดไขมัน ดึงหนังหน้าท้อง เพิ่มอก เสริมสะโพก	“	๔๐,๐๐๐ บาท
๔. ฉีดไขมัน	“	๒๐,๐๐๐ บาท
๕. ผ่าตัดแก้ไขปัสสาวะเล็ด	“	๖๐,๐๐๐ บาท
๖. ฉีดซิลิโคน	“	๔๔,๐๐๐ บาท

ข่าวเกี่ยวกับสตรีที่รักความสวยงาม แล้วไปเสียเวลา เสียเงินทำศัลยกรรม นั้นมีผลลัพธ์หลายรูปแบบ นอกจากเสียเงินนับหมื่นๆ แล้วยังมีสิ่งอื่นๆ ปรากฏตามมาดังนี้

๑. เมื่อทำแล้วกลับบ้าน ลูกไม่เข้าหาเพราะจำแม่ไม่ได้ (แม่สวยจัง)
๒. เมื่อฉีด "ซิลิโคน" ตบแต่งใบหน้าดูสวยงามสมใจนึก วันหนึ่งลืม ไปเสริมสวย รวมทั้งอบผม ความร้อนจากเครื่องอบสลายซิลิโคน จนใบหน้าเป็นคลื่น แก้ไขไม่ได้ตลอดชีวิต
๓. ดาวย่นางหนึ่ง ออกยิ่งใหญ่ไม่พอ ผู้กำกับให้เงินไปฉีดอก กลับมาแสดงยังไม่จบเรื่อง เกิดอักเสบ ปวดทนต์ไม่ได้ ต้องไปผ่าเอาซิลิโคนออก ฯลฯ

เอวังก็จบลงด้วยประการฉะนี้

ปัญหาขยะล้น กำลังกลายเป็นปัญหาระดับชาติ

เมืองใหญ่ๆ ผู้คนมาก ๆ เริ่มพบสังขรณ์!

การพยายามจ้างบริษัทเอกชนรับเหมา รับทิ้ง ไม่ประสบความสำเร็จ
และเสียเงินค่าจ้างทิ้งอีกต่างหาก

บ่อขยะสูงเป็นภูเขาเลากา ทำลายสิ่งแวดล้อมอย่างมหาศาล

น้ำใต้ดินมีสารพิษ

อากาศเหม็นเน่า

แก๊สพิษที่สะสมพร้อมจะระเบิดลุกเป็นไฟทุกเมื่อ

ชุมชนรอบๆ กลายเป็นแดนมิคสัญญี

ทั้งเทศบาล ทั้ง อบจ. ทั้ง อบต. อาจจะต้องตั้งหลักแล้วเริ่มคิดใหม่

ระเบิดเวลาลูกนี้ต้องถอดสลักให้สำเร็จ

แทนที่จะเสียค่าจ้างให้เอกชนขนไปทิ้ง คงต้องใช้นโยบาย “พึ่งตน”

“ขยะ” มิได้มีมากมายมหาศาลอย่างที่คิด

หากแยกประเภทขยะ เราจะพบว่าสามารถนำกลับไปใช้ใหม่ได้เกือบ

๑๐๐%

ขยะสดเป็นปุ๋ยอินทรีย์

กระดาษ-ไม้-พลาสติก-โลหะต่างๆ แยกออกมาขายได้

อุปสรรคใหญ่ของการกำจัดขยะก็คือ ผู้บริหารที่มักจะคิดแบบใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ทำให้ต้องลงทุนสูงมหาศาล

ระบบฟุ้งตุน-Hand made เป็นระบบโบราณก็จริง แต่ยั่งยืน ได้ผล และสามารถทำทันที

การเพิ่มบุคลากรเพื่อแยกขยะ เป็นการแก้ปัญหาแบบง่าย ๆ ที่เรามักคิดไม่ถึง

รัฐหรือองค์กรท้องถิ่น หากทุ่มเทจ้างบุคลากรให้มากขึ้น แต่ละเดือนจะเสียค่าใช้จ่ายสักเท่าไร

เราลงทุนเป็นร้อยล้านพันล้าน ทำอะไรเพื่อ “ความสะอาด” มากมาแล้ว

ลองมาเน้นเพื่อ “ความสะอาด” กันบ้าง ขณะเดียวกัน ผลพลอยได้จากการแยกขยะก็สามารถก่อให้เกิดรายได้ จะเกิดร้านค้าขายของเก่าต่อเนื่องอีกหลายๆ ร้าน

นี่คือผลกำไรที่เป็นผลพลอยได้ที่เราเห็นๆ อยู่

แนวทางนี้ชุมชนอยู่สบาย-อากาศดี ไม่เสีย สิ่งแวดล้อมก็สะอาดบริสุทธิ์ – น้ำใต้ดินไม่มีสารพิษเจือปน

เป็นการลงทุนที่คุ้มค่า!

แก้ปัญหาขยะจึงอย่ากลัว “สิ้นเปลือง”

เพิ่มบุคลากร คนมีงานทำมากขึ้น

โลกก็สะอาดขึ้น

จะมั่วรีรออยู่ทำไม?

‘คนนทรี’ ยังฉวาปัญหามลพิษ หวั่นซ้ำรอย ๕ ปี ‘ขยะ’ เชียงเขาใหญ่

◆ มานิตย์ สนั่นบุญ

หลังเกิดปัญหามลพิษ
จากเหตุเพลิงไหม้พื้นที่ทิ้งขยะ
จ.สมุทรปราการ มีรายงาน
ปริมาณขยะสะสมมากที่สุดใ
๑๐ อันดับต้นๆ ของประเทศ

ไทย ซึ่งมีชื่อจังหวัดปราจีนบุรีติดอันดับ ๙ มีปริมาณขยะ ๕๘๕,๗๑๗ ตัน และ
จากการสำรวจปัญหาขยะ จ.ปราจีนบุรี พบว่าเคยประสบปัญหาสิ่งแวดล้อมจาก
ขยะตกเป็นข่าวดังตั้งแต่ปี ๒๕๕๒ ที่บ้านนทรี-บ้านโคกสว่าง หมู่ที่ ๗ ต.นทรี
อ.กบินทร์บุรี จ.ปราจีนบุรี เนื่องจากชาวบ้านร้องเรียนปัญหากลิ่นเหม็นและ
มลพิษ เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) นทรี อ.กบินทร์บุรี นำขยะ
จากโรงงานอุตสาหกรรมและชุมชนไปทิ้งบนพื้นที่เชิงอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่
มรดกโลก

ทองเต็ม พลาหาญ ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๗ บ้านโคกสว่าง กล่าวว่า ปัจจุบัน
บ่อขยะดังกล่าวยังตั้งอยู่ที่เดิมเชิงเขาใหญ่มรดกโลก แต่เคลื่อนย้ายจากจุด
เก่ามาทิ้งบนพื้นที่ใหม่ ซึ่งเป็นพื้นที่สาธารณะเนื้อที่กว่า ๔๐ ไร่ ห่างจากบ่อขยะ
เดิม ๑๐๐ เมตร ส่วนบ่อขยะเดิมที่เคยตกเป็นข่าว ปัจจุบันถูกฝังกลบไปแล้ว แต่
ยังมีผู้นำขยะมาทิ้ง

“บ่อขยะอยู่บนที่สูง ซึ่งจะมีน้ำไหลจากที่สูงลงที่ต่ำ หรือคลองยางต้นน้ำแม่น้ำปราจีนบุรี ชาวบ้านต้องการให้ย้ายบ่อขยะออกจากพื้นที่ แต่การย้ายบ่อขยะจากที่เดิมมาบนพื้นที่ใหม่ อบต.นนทรี ดำเนินการโดยไม่ทำประชาคมชาวบ้าน ทั้งการฝังกลบหรือสร้างเตา ซึ่งชาวบ้านเกรงว่าในการเผาขยะจะเกิดควันไฟฟุ้งกระจายทั่วหมู่บ้าน และการฝังกลบ เมื่อถึงหน้าน้ำคงเกิดปัญหาไม่ต่างจากเดิม นอกจากนี้ การฝังกลบไม่มีมาตรฐาน มีเศษขยะถุงพลาสติกปลิวกระจายทั่วบริเวณ สร้างความเดือดร้อนให้พื้นที่น้ำใกล้บ่อขยะ ที่ผ่านมาจากชาวบ้านแจ้งปัญหาต่อนายประเสริฐ แวนำ นายก อบต.เบ็ญจัน อบต.นำตาข่ายมาล้อมบ่อขยะเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ก่อนการสร้างเตาเผาขยะแล้วเสร็จ” ผู้ใหญ่บ้านกล่าว

ด้าน **ประเสริฐ แวนำ** กล่าว ว่า อบต.ได้แก้ปัญหาขยะโดยฝังกลบบ่อขยะที่เคยทิ้ง ตอนนี้อยู่ปัจจุบัน ไม่มีกองขยะเกลื่อนกลาดแล้ว อบต.ชุด

หลุมลึกพอประมาณ ก่อนปูผ้ายางก่อนเทขยะลงหลุม แล้วฝังกลบอย่างมิดชิด

“มีพื้นที่ทิ้งขยะกว่า ๔๐ ไร่ แต่ใช้พื้นที่จัดการขยะเพียง ๕ ไร่ เท่านั้น ซึ่ง อบต.จัดเก็บเฉลี่ยวันละ ๓-๕ ตัน และเป็นขยะจากชาวบ้าน ไม่ใช่ขยะปนเปื้อนสารหรือขยะโรงงาน อย่างไรก็ตาม ในการบริหารจัดการขยะแบบถาวร อบต.ได้ของบประมาณจัดซื้ออุปกรณ์สร้างโรงเรือน และเตาเผากว่า ๓ ล้านบาท โดยจะก่อสร้างแบบถาวรเป็นสัดส่วน และปลูกต้นไม้ล้อมรอบสร้างระบบนิเวศให้ชุมชน ส่วนช่วงฤดูฝน ซึ่งมีน้ำไหลบ่าลงมาจากภูเขา มันค่อนข้างเร็ว อบต.ได้คิดสร้างคันกั้นน้ำ เพื่อไม่ให้น้ำไหลเข้าพื้นที่ทิ้งขยะ” นายก อบต.นนทรี กล่าวทิ้งท้าย

เด็กไทย... ไปทางไหน?

◆ ฟังเจริญจิตต์

‘นางเอกร้าย’

หวั่นกระทบเยาวชนเลียนแบบ

ไม่ชอบแต่ปฏิเสธไม่ได้
บอย-กอลเกียรติ เปิดใจ ห่วง
‘นางเอกร้าย’ เรื่องกอลชิบ
ส่งผลกระทบต่อสังคม

กอลเกียรติ วีรวรรณ

กรรมการผู้จัดการบริษัท เอ็ก-

แซ็กท์ ซินาโรโอ จำกัด ให้สัมภาษณ์ “มติชน” ว่าในฐานะที่
ทำงานละครมานาน สิ่งหนึ่งที่ตนเห็นความเปลี่ยนแปลงคือ
ตัวละครที่ร้ายสามารถกลายเป็นนางเอกได้ ซึ่งตนเกรง
ว่าจะส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนที่บางคนจะยึดเอา
เป็นตัวอย่าง

“โลกมันเปลี่ยนไป นี่ผมไม่ได้พูดถึงว่าใคร แต่ความ
เป็นนางเอกมันเปลี่ยนไป คุณมีตัวละครร้ายๆ เป็นนางเอก
ได้ ซึ่งเด็กรุ่นใหม่เห็นแล้วก็ตามแบบนั้นกันมา ซึ่งอย่าลืมนะ
ว่าตัวละครร้ายๆ นี่ไม่ได้มีความรับ-ผิดชอบชั่วดีของสังคม

ไม่ได้รู้จักมารยาททางสังคมนะ โอเค มีความเป็นตัวของตัวเองสูงก็ใช่ แต่มันไม่ได้เคารพกฎกติกา ลืมไปแล้วรีเปลา ถึงบอกว่าภาพนางเอกเปลี่ยนไป แล้วเด็กรุ่นใหม่ไม่รู้ใจ ก็นี่คือนางเอกนี้ ทำแบบนี้ก็ได้ สิ่งที่เราเริ่มกันมาเมื่อ ๑๐ กว่าปีที่แล้วในวงการบันเทิง ที่ทำให้ฮือฮา โน่น นี นั่น วันนี้นั้นเห็นนะในสังคม อยู่ดีๆ กลายเป็นว่าทุกวันนี้คุณไม่ต้องดูแลใครคนต่บกันแล้ว แค่เบียดยุบดู คุณก็เห็นเด็กนักเรียนต่บกัน มาจากอะไรล่ะ” ถกเถียงรติกกล่าว

ถกเถียงรติกยังกล่าวอีกว่า ในฐานะของคนทำสื่อ ตนไม่เห็นด้วยกับเรื่องดังกล่าว แต่คงปฏิเสธสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้

“ค่านิยมของนักแสดงไทยทุกวันนี้ หลากๆ คนแต่ไม่ใช่ทุกคน คิดว่าถ้าฉันจะดัง ฉันต้องเอาเรื่องส่วนตัวออกสื่อ มันเกิดจากอะไร ถ้าไม่ใช่มีแต่สื่อโซเชียลเยอะๆ แล้วลงแต่กอสซิปเหรอ คุณค่าของตัวงาน ของศักยภาพและความสามารถมันอยู่ตรงไหน” ถกเถียงรติกกล่าวในที่สุด

มติชน 29 ม.ค.57

รัสเซีย ‘แบน’ ประทศนางงามเด็ก อ้างผลเสียต่อจิตใจผู้เยาว์

เมื่อราวกลางเดือนมีนาคมที่ผ่านมา สำนักข่าวเอเอฟพีมีรายงานว่า สมาชิกสภานิติบัญญัติเมืองเซนต์ปีเตอ์สเบิร์กเมืองใหญ่อันดับสองของรัสเซีย ได้ลงมติผ่านร่างกฎหมายห้ามการประกวดนางงามเด็กอายุต่ำกว่า ๑๖ ปีในเมืองเซนต์ปีเตอ์สเบิร์ก โดยว่า การประกวดประชันความงามสำหรับผู้เยาวชนในช่วงอายุยังน้อย สามารถส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของเด็ก หรือเยาวชนผู้เข้าประกวดได้

นายไวทาลี มิโลนอฟ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สังกัดพรรคยูไนเต็ดรัสเซียวัย ๔๐ ซึ่งดำรงตำแหน่งสมาชิกสภานิติบัญญัติเมืองเซนต์ปีเตอ์สเบิร์ก ซึ่งก่อนหน้านี้นี้เมื่อปี ๒๕๕๕ เขาเคยมีผลงานผลักดันร่างกฎหมายห้ามการ

โฆษณาชวนเชื่อเรื่องความสัมพันธ์ของ
ชาวเกย์หรือพวกรักร่วมเพศต่อเยาวชน
ในเมืองเซนต์ปีเตอर्सเบิร์ก และเป็น
ผู้ผลักดันเสนอร่างกฎหมายนี้ ให้
ล้มล้างสนั้สำนักข่าวเอเอฟพีถึงเหตุผล
ที่จำเป็นต้องมีกฎหมายห้ามเยาวชน
อายุต่ำกว่า ๑๖ ปี เข้าประกวดประชัน
ความงามว่า

“การประกวดเหล่านั้นสามารถ
ส่งผลกระทบต่อจิตใจของเด็ก ผมคิดว่า
กลุ่มคนที่จัดประกวดนางงามไม่ควรไป
ยุ่งกับเด็ก ควรกันเด็กออกไป ตัวผมเอง
เติบโตมาในยุคปกติธรรมดา ในยุคที่ไม่
มีใครจับเด็กมาประกวดประชันความ
งามเหมือนการประกวดสุนัข”

นายมิโลนอฟคาดประมาณตัว
เลขการประกวดนางงามเด็กในรัสเซีย
ว่าแต่ละปีมีการจัดประกวดกันกว่า
๓,๐๐๐ รายการ โดยเด็กผู้เข้าประกวด
มีอายุตั้งแต่ ๔ ขวบ “นี่ยังไม่นับรวม
รายการแฟชั่นโชว์ชุดว่ายน้ำที่มีเด็ก
เยาวชนถูกจับเป็นนางแบบด้วย”

ทั้งนี้ ในเนื้อหาของกฎหมาย
ท้องถิ่นฉบับนี้ระบุถึงผลเสียของการ

ประกวด ประชันความงามว่า “สามารถ
ส่งผลเสียต่อสุขภาพและหรือสภาพ
ร่างกาย สถิติปัญญา อารมณ์ความรู้สึก
รวมถึงการพัฒนาด้านศีลธรรมใน
เยาวชน อายุต่ำกว่า ๑๖ ปี”

และได้ เสนอบทลงโทษผู้จัด
ประกวดที่ฝ่าฝืนปรับเป็นเงินสูงสุดถึง
๑,๐๐๐,๐๐๐ รูเบิล หรือราว ๙๑๒,๑๐๑
บาท

อนึ่ง นายมิโลนอฟเป็นหนึ่งใน
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ต่อสู้ปกป้อง
ค่านิยมเชิงอนุรักษ์ และกฎหมายห้าม
การโฆษณาชวนเชื่อเรื่องความสัมพันธ์
ของชาวเกย์หรือรักร่วมเพศต่อเยาวชน
ที่นายมิโลนอฟเป็นผู้ริเริ่มผลักดันให้ออก
มาบังคับใช้ในเมืองเซนต์ปีเตอर्सเบิร์ก
เมื่อปี ๒๕๕๕

ต่อมาเมื่อกลางปีที่แล้ว ประธา-
นาธิบดี วลาดิมีร์ ปูติน แห่งรัสเซียก็ได้
ลงนามบังคับใช้ร่างกฎหมายที่มีเนื้อหา
คล้ายกันนี้ทั่วประเทศ

คิดถึง ... จุฬาลงกรณ์ฯ

วันสำคัญของจุฬาฯ มีหลายวัน

วันที่ ๓ มกราคม เป็นวันเกิดคณะอักษรศาสตร์

วันที่ ๒๖ มีนาคม เป็นวันสถาปนาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วันที่ ๒ เมษายน เป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของสมเด็จพระเทพรัตน-
ราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

วันที่ ๒๓ ตุลาคม เป็นวันปิยมหาราชานุสรณ์

วันสำคัญเหล่านี้ทำให้คิดถึงจุฬาฯ เป็นพิเศษ เดือนเมษายนคิดถึงเพราะมี
วันคล้ายวันพระราชสมภพของสมเด็จพระเทพรัตนฯ ซึ่งทรงร่วมงานสำคัญต่างๆ

ของจุฬาฯ เสมอ และช่วงสงกรานต์จะเสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์เป็นประจำทุกปี นับแต่ พ.ศ.๒๕๒๐ เป็นต้นมา เพื่อพระราชทานน้ำสงกรานต์ และพระราชทานของขวัญแก่อาจารย์อาวุโส ที่เคยถวายพระอักษรด้านภาษาบาลี-สันสกฤต เมื่อทรงเป็นนิสิตปริญญาตรีและปริญญาโท คณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ และทรงรับน้ำสงกรานต์จากผู้บริหารมหาวิทยาลัย และคณาจารย์คณะอักษรศาสตร์ เห็นภาพแล้วคิดถึงอาจารย์หลายท่านก็สอนเรามาด้วย ยังจำได้ถึงคำสอนและความเมตตาของอาจารย์ (ภาพจาก <http://www.cca.chula.ac.th/protocol/60-year-water-festival.html> สืบค้นเมื่อ ๗ เมษายน ๒๕๕๗)

ปกติก็คิดถึงจุฬาฯ อยู่เรื่อยๆ ฟังพาดูข่าวจุฬาฯ เรื่องวิชาความรู้เสมอๆ ไปห้องสมุดคณะต่างๆ และหอสมุดกลาง (สถาบันวิทยทรัพยากร) บ่อยๆ ไปศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เข้าเว็บไซต์หน่วยงานต่างๆ ของจุฬาฯ ทุกครั้งที่ไปจุฬาฯ จะได้สัมผัสสัมผัสความร่มเย็น ความมั่นคง ความก้าวหน้า ทำให้คิดถึงเพลงอุทยานจามจุรี ตอนหนึ่งว่า

จามจรีนี้เป็นฉัตรกัน
คราวทุกข์ฉุกกล้าเค็ญ

ปลอบขวัญเตือนใจเมื่อเห็น
ใครจะเว้นสู่สนามจามจรี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (<http://www.chula.ac.th/about/history/>) สืบค้นเมื่อ ๑ เมษายน ๒๕๕๓) เป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกของประเทศไทย ถือกำเนิดจากโรงเรียนสำหรับฝึกหัดวิชาข้าราชการฝ่ายพลเรือน ซึ่งพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดเกล้าฯ ให้ตั้งขึ้นในพระบรมมหาราชวัง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๒ เพื่อผลิตข้าราชการสำหรับปฏิรูประบบบริหารราชการแผ่นดิน หลังจากนั้นมีการเปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนมหาดเล็ก ต่อมามีความต้องการบุคลากรทำงานในภาคราชการและเอกชนมากขึ้น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาโรงเรียนมหาดเล็กเป็นสถาบันอุดมศึกษา พระราชทานนามว่า “โรงเรียนข้าราชการพลเรือนของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” เมื่อ ๑ มกราคม ๒๔๕๓ เปิดสอน ๘ แผนกวิชา ได้แก่ การปกครอง กฎหมาย การทูต การคลัง การแพทย์ การช่าง การเกษตร และ วิชาครู

โรงเรียนข้าราชการพลเรือนฯ ได้พัฒนาขึ้นเป็น “จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” เมื่อ ๒๖ มีนาคม พ.ศ.๒๔๕๙

ช่วงแรก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจัดการศึกษา ๔ คณะ คือ รัฐประศาสนศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ อักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ต่อมาช่วง พ.ศ.๒๔๘๑ – ๒๔๙๐ มีการจัดเตรียมมหาวิทยาลัย คือ นักเรียนจะต้องเลือกเรียนตามคณะต่างๆ ที่มหาวิทยาลัยเปิดสอน ทำให้มีโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยขึ้น หลังจากนั้นเป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน จุฬาฯ ขยายการศึกษาระดับปริญญาตรี และพัฒนาการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ส่งเสริมการค้นคว้า วิจัย การอนุรักษ์และสนับสนุนศิลปวัฒนธรรม และการบริการทางวิชาการให้แก่สังคม เพื่อให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยที่เป็นเสาหลัก

ของแผ่นดิน (Pillar of the Kingdom)

ตอนที่สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิรินธรเทพรัตนสุดา กิติวัฒนาดุลโสภาคย์ ทรงเข้าศึกษาที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๖ นักเรียนมัธยมปลายสาย ภาษาทั่วประเทศที่หวังจะเข้าอักษรศาสตร์ จุฬาฯ อยู่แล้ว ก็ยิ่งอยากจะทำเนิ่นตามรอยพระยุคลบาท

เจ้าฟ้าสิรินธรฯ ทรงสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง เจริญทอง วิชาเอกประวัติศาสตร์ เมื่อ พ.ศ.๒๕๑๙ ปีต่อมาทรงได้รับการสถาปนาพระราชอิสริยยศเป็น สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา เจ้าฟ้ามหาจักรีสิรินธร รัฐสีมาคุณากรปิยชาติ สยามบรมราชกุมารี และทรงศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาจารึกภาษา

ตะวันออก มหาวิทยาลัยศิลปากร พร้อมกับทรงศึกษาสาขาวิชาภาษาบาลี-สันสกฤต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยด้วย หลังจากทรงสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยศิลปากรเมื่อ พ.ศ.๒๕๒๒ และจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อ พ.ศ.๒๕๒๔ ทรงศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และทรงสำเร็จการศึกษาเมื่อ พ.ศ.๒๕๒๙

เราเข้าเรียนอักษรศาสตร์ จุฬาฯ พ.ศ.๒๕๒๑ ตอนนั้นสมเด็จพระเทพรัตนฯ ทรงศึกษาปริญญาโท เวลาท่านเสด็จ พวกเราที่เป็นนิสิตปริญญาตรีน้องใหม่ก็พากันเดินตามไปเฝ้าฯรับเสด็จ เพื่อนเราบางคนกราบบังคมทูลถามหรือเล่าเรื่องนั้นเรื่องนี้ ท่านก็ทรงหยุดดำเนินเพื่อรับสั่งตอบ ทำให้พวกเราได้ชมพระบารมีนานขึ้น เรื่องตามเฝ้าฯชมพระบารมีก่อนหน้านั้นเราเคยเดินตามท่านในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ (จำไม่ได้แล้วว่าจัดงานที่ไหน แต่ค้นจากอินเทอร์เน็ตบอกว่า จัดที่โรงละครแห่งชาติ และหอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์) สมัยก่อน ท่านเสด็จทรงเปิดงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติทุกปี เราก็ชอบไปงานนี้ พอท่านเสด็จ ก็เดินตามดูท่านรับสั่งกับเจ้าของร้านหนังสือที่เปิดบูธขายหนังสือในงาน

ที่อักษรศาสตร์ มีสถานที่ให้นิสิตนั่งทำงาน อ่านหนังสือ และคุยกันที่ห้องโถง อาคาร ๑ และ ชั้นล่าง อาคาร ๔ ส่วนใหญ่เราจะนั่งที่ห้องโถง อาคาร ๑ และโต๊ะของกลุ่มอยู่หลังอาคาร ๒ ด้าน

หอประชุม จุฬาฯ นิสิตอักษรศาสตร์จะมีกลุ่มที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ บางกลุ่มจบมัธยมปลายมาจากโรงเรียนเดียวกัน บางกลุ่มสนใจกิจกรรมเหมือนกัน กลุ่มของเราเป็นกลุ่มใหญ่ราวๆ สิบคน เป็นเด็กต่างจังหวัด มาจากลำปาง พิษณุโลก ตาก นครราชสีมา อุตรธานี ภูเก็ต แล้วก็มีชาวกรุงเทพฯ อยู่ด้วย ๒-๓ คน เขียนถึงตรงนี้ หน้าเพื่อนฯ ก็ลอยมาในหัวคำนึง คิดถึงเพื่อน

ใครว่างจากการเรียนก็จะมานั่งที่โต๊ะของกลุ่ม คุยกันไป กินขนมกันไป รอเพื่อนที่เรียนอยู่ จะไปไหนกันก็นัดพบที่โต๊ะ ถ้าเจอกันครบคน คุยกันแจ๊ว-แจ๊วราวกับผิงแตกรัง ชีวิตช่วงนั้นมีความสุขมากๆ ไม่มีความกังวลใจ ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรนอกเหนือจากการเรียนของตัวเอง

เวลานั้น คณบดีคณะอักษรศาสตร์ คือ ศาสตราจารย์คุณหญิงเกื้อกูล เสถียรไทย ครั้งหนึ่งอาจารย์พูดให้นิสิตฉุกใจคิดเรื่องการประกอบอาชีพว่าอย่าเลือกอาชีพจากรายได้อย่างเดียว ให้เลือกอาชีพที่ได้ใช้ความรู้ความสามารถ

สมกับความเป็นอักษรศาสตร์ อาจารย์บอกว่าคุณนิสิตอักษรศาสตร์ไม่ได้มาดูผลสอบว่าสอบได้หรือสอบตก แต่ดูว่าได้เกียรติคุณอันดับเท่าไร

อาจารย์ของเราเกือบทั้งหมดเป็นนิสิตเก่าอักษรศาสตร์ที่ได้เกียรติคุณอันดับหนึ่ง เป็นธรรมดาอยู่เองที่อาจารย์ย่อมจะคาดหวังว่า ลูกศิษย์ก็น่าจะเจริญรอยตามบ้าง ข้อสอบก็ล้วนให้เขียนตอบ แจกสมุดหนาประมาณ ๑๒ หน้าให้พวกเราเขียนตอบ เขียนยังไม่ทันจะหมดเล่มเลย อาจารย์ก็ยื่นสมุดให้อีกเล่ม แถมพยักหน้าให้เราต้องรับมา แล้วก็ตะลุยเขียนต่อไป ไม่ให้อาจารย์ผิดหวัง

ปีแรก ภาคเรียนแรก เรียนวิชาภาษาไทยที่ห้อง ๑๐ ตึก ๑ (ปัจจุบันคือห้อง ๑๑๑ อาคารมหาจุฬาลงกรณ์) อาจารย์ให้เขียนบอกทางเดินจากห้อง ๑๐ ไปศาลาพระแก้ว แล้วอาจารย์ก็อ่านให้ฟังว่าพวกเราเขียนอะไรกันบ้าง ปรากฏว่าหลายคนบอกทางไปไหนไม่รู้ ถ้าเดินตามที่บอกไม่ถึงศาลาพระแก้วแน่

นี้ขนาดเด็กเก่งภาษาทั้งนั้นนะ

มีน่าละ ในชีวิตจริง มนุษย์เราถึงพูดกันไม่ค่อยรู้เรื่อง ขนาดไม่มีผลประโยชน์แอบแฝง และไม่มีเจตนาบอกให้เข้าใจคลาดเคลื่อนก็ยิ่งสื่อผิด ถ้ามีผลประโยชน์อยู่เบื้องหลังหรือเจตนาบิดเบือนข้อมูลจะสื่อผิดพลาดขนาดไหน ฉะนั้น ฟังใครหรืออ่านอะไร ต้องฟังหูไว้หูอย่างที่โบราณว่าไว้ และถ้าฟังคนที่มักพูดให้เข้าใจผิด ก็ต้องเอาทำอาหารสิ่งที่เขาพูด หรือไม่ก็หารศูนย์ไปเลย ฟังเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาดีกว่า

อีกครั้งหนึ่ง อาจารย์ให้เขียนบันทึกตามที่อาจารย์บรรยาย แล้วอาจารย์ก็เอาบันทึกของนิสิตไปตรวจ เราได้คะแนน ๙ ครั้ง จากคะแนนเต็ม ๑๐ เราอธิบายให้อาจารย์ฟังว่า ข้อความที่อาจารย์หักคะแนนนั้น เราหมายความว่าอย่างไร เพราะการจดบันทึกตามคำบรรยายต้องเร็ว ก็เลยเขียนสั้นๆ พอเข้าใจ อาจารย์เลยหักคะแนนให้เต็ม ๑๐ จำได้ว่าเป็นอาจารย์ประทุม อังกูโรหิต

อาจารย์อักษรฯ ที่เรารู้จักกับฟังเหตุผลเสมอ แล้วก็ถ่ายทอดคุณลักษณะนี้
ให้ลูกศิษย์ตลอดเวลา

สมเด็จพระเทพรัตนกิติฯ ทรง
เป็นอาจารย์ของพวกเราด้วย
ทรงรับเชิญเป็นผู้บรรยายวิชา
อารยธรรมไทยแก่นิสิตทุกคนที่
ลงทะเบียนเรียนวิชานี้ ซึ่งเป็น
วิชาในโครงการศึกษาทั่วไปของ
มหาวิทยาลัย ในภาคการศึกษาแรก ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่หอประชุมจุฬาฯ ก่อน
หน้านั้นภาพอดีตที่ได้เรียนจากพระองค์ท่านมีแต่ในความคิดคำนึง ต้องขอขอบคุณ ศูนย์
บริหารกลาง (Center of Central Administration) ([http://
www.cca.chula.ac.th/](http://www.cca.chula.ac.th/)) และหอประวัติจุฬาฯ (Memorial Hall Of
Chulalongkorn University) ([https://www.facebook.com/
MemorialHallOfChulalongkomUniversity](https://www.facebook.com/MemorialHallOfChulalongkomUniversity)) ที่นำภาพนี้มาเผยแพร่ในเว็บไซต์
และเฟสบุ๊ก

อาจารย์ที่ปรึกษาที่ดูแลเราตลอด ๓ ปีครึ่ง คือ อาจารย์รัชนี ซอโสตถิกุล
ภาควิชาภาษาอังกฤษ อาจารย์เอาใจใส่นิสิตในความดูแลดีมาก คอยติดตามถาม
ว่าจะเลือกเรียนวิชาอะไร อาจารย์เอาผลการเรียนของเรามาให้ดูว่าวิชาไหนมี
ผลการเรียนดี เพราะเราเลือกวิชาเอกไม่ได้สักที สนใจหลายวิชามากเกินไป ภาษา
ไทยก็อยากเรียน ประวัติศาสตร์ก็สนใจ ยังดีนะที่ตอนนั้นชาตินิยมจำกัด ไม่คิดจะเรียน
ภาษาต่างประเทศ นอกจากวิชาบังคับ ตอนนั้นคณะบังคับให้เรียนภาษาอังกฤษ
๒ วิชา ส่วนภาษาฝรั่งเศส เรียนเพราะรักอาจารย์รัชนี วัฒนวิไกร ที่สอนภาษา
ฝรั่งเศสตอน ม.ปลาย ที่โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี อาจารย์เป็นนิสิต

เก๋ออักษรศาสตร์ด้วย ประทับใจที่ อาจารย์เอาใจใส่รับผิดชอบการสอน มากๆ เป็นอาจารย์ในดวงใจของเรา ตลอดมา

เพื่อนๆ จะเลือกวิชาเอกกันตั้งแต่ ภาคเรียนแรกของปีที่ ๒ แต่จนจบปีที่ ๒ แล้ว เรายังเลือกวิชาเอกไม่ได้ กระทั่งไปเยี่ยมอาจารย์ที่โรงเรียน สตรีราชินูทิศ ได้พบอาจารย์บรรณา- รักษ์ อาจารย์เล่าให้ฟังว่าสนับสนุน ส่งเสริมอย่างไรบ้างให้อาจารย์และ นักเรียนอ่านหนังสือ ประทับใจมาก จึง ตัดสินใจเรียนวิชาเอกบรรณารักษ- ศาสตร์ โดยเริ่มเรียนภาคแรกของปี ๓ อาจารย์ที่ปรึกษาคงจะโล่งใจที่ตัดสินใจ ได้เสียที อาจารย์ยังสนับสนุนด้วยว่า เลือกถูกต้องแล้ว เพราะเรียนได้คะแนน ดี และเรียนจบภาคแรกของปี ๔ เท่ากับเรียนวิชาบรรณารักษศาสตร์ เพียง ๓ ภาคเรียน

อาจารย์ที่ลืมไม่ได้เหมือนกัน คืออาจารย์หอพัก เราเข้าอยู่หอพัก นิสิตหญิง ตอนปี ๒ จำไม่ได้ว่าปีแรก สัมผัสไม่ทัน หรือสัมผัสแล้วไม่ได้รับเลือก

ตอนนั้นได้ยินเขาเรียกว่าหอชิมะโด่ง ไม่รู้หรอกว่าแปลว่าอะไร เพิ่งจะมาค้น ความหมายเจอในเว็บไซต์ว่า ชิมะโด่ง เป็นเพลงพื้นเมืองซึ่งร้องเล่นกันในงาน นักชัฏกฤษที่อำเภอประโคนชัย จังหวัด บุรีรัมย์ นิลิตหอพักเอามาร้องกันจน เป็นที่นิยมด้วยทำนองเพลงที่สนุก สนาน ไม่เกี่ยวข้องกับความหมายซึ่งยังไม่ทราบแน่ชัด เว็บไซต์สำนักงานหอ พักนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (<http://www.rcu.sa.chula.ac.th/dormitoryindex.php?page=dom01.php>) เล่าถึงจุดประสงค์ของการสร้างหอพัก นิสิตไว้ว่า

“นอกจากจะเป็นที่พักอาศัย ให้ความสะดวกสบาย ไม่ต้องเดินทางไกล ให้ความพร้อมทางด้านอุปกรณ์ในการ ศึกษาเล่าเรียนแล้ว จุดประสงค์ที่สำคัญ อีกประการหนึ่งคือ การเปิดโอกาสให้ นิลิตได้เรียนรู้การอยู่ร่วมกันในสังคม ได้รับการอบรมส่งเสริมจริยธรรม เพื่อให้ นิลิตสามารถบรรลุเป้าหมายแห่งการ เป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ มหาวิทยาลัยจึงได้ เล็งเห็นความสำคัญ โดยจัดหอพักใน

มหาวิทยาลัยเพื่อเป็นสวัสดิการช่วยเหลือนิสิตที่มีความจำเป็นในด้านที่พัก รวมถึงต้องการให้หอพักเป็นสถานที่เพิ่มพูนความรู้ และช่วยพัฒนาบุคคลให้มากที่สุด”

หอพักของนิสิตเริ่มแรกตั้งอยู่ในบริเวณ “วังวินเซอร์” ซึ่งเป็นวังของสมเด็จพระเจ้าฟ้าวิชรุณหิศ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมารในรัชกาลที่ ๕ ซึ่งทิวงคตไปก่อนจะได้ครองราชย์ สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ เจ้าฟ้ามหาวชิราวุธ จึงทรงได้รับพระอิสริยยศในตำแหน่งสมเด็จพระโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมารแทน เมื่อขึ้นครองราชย์ทรงพระนามว่า พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

เมื่อพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงสถาปนาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงพระราชทานวังวินเซอร์ให้อยู่ในบริเวณของมหาวิทยาลัย วังวินเซอร์เป็นที่ตั้งของคณะอักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๖๑ มีหอพักสำหรับนิสิตชายเป็นเรือนไม้ จัดเป็นรูปสี่เหลี่ยม แบ่งเป็นเรือน ก ข ค และ ง เรียกว่า “หอวัง” เนื่องจากตั้งอยู่ในบริเวณวัง มีขุนสมิทธิ อนุสรณ์ (เขียน สุยวณิช) เป็นผู้ปกครองหอคนแรก ตำแหน่งนี้เปลี่ยนเป็น “อนุสาลง” ตั้งแต่

พ.ศ.๒๕๖๕ จนถึงปัจจุบัน เมื่อ พ.ศ. ๒๕๗๙ หอวังถูกรื้อเพื่อสร้างสนามศุภชลาศัย สนามกีฬาแห่งชาติ และ พ.ศ.๒๕๖๕ ได้สร้างหอพักขึ้นอีก ๒ หลัง เรียกว่า “หอใหม่” ตั้งอยู่บริเวณถนนจุฬา ซอย ๑

พ.ศ.๒๕๙๒ เจ้าจอมสมบูรณในรัชกาลที่ ๕ ได้บริจาคเงินให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อสร้างหอพักนิสิตหญิง ปีต่อมา หลังจากได้รับงบประมาณก่อสร้างหอพักนิสิตหญิง จึงได้เริ่มก่อสร้างและรับนิสิตหญิงเข้าพักในต้นปีการศึกษา ๒๕๙๕ โดยมี ม.ร.ว. สลับ ลดาวัลย์ ซึ่งดำรงตำแหน่งเลขาธิการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ อนุสาสทหอพักนิสิตชาย (หอใหม่) ในขณะนั้น รักษาการในตำแหน่งอนุสาสทหอพักนิสิตหญิง โดยมีอาจารย์ ม.ร.ว. แสงโสม เกษมศรี เป็นผู้ช่วยอนุสาสทเมื่อรับนิสิตเข้าหอพักและวางระเบียบข้อบังคับเรียบร้อยแล้ว จึงมอบหมายให้ ม.ร.ว.แสงโสม เกษมศรี เป็นอนุสาสทและอาจารย์สุรางค์ ไคว่ตระกูล เป็นผู้ช่วยอนุสาสท

ปัจจุบัน หอพักนิสิตมี ๕ อาคาร เป็นหอพักนิสิตชาย ๒ อาคาร คือ ตึกจำปี เป็นอาคาร ๑๔ ชั้น และตึกจำปา เป็นอาคาร ๕ ชั้น หอพักนิสิตหญิงมี ๓ อาคาร คือ ตึกพุดตานเป็นอาคาร ๑๔ ชั้น ตึกชวนชมเป็นอาคาร ๓ ชั้น และตึกพุดซ้อนเป็นอาคาร ๑๔ ชั้น

สมัยที่เราอยู่หอพัก หอพักนิสิตหญิงมีอาคารเดียว แต่ละห้องนิตพักร่วมกัน ๒ คน ปัจจุบันนี้เพิ่มเป็น ๓ คน คิดไม่ออกเลยว่าอยู่กันได้อย่างไร น่าจะเป็นที่นอนกับอ่านหนังสือ/ทำการบ้านเท่านั้น ทุกชั้นมีห้องน้ำรวม ห้องสุขากับห้องอาบน้ำแยกกัน เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้ใช้ห้องอาบน้ำที่ประตูเป็นเหมือนผ้าม่านพลาสติก ใช้น้ำทำให้พลาสติกติดกับกำแพงห้องน้ำ แล้วก็ใช้เส้นผ้าแขวนไว้ที่ราวผ้าม่าน เพื่อประกาศให้เพื่อนร่วมชั้นรู้ว่าห้องนี้มีคนนะจ๊ะ

หลังจากนั้นสามสิบกว่าปี ถึงได้มีโอกาสใช้ประสบการณ์ที่หอพักนิสิตหญิง รื้อประตูห้องน้ำที่บ้านนอก ใช้ม่านพลาสติกแทน เพื่อให้สะดวกสำหรับผู้สูง

อายุ ไม่ต้องกลัวว่าแม่จะเพลอล็อกประตูห้องน้ำ แล้วหากเกิดหกล้มไปจะเข้าไปช่วยไม่ได้

ชั้นล่างเป็นพื้นที่ว่างให้นั่งเล่นและรับแขก ชั้นสองเป็นห้องทำงานของอาจารย์ผู้ดูแลหอพัก มีตู้เย็นให้นิสิตฝากของได้ ซึ่งเราใช้บริการประจำ ทุกวันเสาร์หรืออาทิตย์จะซื้อผักมาแช่ตู้เย็นไว้ สมัยนั้นอาหารมังสวิรัตียังไม่เป็นที่รู้จัก ไม่มีใครทำขาย ร้านอาหารตามสั่งในโรงอาหารของหอพักทำให้ได้ แต่เราเกรงใจ ถ้าวันไหนกินข้าวไม่ตรงเวลากับคนอื่นก็จะสั่งอาหารมังสวิรัติกินในโรงอาหาร แต่ส่วนใหญ่ร้านอาหารตามสั่งจะมีลูกค้าเยอะ เราก็เลยต้มผักกินเองเนื่องจากทำกับข้าวไม่เป็น ต้องกินแกงจืดผักต่างๆ ทุกวัน แต่ก็คงจะทำได้ไม่นานกินเอาเลย เพื่อนข้างห้องส่งสารมาต้มให้ ยังจำได้ว่าชื่อหมูย เป็นนิสิตครุศาสตร์

ที่จริง มีระเบียบห้ามทำอาหารในหอพัก เวลาต้มผักก็ต้องแอบๆ ทำ และคอยดูว่าอาจารย์แม่บ้านลงมาหรือเปล่า อาจารย์แม่บ้านอยู่ชั้น ๑๔ เราอยู่ชั้น ๑๓ ก็เลยเจออาจารย์แม่บ้านบ่อย

หน่อย ในความรู้สึกของพวกเรา อาจารย์แม่บ้านดูมาก จึงเป็นเรื่องแปลกที่อาจารย์จับไม่ได้ว่าเราแอบต้มผัก อาจารย์อาจจะทราบ แต่คงจะสนับสนุนเรา หรือไม่ยากทำให้ลำบากในการงดเว้นอาหารเนื้อสัตว์ ก็เลยไม่ว่าอะไร

ในหอพัก จำไม่ได้ว่าเป็นชั้นไหน มีห้องว่างขนาดใหญ่หนึ่งห้อง เป็นห้องประชุมนิสิตหอพัก ห้องอ่านหนังสือ ห้องดูโทรทัศน์ เราไม่ค่อยได้ใช้บริการเท่าไร ใช้แต่ห้องตัวเอง ถ้ามีชั่วโมงว่างติดกันสองชั่วโมงขึ้นไป เราจะกลับหอพัก นอน เพราะช่วงปี ๑ - ปี ๒ การบ้านไม่มาก นอนได้มาก จนอ้วนท้วนสมบูรณ์

พูดถึงเรื่องอ้วน ต้องขอบคุณโครงการอาหารกลางวันของสมาคม นิสิตเก่า จุฬาฯ ด้วยสมัยที่ศาสตราจารย์ ดร.บุญรอด บิณฑลันต์ เป็นนายกสมาคม นิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ (สนจ.) (<http://www.chula-alumni.com/scripts/ViewAllPublicNews.asp?ID=1038>)

สืบค้นเมื่อ ๗ เมษายน ๒๕๕๗) อาจารย์บุญรอดได้จัดตั้งโครงการอาหารกลางวันขึ้นเมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๕ โดยการจัดอาหารกลางวันให้นิสิตที่มีความประพฤติดี และขาดแคลนทุนทรัพย์มารับประทานอาหารกลางวันฟรีที่สมาคมฯ ทุกวันที่มีการเรียน อาหารกลางวันประกอบด้วยข้าวและอาหารคาว ๒ อย่าง ขนม หรือผลไม้ และนมสด ปัจจุบันมีนิสิตรับทุนอาหารกลางวันประมาณปีละ ๔๕๐ คน ค่าใช้จ่ายประมาณปีละ ๓ ล้านบาท เราก็เคยรับบริการอาหารกลางวันด้วยเช่นกัน เรียกว่า ได้รับการเลี้ยงดูจากจุฬาฯ ทั้งด้านอาหารกาย อาหารสมอง และอาหารใจ เช่นเดียวกับที่ได้รับจากครอบครัว

นอกจากจะมีความเป็นอยู่ร่มเย็นในรั้วจามจุรีแล้ว ออกจากรั้วจามจุรี นิสิตจุฬาฯ ยังได้รับการต้อนรับอย่างดีจากหน่วยงานต่าง ๆ ครั้งนั้น เราเป็นสมาชิกชมรมศิลปวัฒนธรรมอีสาน ทำกิจกรรมร่วมกับชมรมนักศึกษาอีสานของหลายๆ มหาวิทยาลัย เท่าที่จำได้

มี มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เวลาประชุมร่วมกันก็หมุนเวียนไปประชุมตามมหาวิทยาลัยต่างๆ แลกเปลี่ยนประสบการณ์และปัญหาการทำกิจกรรมในแต่ละมหาวิทยาลัย

พวกเราจัดงานแนะแนวในโรงเรียนทั่วภาคอีสาน เป็นงานใหญ่ที่ช่วยกันทำเพื่อสนับสนุนน้องๆ นักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้เลือกสาขาวิชาที่จะเรียนต่อในมหาวิทยาลัยให้เหมาะสม หลังจากติดต่อดนัดหมายกับโรงเรียนที่จะไปแนะแนวแล้ว เรากับน้องในชมรมเดินทางไปดูพื้นที่ก่อน ทุกโรงเรียนต้อนรับดีมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้อำนวยการโรงเรียนสิรินธร จังหวัดสุรินทร์ รับพวกเราเข้าไปพักค้างคืนที่บ้านในจวนผู้ว่าราชการจังหวัดด้วย นับเป็นความเมตตาอย่างสูงในความรู้สึกของเด็กคนหนึ่ง เราเชื่อว่าความเป็นนิสิตจุฬาฯ เป็นเครื่องรับประกัน ทำให้พวกเราได้รับความไว้วางใจ

ชมรมศิลปวัฒนธรรมอีสานและชมรมอื่นๆ ของสโมสรนิสิตจุฬาฯ มีสำนักงานอยู่ที่ตึกจักร (ตึกจักรพงษ์) หอประวัติ จุฬาฯ (<https://www.facebook.com/MemorialHallOfChulalongkornUniversity>) สืบค้นเมื่อ ๗ เมษายน ๒๕๕๗) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตึกจักรพงษ์ไว้ว่า ถือกำเนิดจากพระดำริในสมเด็จพระมหิตลาธิเบศร-อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก ด้วยทรงมีพระราชประสงค์ให้ผลิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีสโมสรสถานเป็นเอกเทศ และเหมาะสมกับการจัดกิจกรรมต่างๆ ครั้งนั้นพระเจ้าบรมวงศ์เธอพระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ ประทานเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นอนุสรณ์เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าฟ้าจักรพงษ์ภูวนารถ กรมหลวงพิษณุโลกประชานาถ พระบิดาผู้ทรงเคยเป็นกรรมการจัดการมหาวิทยาลัยเมื่อแรกตั้ง ในระยะแรกประทานอนุญาตให้ใช้ตึกจักรพงษ์เป็นที่ทำการสโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อมามหาวิทยาลัยย้ายสโมสรนิสิตไปอยู่ที่อาคาร

จุลจักรพงษ์ และปรับปรุงตึกจักรพงษ์เป็นหอประวัติจุฬาฯ

สำหรับกิจกรรมที่คณะ เราทำงานกับฝ่ายวิชาการ และมีโอกาสเสนอผลงานของคณะ เป็นส่วนหนึ่งของงานจุฬาฯ วิชาการ ครั้งที่ ๔ พ.ศ.๒๕๒๔ ปัจจุบันงาน “จุฬาฯ วิชาการ” เป็นงานบริการวิชาการที่ยิ่งใหญ่มาก เป็นโอกาสให้ประชาชนได้ติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการหลากหลายสาขานำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและพัฒนาอาชีพต่อไป งานนี้จัดขึ้นเป็นครั้งแรกใน พ.ศ.๒๕๑๕ และจัดทุก ๓ ปี เพราะฉะนั้นงานครั้งที่ ๓ พ.ศ.๒๕๒๑ เราก็น่าจะมีส่วนร่วมในฐานะผู้ชมงาน เนื่องจากยังเป็นน้องใหม่

ตั้งแต่ครั้งที่ ๖ พ.ศ.๒๕๓๐ งานจุฬาฯ วิชาการมีการกำหนดแนวคิดหลักของการจัดงานในแต่ละปี เพื่อเชื่อมโยงเนื้อหาทางวิชาการของแต่ละคณะให้เป็นเนื้อเดียวกัน เริ่มด้วยวิชาการเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต และล่าสุดคือ เสาหลักแห่งปัญญา สืบราชบรรดาคาพัฒนา

แผ่นดิน (<http://th.wikipedia.org/wiki/จุฬาราชวิทยาลัย> สืบค้นเมื่อ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๗)

ชีวิตที่จุฬาฯ ยังมีอีกหลายเรื่อง que คิดถึงและอยากบันทึกไว้ เช่น การคัดค้าน การสร้างจุฬา คอมเพล็กซ์ เพลงเพื่อชีวิต ห้องสมุดคณะอักษรศาสตร์ (ปัจจุบันคือศูนย์สารนิเทศมนุษยศาสตร์) หอสมุดกลาง (ปัจจุบันคือสถาบันวิทยทรัพยากร) ซึ่งเป็นสถานที่เรียนสำคัญตอนเรียนบรรณารักษศาสตร์ การเรียนวิชาประวัติศาสตร์และวิชาภาษาไทยที่คณะอักษรศาสตร์ การเรียนภาษาอังกฤษที่สถาบันภาษา การประกวดเรียงความและบทความวิชาการชิงรางวัล ในเงินทุนภูมิพล และเรื่องอื่นๆ เล็กๆ น้อยๆ อีกหลายเรื่อง

จะว่าคิดถึงจุฬาฯ ก็ใช่ แต่ลึกๆ ในใจ คิดถึงอักษรศาสตร์ จุฬาฯ มากกว่า ยิ่งอายุยาวนานผ่านกาลมาไกลเท่าไร ก็ยังคิดถึงและขอบคุณอักษรศาสตร์และจุฬาฯ เคยอ่านนานมาแล้วว่าสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เป็นพื้นฐานที่จะเรียนรู้ต่อไปทุกสาขาอาชีพ แต่ค้นหาที่มาสำหรับอ้างอิงไม่ได้ เจอแต่คำกล่าวของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพจน์ อัครวิรุฬหการ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งคณบดีคณะอักษรศาสตร์ ดังนี้

อักษรศาสตร์คือวิชาพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ ที่จริงแล้วทุกอย่างก่อน

จะเรียนรู้ได้ต้องออกมาจากอักษราก่อน เราต้องเรียนรู้เรื่องมนุษย์ก่อนก่อนจะไปเรียนอย่างอื่น... เมื่อได้เข้ามาเรียนที่คณะอักษรศาสตร์ไม่ผิดหวังเลย ใ้เรื่องผิดหวังมันเป็นเรื่องของตัวเรา ไม่ใช่เรื่องของคนอื่น กริยาคำว่า “ผิดหวัง” นั้นประธานคือฉัน คือเรา ไม่ใช่คนอื่น ต่อให้อาจารย์น่าเบื่อก็ไม่ผิดหวัง เพราะวิชามันไม่น่าเบื่อ ถ้าเราเรียนให้เป็น มันจะผิดหวังได้อย่างไร ไม่ใช่เข้าใจว่าเรียนอย่างไรจะมีความสุขขึ้นอย่างคนทุกวันนี้เป็นอย่างไร นึกไม่ออกเพราะเราเรียนหนังสือแล้วสนุก มีเรื่องให้เรียนเยอะแยะ อย่างครูเข้ามาสอนต่อให้หน้าเบื่อก็ยังงั้น ครูก็มีความคิดที่ไม่เหมือนกับเรา เช่น ถ้าเราอ่านเรื่องนี้เราคิดไปอย่าง ครูคิดไปอีกอย่าง ทำไมครูคิดอย่างนั้นละ มันไม่ใช่เรียนหนังสือเป็นก้นอกก้นใจ ถ้าเรียนหนังสือเป็น passive voice มันก็ต้องระทมขมขื่น ต้องถูกเขาคิด ถูกครูเขาบู้ยี้บู้ย้าสมอง นั่งเฉยอยู่เป็นก้นอกก้นใจให้เขาทำตลอดเวลา จะได้รับความยังงั้น ถ้าเรียนเป็น active หน่อยก็ยังพอคุยกับครูได้ ซึ่งมันจะสนุก

กว่าใช่ไหมละ เรามีของเรามา ครูมีของเขามา เรื่องแบบนี้เป็นเรื่องที่เราอ่านเองก็ได้ แต่ครูอาจจะมึนไฮด์มากกว่าเรา มีประเด็นต่าง ๆ ที่มันงอกแงย สิ่งนี้ได้จากครู ไม่ใช่ได้ข้อมูลจากครู เข้าไปในห้องเรียนเพื่อเอาข้อมูลทำอะไร ข้อมูลเราหาเองได้จากหนังสือ แต่ที่ได้จากครูคือความคิด (ยุวดี ต้นสกุลรุ่งเรือง. สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี กับ ๓๐ ปี จุฬาฯ เทวาลัย. นิตยสารสารคดี ฉบับที่ ๒๑๘ เดือนเมษายน ๒๕๔๖ สืบค้นจาก http://www.sarakadee.com/feature/2003/04/princess_30year_chula.htm)

“เด็กๆ ทำอะไรต้องหัดให้รู้ตัว การรู้ตัวอยู่เสมอจะทำให้เป็นคนมีระเบียบ และคนที่มีระเบียบดีแล้วจะสามารถเล่าเรียนและทำการงานต่างๆ ได้โดยถูกต้องรวดเร็ว จะเป็นคนที่สร้างความสำเร็จและความเจริญให้แก่ตนเอง แก่ส่วนรวมในอนาคตได้อย่างแน่นอน...”

พระบรมราชาบาท พระราชทานลงพิมพ์ในหนังสือ “วันเด็ก” ประจำปี ๒๕๒๑

ข้อคิดจาก...ตู้เย็น

ช่วงหยุดยาวครั้งหนึ่งเผชิญตู้เย็นที่บ้านเกิดอาการรวน ตั้งท่าจะหยุดส่งความเย็น ช่องธรรมดาไม่สามารถเก็บของได้เพราะความเย็นไม่พอ ส่วนช่องแข็งก็พอใช้แทนช่องธรรมดาได้ เพราะมีความเย็นแต่ไม่ถึงขนาดแข็งจัดอย่างปกติที่ควรเป็น วาระนี้ฉันจึงทำการล้างคายนาตู้เย็น ย้ายของที่อาจจะเสียหายขึ้นไปไว้ช่องแข็ง และของที่ต้องกินด่วนก็จัดการไปตามลำดับ แม้ฉันจะไม่ได้มีของในตู้เย็นมากนัก เพราะตั้งใจไว้นานแล้วว่า จะไม่เอาอะไรมาหมักหมมอยู่ในตู้เย็น และทิ้งของที่กินไม่ทัน เนื่องจากแต่ก่อนโน้นเคยเป็นเช่นนั้น ซื้อมาเยอะๆ จนจำไม่ได้ว่าซื้ออะไรบ้าง ซุกเข้าไปจนสุดทุกซอก... แล้วลืมน ไปซื้อามาใหม่อีก วันหนึ่งฉันก็เกิดความเข้าใจขึ้นมาเองว่า ไม่ได้การแล้ว เรามัวแต่กินของเก่า (ที่เก็บลืมนไว้จนหมดวิตามิน หมดอายุ) อย่างกระนั้นเลย ต้องปฏิวัติตัวเอง ด้วยการไม่ซื้อเกินจำเป็น กินให้หมดเป็นมื้อๆ คราวๆ อย่างมากไม่เกิน ๒ วัน เพราะมีแม่ค้ารถเข็นมาขายผักสดๆ ทุกวัน ใกล้บ้าน ไม่ต้องซื้อกักตุน ถ้าฉันไปซื้อทุกเช้า ฉันก็จะได้ผักสดๆ ได้กินของใหม่ทุกวัน แล้วอย่างนี้จะขี้เกียจทำไม แคไปซื้อทีละน้อย ดีกว่าซื้อเยอะแล้วซุกไว้ใน

ตู้เย็นเป็นไหนๆ คิดได้ตั้งนี้แล้วก็ปฏิบัติเรื่อยมา จากเมื่อก่อนที่เปิดตู้เย็นที่เคยมีของเต็มเอี้ยด พอเปลี่ยนวิธี รู้สึกว่าตู้เย็นมีช่องว่างให้หายใจ หางของก็ง่ายขึ้น แต่แม้กระนั้นก็ยังมีความที่กินไม่ทันหรือถูกลิ้มอยู่ดี โดยมากจะเป็นของหมักของแห้งที่มีไว้เผื่อ (แต่มีก็ไม่ค่อยได้ใช้) เช่น มิโสะ เต้าหู้ยี้ ไซโป้ว หน่อไม้ดอง น้ำตาลปี๊บ มะขามเปียก พริกแห้ง เห็ดหอม เห็ดหูหนู สาหร่าย ฯลฯ)

ฉันว่าการจัดการของในตู้เย็นเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่เดียว และการจะทำให้ตู้เย็นสะอาดเสมอก็ดูไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะถ้าของมากก็ไม่อยากลากของออกมาเพื่อทำความสะอาดชั้นหรือช่องเก็บต่างๆ ในตู้เย็น ดังนั้นจึงจำเป็นที่เราไม่ควรมียามากนัก ฉันไม่คิดว่าการที่เรามีของน้อยในตู้เย็นจะหมายถึงเราไม่มีเงินซื้ออาหารมาเก็บไว้ มันหมายถึงการหักห้ามใจที่จะไม่ซื้อของที่จำเป็น และของอร่อยๆ แต่ไม่มีคุณค่าทางอาหารมาเพื่อไว้ต่างหาก ฉันอาจโชคดีที่ไม่มีนมตีเมแอลกอฮอล์ น้ำผลไม้กล่องและน้ำอัดลม จึงไม่ต้องแช่สิ่งเหล่านี้ไว้ในตู้เย็น อาจจะมีน้ำดื่มสักขวดดับกระหาย จึงทำให้ไม่เปลืองเนื้อที่สำหรับเครื่องดื่ม ส่วนอาหารเมื่อเราเป็นนักมังสวิรัติช่วยไปได้อีกมากเพราะไม่ต้องแช่เนื้อสัตว์ ไส้กรอก กุ้ง หอย ปู ปลา สารพัด ตู้เย็นเราก็โล่งไปอีกส่วน อีกอย่างฉันไม่แต่งหน้าทาปาก เลยไม่ต้องเก็บเครื่องสำอางสารพัดชนิดที่คุณผู้หญิงทั้งหลายต้องเก็บไว้ในตู้เย็น ...โล่งไปอีกส่วน

เพื่อนเคยมาที่บ้านและบอกว่าตู้เย็นบ้านฉันเล็ก ฉันก็แย้งว่า ตู้เย็นยิ่งใหญ่ของก็ยิ่งมาก (ของเสีย ของเหลือก็จะมากตามไปด้วย) ฉันว่ามันไม่เล็ก แต่อยู่ที่เราจัดการกับเนื้อที่ภายในมากกว่า

เมื่อเราซื้อมาน้อย สะสมไว้น้อยและจัดการกินไปเรื่อยๆ ตู้เย็นเราก็มีพื้นที่ว่าง ทำความสะอาดง่าย หาของได้ง่ายและดูสบายตา

แต่แม้กระนั้น ครั้งนี้ที่ตู้เย็นเสีย ฉันไม่ได้ออกจากบ้านถึงสามวัน ยังกินของในตู้เย็นไม่หมดเลย เพราะตั้งใจจะกินให้น้อยมือและลดปริมาณลง ทั้งที่แต่แรกคิดว่าสองวันคงหมด ฉันพบว่าฉันมีของซ้ำและของเก่า (เต้าหู้ยี้) ที่กินอีกนานกว่าจะหมด ฉันพบว่าขนาดตั้งใจปฏิวัติตนเอง

แล้วก็ยังสะสมอาหารอยู่มาก (ไม่ได้การละ) เพราะกิเลสแอบอ้างว่ามีไว้จะได้สะดวก จะได้ไม่เสียเวลาถ้าจำเป็นต้องใช้ ก็เพราะอ้างเหตุนี้แหละจึงยังสะสมและซื้อหาเรื่อยมา แม้จะน้อยลงก็ตาม และฉันก็ได้พบอีกว่า พอเราตั้งใจกินให้น้อยลง (เพราะเราอ้วนขึ้นตามอายุที่มากขึ้น) กินของที่มีประโยชน์ มีมันน้อยถึงไม่มีมันเลย ประจุแต่ไขมัน เราแทบจะไม่ต้องไปยุ่งยากกับเรื่องกินเท่าเมื่อก่อนที่อะไรๆ ก็ต้องผิด ผิดธรรมชาติไม่พอ ต้องไฟแดง ไทล่อน้ำมัน ไทล่อน้ำมันจะทำความสะดวกยาก สู้ตั้มๆ นิ่งๆ ไม่ได้ ฉันก็เริ่มปรับอาหารจนง่ายขึ้น สบายขึ้น ใช้เวลากับครัวและอาหารการกินน้อยลง มีเวลาไปอ่านหนังสือได้มากขึ้น

เพื่อนต่างชาติคนหนึ่งมาที่บ้าน พอฉันเปิดตู้เย็นเอาของ เขาถึงกับแสดงความยินดี เพราะเห็นตู้เย็นฉันโล่งกว่าเก่ามาก เขาคิดได้ก่อนฉัน และเมื่อเขาเห็นฉันเปลี่ยนไป เขาก็ยินดีมาก เพราะเขาบอกการทำให้ตู้เย็นโล่งเป็นเรื่องยาก คนส่วนใหญ่มักเสียดายของ ไม่อยากทิ้ง เพื่อไว้ก่อน เพื่อวันหลังต้องใช้ ต้องทำกิน และคนอื่นส่วนมากไม่เคยคิดจะทำความสะอาดตู้เย็น เพราะไม่รู้จะเริ่มยังไง รื้อ

ออกมาแล้วจะจัดกลับยังไง แต่หากวันไหนลองรี้อดู เราจะพบความมหัศจรรย์อย่างยิ่งว่ามีของที่เรานึกไม่ถึงแบบนี้ๆ หลบซ่อนอยู่ในตู้เย็นได้ยังไง แถมยังหลบอยู่เป็นปีๆ อีกด้วย ของหมดอายุก็อีกหลายอย่างที่จำต้องทิ้งไปอย่างน่าเสียดายเพราะเรามองไม่เห็น จำไม่ได้

ดังนั้นการที่ตู้เย็นฉันทนหยุดทำการไป ๓ วัน จึงทำคุณอันใหญ่หลวงให้ฉันอย่างมาก ทำให้ฉันได้ทบทวนการใช้ชีวิตที่เกี่ยวข้องกับการกินอยู่ การไม่ใจเร็วด่วนไปซื้อตู้เย็นใหม่ (ซื้อใหม่่ง่ายกว่าซ่อมเสมอคะในยุคสมัยนี้) ให้โอกาสตัวเองดูใจ ดูความจำเป็น ได้มีโอกาสเอาของที่ยังดีอยู่แต่เก็บไว้เพราะคิดว่า

จะกินๆ แต่ก็ไม่ได้กิน ไปให้คนอื่นที่ชอบเหมือนกัน ทำให้ได้รู้ว่า เรายังมีมากอยู่ดี ต้องมีให้หน่อยกว่านี้ แล้วพอฟ่านไป ๓ วัน เอ๊ะ มันก็ไม่เห็นเป็นไรเลย ถ้าการมีช่องเย็นเล็กๆ ช่องเดียว แทนที่จะมีตู้เย็นทั้งใบไว้ใส่ของ ฉันทก็ได้เดือดร้อนอะไร ฉันทเคลียร์ของจำเป็นใกล้หมดก็พอดีเลย ตู้เย็นกลับมาเย็นใหม่ เย็นเจี๊ยบเลยคะ ไม่ต้องไปซื้อใหม่ ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น อยู่ดีๆ ก็หยุดไปเฉยๆ และอยู่ดีๆ ก็กลับมาใหม่ โดยที่ฉันทยังไม่ได้ทำอะไรเลย แม้แต่นิดเดียว (อ้อ....แค่เอาของออกไป...หรือตู้เย็นจะอึดอัดจนประท้วงเสียก็ไม่รู้) แต่รับรองว่าตู้เย็นเสียครั้งนี้ฉันทได้ อะไรดีๆ มาเยอะทีเดียว

**ดีไม่มีเพียงหนึ่ง
ดูดีข้างข้างถึงใจ
สะอาดสะอาดใจตนไป
มอบดูดีให้ส่วนรวม*

ผู้กล้าเสียสละ

(อัมพขาดก)

พราหมณ์ผู้หนึ่งเป็นชาวนครสาวัดถิ
ในแคว้นโกศล เขาได้บวชถวายชีวิตอยู่ในพระพุทธ
ศาสนา

เมื่อบวชแล้ว ก็ได้ประพติวัตร (ข้อ
ปฏิบัติ) ต่างๆ อย่างจริงจัง ทั้งอาจริยวัตร (กิจที่
ลูกศิษย์ควรปฏิบัติต่ออาจารย์) อุปัชฌายวัตร (กิจ
ที่ผู้ได้บวชพึงกระทำแก่อุปัชฌาย์ผู้นำเข้าหมู่อุปสมบทให้) แม้การตั้งน้ำตีม้ำใช้
ทั้งวัตรในโรงอุปสกล วัตรในเรือนไฟ เป็นต้น ก็กระทำเป็นอย่างดี กระทั่ง
พยายามกระทำให้บริบูรณ์ในมหาวัตรทั้ง ๑๔ และชั้นธกัวัตรทั้ง ๘๐ ไม่ว่าจะ
เป็นการกวาดวิหาร กวาดบริเวณโรงตึกทางไปวิหาร แจกจ่ายน้ำตีมแก่ผู้คน
ทั้งหลาย

ด้วยพฤติกรรมดังนี้ หมู่ชนจึงเลื่อมใสในความสมบูรณ์ด้วยวัตรของท่าน
ต่างพากันถวายภัตตร (อาหาร) ประจำ ประมาณวันละ ๕๐๐ ราย ลากและ
สักการะเป็นอันมากจึงบังเกิดขึ้นแก่สงฆ์ การเป็นอยู่อย่างผาสุกเกิดแล้วแก่
ภิกษุทั้งหลาย เพราะอาศัยท่านนั่นเอง

อยู่มาวันหนึ่ง หมู่ภิกษุสงฆ์คุยกันถึงเรื่องนี้ในธรรมสภา เมื่อพระ
ศาสดาทรงทราบแล้ว ก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในปางก่อนภิกษุนี้ก็เคย

เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวัตร
ช่วยเหลือผู้อื่นให้สุข
สำราญเป็นอันมากมาแล้ว”

ได้ทรงนำเรื่องราว
ในครั้งนั้น มาตรัสเล่าแก่
เหล่าภิกษุ

ภาพประกอบ : วิสูตร นวพันธ์

ในอดีตกาล มีพราหมณ์ผู้
หนึ่งเกิดในตระกูลอุทิจจพราหมณ์
(พราหมณ์ตระกูลสูง) ครั้นเติบโตเจริญ
วัยแล้ว ได้ออกบวชเป็นฤๅษี มีบริวาร
อยู่ถึง ๕๐๐ บำเพ็ญเพียรกันที่เชิงเขา
ในป่าหิมพานต์ (ป่าหนาวแถบเหนือของ
อินเดีย)

คราวนั่นเอง ในป่าเกิดความแห้ง
แล้งอย่างรุนแรง น้ำดื่มในที่บริเวณนั้น
แห้งขอดหายไปเกือบหมด เหล่าสัตว์ป่า
ทั้งหลายเมื่อขาดน้ำดื่ม ต่างก็ได้รับความ
ยากลำบากแสนสาหัส

ก็ในบรรดาฤๅษีในป่านั้น มีฤๅษี
ตนหนึ่ง เมื่อได้พบเห็นความทุกข์ยาก
กระวนกระวายของสัตว์ป่าทั้งหลายแล้ว
อดเมตตาสงสารมิได้ จึงลงมือตัดต้นไม้

มาทำเป็นราง เทียวไปแสวงหาตัดกวดน้ำ
ใส่ราง ให้เป็นที่ดื่มกินแก่สัตว์ทั้งหลาย

ฝูงสัตว์จำนวนมากจึงมารวมกัน
ดื่มน้ำที่ตรงนั้น ฤๅษีแม้จะดักน้ำมาเท่า
ไรก็ไม่เพียงพอแก่ความต้องการเลย
ทำให้แม้แต่โอกาสที่ฤๅษีจะไปแสวงหา
อาหารของตน ก็ไม่มีเวลา ท่านต้อง
ถึงกับอดอาหาร เพื่อคอยดักน้ำอยู่
นั่นเอง

ฝูงสัตว์เหล่านั้นตัวที่ฉลาดจึงคิด
ขึ้นว่า

“พระฤๅษีนี้เพียรดักน้ำดื่มให้แก่
พวกเรา จนไม่ได้ไปหาพืชผักผลไม้ให้แก่
ตัวเอง ต้องเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียอย่าง
ยิ่ง เพราะอดอาหาร ไม่ช้าจะต้องหมด
เรี่ยวแรงเป็นแน่ ฉะนั้นเห็นทีพวกเราจะ

ต้องทำการกำหนดกันเสียแล้ว”

ลัทธิเหล่านั้นจึงปรึกษา
ตกลงตั้งกติกาขึ้น

“ตั้งแต่บัดนี้ หากผู้ใดมา
ตีม้าที่นี้ จะต้องคาบผลไม้มา
ด้วย ตามสมควรแก่กำลัง
ของตน”

ภาพประกอบ : วิสูตร นวพันธุ์

นับแต่นั้นมา ลัทธิป่าแต่ละตัวก็
พยายามคาบผลไม้รสดี เช่น ผลมะม่วง
ขนุน เป็นต้น เอามาตามกำลังความ
สามารถของตน เพื่อมอบให้ฤๅษีเพียง
ผู้เดียว ซึ่งผลไม้กองรวมกันเข้าแล้ว
ประมาณเทียบเท่าบรรทุกได้เต็มสอง
เล่มเกวียนครึ่งทีเดียว

ผลไม้มากมายปานนี้ ทำให้แม่ฤๅษี
ทั้ง ๕๐๐ ก็พลอยได้ขบฉันกันทั่วถึง แล้ว
ยังเหลือทิ้งเสียไปอีกเป็นอันมาก ฤๅษีผู้
เป็นอาจารย์เห็นอย่างนี้แล้ว ก็อุทานขึ้น
มา

“อาศัยเพียงฤๅษีผู้ถึงพร้อมด้วย
การเสียสละแก่ผู้เดียว ก็สามารถช่วย
ฤๅษีทั้ง ๕๐๐ ให้ยังอัตภาพ(ชีวิต)ไปได้
โดยไม่ต้องไปหาผลไม้จากที่ใดเลย

บรูษผู้เป็นบัณฑิตจึงควรพยายาม
จำไป ไม่ควรเบียดเบียน จงดูผลแห่ง
ความพยายามเถิด ผลไม้ทั้งหลายที่มีให้
บริโภคอยู่นี้ ก็ด้วยความพยายามทั้งนั้น
ไม่ใช่ของที่มีมาได้เองเลย”

พระศาสดาทรงเล่าชาดกนี้จบ
แล้ว ก็ทรงกล่าวว่า

“ฤๅษีผู้เสียสละในครั้งนั้น ได้มา
เป็นภิกษุผู้ถึงพร้อมด้วยวัตรนี้เอง
ส่วนฤๅษีผู้เป็นอาจารย์ ก็คือเรา
ตถาคตในบัดนี้”

● **ฉวมพุทฺธ**

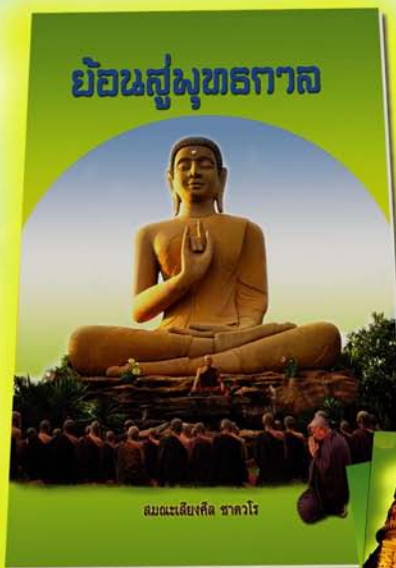
ศักราช ๒๑ พ.ย.๒๕๔๐

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๒๔
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๔๘๐)

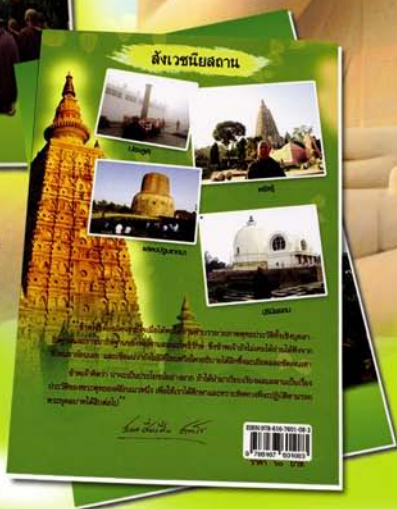
พบกับเนื้อหาในเล่ม

คุณสมบัติของมหาบุริสลักษณะที่มีในพระพุทธเจ้าอย่างละเอียดลึกซึ้ง ที่ไม่เคยมีใครบรรยายมาก่อน ทั้งทางบุคลาธิษฐาน (คือการยกเอาตัวอย่างบุคคลเป็นที่ตั้ง) และธรรมาธิษฐาน (คือการอธิบายในเชิงของธรรม ยกธรรมเป็นที่ตั้ง) รวมทั้งชีวประวัติและจริยาวัตรอันงดงามของเจ้าชายสิทธัตถะ ก่อนเสด็จออกบรรพชา บรรยายไว้อย่างละเอียด แยกย่อย ทั้งสาระและอรรถรส น่าติดตามอย่างยิ่ง...

ผลงาน สมณะเสียงคิล ชาตวโร
(โดยอ้างอิงและเรียบเรียงจาก...การบรรยายธรรม
ของพ่อท่านสมณะโพธิ์ริรักษ์...เป็นหลัก)

ผลงานที่ผู้เขียนภาคภูมิใจนำเสนอ...
แต่ผู้อ่านทุกท่าน ที่ไม่ควรพลาด!...
พิมพ์สีสี่ สวยงาม

สนใจติดต่อ...สั่งซื้อได้ที่ **ธรรมภักดีสมาคม**

๖๗/๗-๘ นวมินทร์ ๔๔ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๔

โทร. ๐๒-๓๗๕-๔๕๐๖

Email:TAMATAS54@gmail.com

เพลง คืบความสุขให้ประเทศไทย

เนื้อร้อง พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา
เรียบเรียงคำร้อง/ทำนอง วิเชียร ตันติพิมลพันธุ์43

วันที่ชาติและองค์ราชา มวลประชาอยู่มาพันภัย
ขอดูแลคุ้มครองด้วยใจ นี่คือคำสัญญา
วันนี้ชาติเผชิญพาลภัย ไฟลุกโชนขึ้นมาทุกครา
ขอเป็นคนเดินเข้ามา ไม่อาจให้สายไป

*เพื่อนรักกลับมา ต้องใช้เวลาเท่าไร
โปรดจรรอได้ไหม จะข้ามผ่านความบาดหมาง

**เราจะทำตามสัญญา ขอเวลาอีกไม่นาน
แล้วแผ่นดินที่ดงามจะคืนกลับมา
เราจะทำอย่างซื่อตรง ขอแค่เธอจงไว้วางใจและศรัทธา
แผ่นดินจะดีในไม่ช้า ขอคืบความสุขให้เธอ ประชาชน

วันนี้ต้องเหน็ดเหนื่อยก็รู้ จะขอสู้กับอันตราย
ชาติทหารไม่ยอมแพ้พ่าย นี่คือคำสัญญา
วันนี้ชาติเผชิญพาลภัย ไฟลุกโชนขึ้นมาทุกครา
ขอเป็นคนเดินเข้ามา ไม่อาจให้สายไป (ซ้ำ **,*)
แผ่นดินจะดีในไม่ช้า ความสุขจะคืนมา...ประเทศไทย

